

ΑΝΤΑΓΟΚΡΙΣΕΙΣ ΑΠΟ ΤΗ ΒΑΓΔΑΤΗ

από τον robdinz

Αυταποκρίσεις από τη Βαυδάτη

athens.indymedia.org

Αθήνα, Μάρτης 2004

Περιεχόμενα

Εισαγωγή.....	5
#1 Τα B52 ρίχνουν τις βόμβες τους πάνω στη Βαγδάτη	6
#2 Τηλεφωνικές επαφές με τη Βαγδάτη	6
#3 Τελευταίο τηλεφώνημα από Βαγδάτη	7
#4 Ενημέρωση	7
#5 Τελευταία ενημέρωση.....	8
#6 Και πάλι βόμβες!.....	8
#7 Το CNN αρνείται να φύγει από τη Βαγδάτη.....	8
#8 Ενημέρωση	9
#9 Τελευταίο τηλεφώνημα	10
#10 (Δίχως τίτλο).....	11
#11 Αποκατάσταση της τηλεφωνικής επαφής	11
#12 Τηλεφωνική επικοινωνία στις 13:05.....	12
#13 B52.....	13
#14 Κινήσεις στρατιωτικών μονάδων στην πόλη	14
#15 Στρατεύματα στην πόλη	15
#16 Αδύνατη η τηλεφωνική επικοινωνία.....	15
#17 Τα τελευταία νέα	16
#18 Η επικοινωνία πολύ δύσκολη	16
#19 Νεώτερα.....	17
#20 Μια άλλη νύχτα.....	18
#21 Ειδήσεις	19
#22 Διευκρίνιση.....	21
#23 Εκστρατεία πληροφόρησης	21
#24 ΕΠΕΙΓΟΝ	22
#25 Νεώτερα των 8:00 μ.μ.	23
#26 Τελευταία νέα :.....	24
#27 Βαγδάτη, σήμερα το πρωί	25
#28 Βαγδάτη, σήμερα το πρωί.....	26
#29 Διαφορετικές ευαισθησίες.....	27
#30 Το κείμενο των «Σαράντα πέντε»	29
#31 Φωτογραφίες παιδιών στα νοσοκομεία της Βαγδάτης :	31
#32 Τι πραγματικά συνέβη στην αγορά του Σάαμπ.	31
#33 Γιασίν και Καμέλ	33
#34 Η νύχτα δεν ήταν ήσυχη	34
# 35 Παράνομοι και φυγάδες	36
#36 Σαν μανιτάρι καπνού από ατομική έκρηξη	37
#37 Ημουν ευγενικός απόψε	38
#38 Η Βαγδάτη σε πολιορκία.....	40
#39 Ελεύθερη Βασόρα.....	41
#40 Τα παιδιά της Βαγδάτης.....	42
#41 Εκκλήση για ειρήνη.....	44
#42 Σατζίντα.....	46

#43	Ανθρώπινη ασπίδα.....	48
#44	Κηδείες στην Βαγδάτη	48
#45	«Baraka»	50
#46	Ανθρωπιστική βοήθεια	52
#47	Είναι για σήμερα το βράδυ;	53
#48	Rosarita από την Ιορδανία.....	55
#49	Η πολιορκία	57
#50	Η αραβική τηλεόραση. Χωρίς λογοκρισία	58
#51	Αυτός είναι ο πόλεμος.....	59
#52	Οι αριθμοί του πολέμου	63
#53	Από το Αμμάν	64
#54	Να είσαι δημοσιογράφος στην Βαγδάτη	66
#55	Γιορτή στην Βαγδάτη	67
#56	Η γιορτή τελείωσε	69
#57	Ο Τζιμ Μόρισσον στην Βαγδάτη.....	71
#58	Και τα λένε κλεφτρόνια.....	73
#59	Τελευταία ανταπόκριση.....	75

Εισαγωγή

Πριν από ένα χρόνο περίπου ξεκίνησε ο πόλεμος στο Ιράκ. Σχεδόν ταυτόχρονα άρχισαν να δημοσιεύονται, στο Indymedia της Ιταλίας, ανταποκρίσεις από την Βαγδάτη. Ήταν ίσως οι μοναδικές «εικόνες» που μπορούσαμε να λαμβάνουμε από την Βαγδάτη χωρίς χωρίς την παραμικρή λογοκρισία ή παραποίηση της ειδήσης.

«Διάμεσου κάποιων από τις επαφές μου έφτασα μέχρι τα άτομα που τώρα είναι στη Βαγδάτη. Και που δεν έχουν φωνή. Ή, για να το πω καλύτερα, που λογοκρίνονται στην Ιταλία»

Στην πραγματικότητα ο Roberto Di Nunzio -Robdinz όπως έγινε γνωστός στο Indymedia- δεν βρισκόταν ο ίδιος στην Βαγδάτη. Ήταν στην Ιταλία. Οι ανταποκρίσεις έφταναν σε αυτόν μέσω ενός δικτύου επικοινωνίας που είχε στήσει με άτομα που βρίσκονταν στο Ιράκ. Οπερατέρ ανεξάρτητης πληροφόρησης, ανεξάρτητους δημοσιογράφους, 6 άτομα από τις ανθρώπινες ασπίδες και κάποιον Ιρακινό που δούλευε μαζί τους.

«Κάποια μέρα μου έφτασε μια πρώτη ανταπόκριση, στα γαλλικά, που έλεγε «ρίχνουν τις πρώτες βόμβες». Κράτησα στα χέρια μου αυτές τις τριάντα αράδες, και έπειτα τις δημοσίευσα σε αυτό που θεωρούσα το πιο αξιόλογο «δημοκρατικό μέσο» στον κόσμο. Ήθελα να αποφύγω κάθε είδους κερδοσκοπία, γνωρίζοντας βέβαια την σύγχυση που μπορεί να δημιουργηθεί σε ένα μέρος προσβάσιμο σε όλους, δίχως φίλτρα»

Ο Robdinz τηλεφωνεί σε προκαθορισμένο χρόνο, κοντά στο ξενοδοχείο Andalus, όπου βρίσκονται τα ανεξάρτητα πρακτορεία που συγκεντρώνουν ειδήσεις, έπειτα τις διασταυρώνουν με όλες αυτές που υπάρχουν στις ιστοσελίδες ανθρωπιστικών οργανώσεων και οι ανταποκρίσεις παίρνουν σάρκα και οστά. Όλα αυτά βέβαια που δημοσιεύονται στο Indymedia, δεν αποτελούν «είδηση». Δεν μιλάνε για στρατιωτικά σώματα. Για κατακτημένες πόλεις. Για εχθρούς βομβαρδισμένους και ηττημένους. Μιλάνε για τον καθημερινό πόνο του απλού κόσμου, για εκείνον τον ωκεανό ατελείωτου πόνου, φρίκης και θανάτου, από τα οποία αποτελείται το μεγαλύτερο μέρος αυτού του πολέμου. Το να αποκαλείς όλο αυτό αντιπληροφόρηση θα ήταν λίγο. Είναι πολλά παραπάνω.

«Σ' ένα περιβάλλον διαφορετικό από αυτό του «Palestine», σε μικρά ξενοδοχεία και κατοικίες Ιρακινών, με μια οπτική σίγουρα αποσπασματική αλλά συγχρόνως και μοναδική. Οι «δικοί» μου δημοσιογράφοι συχνά δεν είχαν διαβατήρια και βίζες και δεν μετακινούνταν με οργανωμένα πούλμαν, σε μια πόλη 5 εκατομμυρίων κατοίκων, γεμάτη από οπλισμένο κόσμο, μια πόλη που βομβαρδιζόταν 24 ώρες το 24ωρο επί δυο εβδομάδες».

Αρκετές φορές τη μέρα, άλλοτε με προβλήματα και άλλοτε χωρίς, οι ανταποκρίσεις δημοσιεύονταν στο Indymedia της Ιταλίας και από εκεί διαδίδονταν στο δίκτυο μέσω εθελοντικών μεταφράσεων. Έτσι ξεκίνησε και η δημοσίευση τους στο αθηναϊκό Indymedia από διάφορους χρήστες που μετέφραζαν από όποια γλώσσα μπορούσε ο καθένας. Και αυτό ήταν μια όμορφη στιγμή μέσα στην απαισιοδοξία που μας είχε τυλίξει όλους.

Το να διαβάζουμε αυτές τις ανταποκρίσεις τότε, την ίδια στιγμή σχεδόν που συνέβαιναν τα γεγονότα μας βοήθησε να μαθαίνουμε τι ακριβώς γινόταν στο Ιράκ. Σήμερα, το να τις διαβάσουμε, να τις μοιραστούμε με φίλους και γνωστούς, να τις στείλουμε με μείλ, θα βοηθήσει να μην ξεχαστεί η φρίκη που έζησαν οι κάτοικοι του Ιράκ ένα χρόνο πριν.

#1

Παρασκευή 21 Μάρτη 2003 7:39μμ.

Τα B52 ρίχνουν τις βόμβες τους πάνω στη Βαγδάτη.

Όπως είχαμε προβλέψει η εμφάνιση των 6 B52 που απογειώθηκαν σήμερα το πρωί από την Αγγλία, συνέπεσε με την έναρξη του ισχυρότατου βομβαρδισμού που αυτές τις ώρες υφίσταται η ιρακινή πρωτεύουσα.

120 τόνοι βομβών ρίχτηκαν από τα αμερικάνικα βομβαρδιστικά που βρίσκονται στην ενεργό δράση από την εποχή του πολέμου στο Βιετνάμ.

Στη Βαγδάτη πιθανόν να έχει γίνει μια μεγάλη σφαγή. Στην πρωτεύουσα υπάρχουν εκατοντάδες πολίτες που δεν κατόρθωσαν να φτάσουν στα νοσοκομεία.

Από πηγές μου που αυτή τη στιγμή δεν μπορώ να αποκαλύψω για ευνόητους λόγους ασφάλειας, χτυπήθηκε και το «Νοσοκομείο Παιδών».

Η περιοχή που βομβαρδίστηκε είναι η περιοχή που βρίσκεται το κέντρο της πόλης, αλλά θα είναι κακόπιστος όποιος ισχυριστεί ότι βομβαρδίστηκαν μόνο «προεδρικά μέγαρα». Αυτά στην πραγματικότητα βρίσκονται στο κέντρο πυκνοκατοικημένων περιοχών κατοικίας και εμπορίου.

Αυτή τη στιγμή η τηλεφωνική επαφή με τη Βαγδάτη έχει διακοπεί αλλά παρ'όλα αυτά είναι δυνατό (κάνοντας λίγο υπομονή) να πιάσεις γραμμή με δύο ξενοδοχεία του κέντρου της πόλης όπου μένουν ορισμένοι ανεξάρτητοι δημοσιογράφοι και κάποιες «ανθρώπινες ασπίδες».

Έχω στη διάθεσή μου τους αριθμούς των τηλεφώνων τους αλλά δεν τους γνωστοποιώ, μήπως και θελήσει να επωφεληθεί κάποιος ηλίθιος και να τους χρησιμοποιήσει ποιος ξέρει με ποιο τρόπο, για να «κάνει πλάκα».

Θα συνεχίσω να έχω επαφή με την πόλη και το Indymedia για πολλές ώρες ακόμη. Αλλά θα γράψω κάτι, μόνο αν έχω σίγουρες και διασταυρωμένες ειδήσεις όπως έχω κάνει αυτές τις μέρες.

Μόλις τώρα (19. 25) μαθαίνω πως χτυπήθηκε και το κτίριο του Ερυθρού Σταυρού.

Το Ξαναλέω, μπροστά στα μάτια μας και μέσα από τις εικόνες της τηλεόρασης, γίνεται η πιο δραματική και πιο καταστροφική στρατιωτική επιχείρηση που έχει γίνει μετά τον Δεύτερο Παγκόσμιο πόλεμο.

Μη πιστέψετε τίποτα αν τις επόμενες ώρες ακούσετε να μιλούν μόνο για βομβαρδισμό των μεγάρων του καθεστώτος. Κάτι τέτοιο μπορεί να το πιστέψει μόνο όποιος δεν γνωρίζει τη Βαγδάτη. Η οποιαδήποτε άλλη αραβική πρωτεύουσα.

#2

Παρασκευή 21 Μάρτη 2003, 7:55 μ.μ.

Τηλεφωνικές επαφές με τη Βαγδάτη

Οι τηλεφωνικές επαφές με τη Βαγδάτη έχουν για την ώρα ανασταλεί και πάντως δεν είναι σταθερές, ίσως και να έχουν διακοπεί τελείως. Δεν διαθέτω δορυφορικό τηλέφωνο, ούτε και επικοινωνώ με άτομα που έχουν. Με τα ίδια μου τα χέρια, αν μπορεί να ειπωθεί, συνεχίζω να καλώ αδιάκοπα τους τηλεφωνικούς αριθμούς των ξενοδοχείων. Αν βρούμε ένα τρόπο ασφαλή να τους διαδώσουμε, θα το κάνω, αλλά δεν θέλω με τίποτα να καταλήξουν στα χέρια κάποιου ανόητου.

Εν τω μεταξύ πρέπει να ευχαριστήσω τον τηλεφωνητή του 170 της Telecom που με μεγάλο αίσθημα συμμετοχής και ικανότητα με βοήθησε να επικοινωνήσω, ξεπερνώντας τα στενά όρια των αρμοδιοτήτων του. Δεν αποκαλύπτω τον «αριθμό» του για να μην βρει τον μπελά του με την εταιρεία. Μου είπε, όμως ότι θα παρακολουθεί το Indymedia.

Οι τραυματίες είναι πάρα πολλοί, η πόλη έχει προφανώς ερημωθεί, οι κάτοικοι είναι κλειδωμένοι στα σπίτια τους (φανταστείτε σε τι ψυχική κατάσταση). Σκεφτείτε ότι δεν υπάρχουν καταφύγια.

Τα προεδρικά μέγαρα, ή τα κτίρια των υπουργείων, που έχουν χτυπηθεί πρέπει να ξεπερνούν τα 20. Επαναλαμβάνω: τα κτίρια βρίσκονται στη μέση πυκνοκατοικημένων περιοχών, και περιοχών εμπορίου, ο κόσμος δηλαδή ζει στον πάνω όροφο των καταστημάτων, τα οποία είναι χιλιάδες.

Τα λέμε σε λίγο.

#3

Παρασκευή 21 Μάρτη 2003,8:51 μ.μ.

Τελευταίο τηλεφώνημα από Βαγδάτη

Αυτό που μετά από πολύ κόπο κατάφερα να μάθω είναι ότι:

Οι βόμβες συνεχίζουν να πέφτουν. Με μικρότερη συχνότητα σε σχέση με το προηγούμενο διάστημα. Ή για να το πω καλύτερα, πέφτουν σε περιοχές πιο απομακρυσμένες. Ο θόρυβος από τις εκρήξεις είναι λιγότερος και είναι αδύνατο να καταλάβεις τι πήγαν ακριβώς να χτυπήσουν .

Κάποια ασθενοφόρα τρέχουν κατά μήκος του δρόμου που πηγαίνει παράλληλα με τις όχθες του ποταμού Τίγρη. Αλλά και ιδιωτικά ΙΧ, που ίσως, προσπαθούν να μεταφέρουν τραυματίες στο νοσοκομείο.

Το ξενοδοχείο «Andalus», ένα από τα δυο ξενοδοχεία με τα οποία βρίσκομαι σε επαφή, εγκαταλείφθηκε από το λιγιστό προσωπικό που δούλευε ακόμα εκεί. Φιλοξενεί ανεξάρτητους δημοσιογράφους, και κάποιους από τους άγγλους και ιρλανδούς «ανθρώπινες ασπίδες». Το προσωπικό τράπηκε σε φυγή μετά τις πρώτες βόμβες, , για να πάει λογικά στα σπίτια και τις οικογένειες του. Η ζωή στο ξενοδοχείο είναι κατά κάποιο τρόπο «αυτοδιαχειριζόμενη».

Από το ξενοδοχείο «Andalus» φαίνονται καθαρά εκατοντάδες εστίες πυρκαγιών, κάποιες, απ'ότι μου λένε, πολύ έντονες. Ένα σύννεφο καπνού σκεπάζει μεγάλο τμήμα του κέντρου της πόλης. Ο ήχος των συναγεμμένων των τραπεζών, των αυτοκινήτων και οι σειρήνες των αντιαεροπορικών μπλέκονται όλοι μαζί σ'ένα και μόνο ουρλιαχτό.

Η κοινότητα των Καθολικών, σήμερα το απόγευμα, πήγε στις δυο εκκλησίες των Καθολικών της πρωτεύουσας και τις «άδειασε» από κάθε ιερό σκεύος για να τα ασφαλίσει.

Αυτή τη στιγμή στην πόλη δεν υπάρχει παροχή νερού. Υπάρχει ηλεκτρικό ρεύμα και ανά διαστήματα λειτουργούν και οι τηλεφωνικές επικοινωνίες.

Οι τραυματίες πρέπει να είναι πράγματι αρκετοί καθώς απ'όσα τουλάχιστον μπορεί κανείς να δει από τα παράθυρα του «Andalus», διακρίνονται πολύ καθαρά να μεταφέρονται πολλοί στα χέρια, ανίκανοι να περπατήσουν από μόνοι τους.

Τα λέμε αργότερα (αν θα υπάρξει συνέχεια)

#4

Παρασκευή 21 Μάρτη,2003,9:19 μ.μ.

Ενημέρωση

Για λόγους που πραγματικά δεν μπορώ να κατανοήσω και που δεν μπορεί να τους κατανοήσει ούτε κι αυτός που μου μεταδίδει τις ειδήσεις από την Βαγδάτη, έχει ξεκινήσει κάτι σαν το κυνήγι του δημοσιογράφου. Η ιρακινή αστυνομία απαγόρευσε το CNN και γνωστοποίησε την εντολή απέλασής του

συνεργείου του προς την Ιορδανία.

Ένας δημοσιογράφος της "Front-Line Tv" τ'όβαλε στην κυριολεξία στα πόδια και πίσω του η αστυνομία να θέλει να του κατάσχει την ψηφιακή βιντεοκάμερα.

Αυτή την ώρα οι βομβαρδισμοί έχουν σταματήσει. Μόνο καπνός και φλόγες καλύπτουν όλη την πόλη.

Οι δρόμοι φαίνεται να ξαναζωντανεύουν λίγο-λίγο αλλά μάλλον πρόκειται για ανθρώπους που αναζητούν συγγενείς, φίλους η που προσπαθούν να συλλάβουν το μέγεθος των καταστροφών.

Για να δώσω μια εικόνα της σφοδρότητας των βομβαρδισμών, μου ανέφεραν πως όταν έπεφταν οι βόμβες, οι τοίχοι του ξενοδοχείου "Andalus" έτρεμαν σαν να γινόταν σεισμός και διάφορα αντικείμενα έπεφταν επάνω στα έπιπλα των δωματίων του ξενοδοχείου.

Ένας ανεξάρτητος ολλανδός δημοσιογράφος βγαίνει αυτή τη στιγμή από το ξενοδοχείο για να δει, να καταλάβει τι συμβαίνει και να προσπαθήσει να μαζέψει ειδήσεις και πληροφορίες.

Τα λέμε αργότερα (ευχαριστώ για τα ενθαρρυντικά σας λόγια).

#5

Παρασκευή 21 Μάρτη 2003, 9:55 μ.μ.

Τελευταία ενημέρωση

Ναι, αληθείει. Κι έτσι απαντώ σε ένα ακριβές και ενδιαφέρον σχόλιο που ακολούθησε το προηγούμενο μήνυμα μου, στην Βαγδάτη αυτή τη στιγμή φυσάει ένας ισχυρός και ύπουλος ζεστός άνεμος που εξαπλώνει τις πυρκαγιές από σπίτι σε σπίτι και αυξάνει το μέγεθος των καταστροφών. Τα αντιαεροπορικά έχουν τεθεί και πάλι σε λειτουργία όπως και οι προβολείς ανίχνευσης.

Μια δραματική νότα: Στο "Children Hospital" της Βαγδάτης νοσηλεύονται πολυάριθμες ετοιμόγεννες γυναίκες. Είναι απελπισμένες και ικετεύουν για έναν άμεσο τοκετό με καισαρική, καθώς τρέμουν να περάσουν την νύχτα ή και τις επόμενες μέρες σε εκείνο το μέρος. Κάποιες, μάλιστα, τ'όσκασαν από το νοσοκομείο στη διάρκεια του βομβαρδισμού.

Τα λέμε αργότερα

#6

Παρασκευή 21 Μάρτη 2003, 10:14 μ.μ.

Και νάηι βόμβες!

7 ισχυρές εκρήξεις συγκλόνισαν, μόλις τώρα, το κέντρο της πόλης.

Μια τεράστια πυρκαγιά κοντά στο Υπουργείο Πληροφοριών. Καίγονται πολλά σπίτια και σταθμευμένα αυτοκίνητα. Δεν έχουμε ηλεκτρικό.

Τα λέμε αργότερα.

#7

Παρασκευή 21 Μάρτη 2003, 10:14 μ.μ.

Το CNN αρνείται να φύγει από τη Βαγδάτη.

Μια αυστραλή δημοσιογράφος που μόλις τώρα επιστρέφει στο «Andalus» μας λέει ότι μπροστά στο

Ξενοδοχείο «Palestine», όπου μένει η μεγάλη πλειοψηφία του ξένου τύπου, το συνεργείο του CNN αρνείται να επιβιβαστεί στο πούλμαν που θα το μεταφέρει τη νύκτα στα σύνορα με την Ιορδανία, μετά την κοινοποίηση του εγγράφου απέλασης του.

Οι δημοσιογράφοι του CNN, παραμένουν στο ξενοδοχείο και αρνούνται να βγουν απ' αυτό.

Οι τραυματίες που μεταφέρθηκαν στο νοσοκομείο είναι μάλλον, 70. Και ο αριθμός αυτός σημαίνει ότι το πλήθος των τραυματιών σε όλη την πόλη που δεν μπορούν να φτάσουν στο νοσοκομείο, είναι μεγάλο.

Ο αέρας συνεχίζει να φυσά και το κέντρο της Βαγδάτης βρίσκεται κυριολεκτικά μέσα στις φλόγες. Φλόγες και ισχυροί κρότοι σε όλο το μήκος του ορίζοντα, από τα προάστια της πόλης.

Οι σειρήνες του συναγερμού για την αντιαεροπορική άμυνα, ηχούν ακόμη.

Τα λέμε αργότερα.

#8

Παρασκευή 21 Μάρτη 2003, 11:11 μ.μ.

Ενημέρωση

Η τελευταία επικοινωνία που είχα είναι αυτή: Πάρα πολλοί τραυματισμένοι πολίτες στους δρόμους ή στα σπίτια.

70-75 τραυματίες μεταφέρθηκαν στο νοσοκομείο.

Αδύνατον να υπολογιστεί ο αριθμός των θυμάτων. Είναι όμως μεγάλος.

Φλέγεται όλο το κέντρο της πόλης και τμήμα των ανατολικών και νότιων προαστίων της Βαγδάτης.

Την τελευταία μισή ώρα δεν ακούγεται ο ήχος από τις σειρήνες και τις βόμβες.

Λίγα τα αυτοκίνητα που τρέχουν σαν δαιμονισμένα στους δρόμους .

Παντελής, σχεδόν, η απουσία των ιρακινών στρατευμάτων.

Η ιρακινή αστυνομία αφοσιωμένη στο κυνήγι δημοσιογράφων. Επιβεβαιώνεται η απέλαση του CNN.

Επιβεβαιώνεται η κράτηση ορισμένων ανεξάρτητων δημοσιογράφων.

Επιβεβαιώνεται η αφαίρεση μηχανών λήψης και φωτογραφικών μηχανών από τους εργαζόμενους στην ενημέρωση.

Η ιρακινή TV ξανάρχισε να μεταδίδει πολεμικά ντοκιμαντέρ.

Οι ιρακίνοί πολίτες που ρωτήθηκαν από τους δημοσιογράφους, κοντά στο φλεγόμενο κέντρο της πόλης, είναι σίγουροι ότι οι βομβαρδισμοί θα συνεχιστούν. Όμως, δεν μπορεί κανείς να επιβεβαιώσει αυτή την «φήμη».

Επιβεβαιώνεται το δράμα πολλών γυναικών που μεταφέρθηκαν στο «Νοσοκομείο των Παίδων» και ζητούν να γεννήσουν με καισαρική τομή επειδή δεν θέλουν να μείνουν κλεισμένες κι άλλες ημέρες στο νοσοκομείο.

Το ηλεκτρικό, στο τμήμα της πόλης που δεν φλέγεται, επανήλθε.

Για περισσότερο από μια ώρα δεν μπορώ να επικοινωνήσω με το άλλο ξενοδοχείο.

Βρίσκεται στο κέντρο ακριβώς της πόλης. Δύο ανεξάρτητοι δημοσιογράφοι, βγήκαν εδώ και λίγα λεπτά από το «Andalus», προσπαθώντας να πλησιάσουν στο ξενοδοχείο «Ζαχαράτ αλ Χαλέτζ», για να δουν αν υπάρχουν προβλήματα. Κι αυτό το ξενοδοχείο φιλοξενεί ανεξάρτητους δημοσιογράφους.

Αδιευκρίνιστοι κρότοι ακούγονται διαρκώς από τα προάστια, στο ύψος του ορίζοντα, όπως κοιτάμε από τον τελευταίο όροφο (τον έκτο) του ξενοδοχείου «Andalus».

Τα λέμε αργότερα.

#9

Σάββατο 22 Μάρτη 2003, 12:03 μ.μ.

Τελευταίο τηλεφώνημα

Η κατάσταση έχει ως εξής:

Θύματα: είναι απόλυτα βέβαιο ότι χτυπήθηκαν τουλάχιστον 5 κτίρια κατοικιών στο κέντρο της Βαγδάτης. Κάτι περισσότερο από βομβαρδισμένα, κυριολεκτικά διαλυμένα.
Ένας σωρός από τούβλα, πέτρες, χαλιά, ξύλινα έπιπλα, να καίγονται.

Δύο από τα κτίρια βρίσκονται δίπλα στον κινηματογράφο «Αλ Μαχαρούντ» (αν κατάλαβα σωστά το όνομα του). Απέναντι από ένα σουπερμάρκετ τελείως ισοπεδωμένο.

Όλα τα σταθμευμένα αυτοκίνητα, σε ακτίνα ενός οικοδομικού τετραγώνου, καρβουνιασμένα.

Τα ρολά των καταστημάτων ακόμη κι αυτών που δεν έχουν εμφανώς καταστραφεί, λειωμένα από την δύναμη της φωτιάς και τις εκρήξεις των βομβών.

Ο συνομιλητής μου περιγράφει μια εικόνα Αποκάλυψης σε μια ακτίνα δύο τετραγωνικών χιλιομέτρων. Καίγονται ακόμη τα πάντα, αν και με μικρότερη ένταση απ' ότι δύο ώρες πριν.

Σ' αυτά τα οικοδομικά τετράγωνα δεν υπήρχε κανένα κυβερνητικό κτίριο η κάποιο προεδρικό μέγαρο. Όλα όσα χτυπήθηκαν ήταν σπίτια απλών πολιτών. Μικρές και μεγάλες κατοικίες, μαγαζιά και κτίρια κάτι σαν εμπορικά κέντρα.

Μπορούμε να πούμε με σιγουριά ότι θα πρέπει να είναι μεγάλος ο αριθμός των θυμάτων, αν λάβουμε υπ' όψη ότι όλοι οι ιρακινοί είχαν καταφύγει για να προστατευθούν στα σπίτια τους ή στο πίσω μέρος των καταστημάτων τους. Στη Βαγδάτη, δεν υπάρχουν καταφύγια.

Οι λίγοι ιρακινοί που κυκλοφορούν στην περιοχή, ισχυρίζονται ότι δεν είναι κάτοικοι της κι ότι δεν ξέρουν αν υπάρχουν η όχι θύματα και πόσα.

Το συμπέρασμα που βγαίνει είναι ότι τα θύματα πρέπει να είναι πολλά.

250 μέτρα από το κτίριο του Υπουργείου Συγκοινωνιών (χτυπημένο και κατεστραμμένο) άλλα ερείπια και φλόγες από κτίρια ιδιωτών. Δρόμοι κατεστραμμένοι σα να είχε γίνει κάποια έκρηξη κάτω από το έδαφος. Ίσως από κάποια μεγάλη διαρροή αερίου λόγω των βομβαρδισμών. Κι εδώ καμένα αυτοκίνητα, μέχρι και τα δέντρα του δρόμου είναι καρβουνιασμένα (μου περιγράφουν μια μεγάλη δεντροφυτεμένη λεωφόρο). Τα δέντρα στέκονται όρθια αλλά είναι καμένα όπως τα δαδιά.

Οι ανεξάρτητοι δημοσιογράφοι που μένουν στο ξενοδοχείο «Andalus» αποφάσισαν να το εγκαταλείψουν γρήγορα-γρήγορα μήπως κι εμφανιστούν τίποτε ιρακινοί αστυνομικοί για να κατάσχουν μαγνητόφωνα, φορητά Pc, ψηφιακές βιντεοκάμερες και φωτογραφικές μηχανές.

Τους λόγους γι' αυτή τη λυσσασμένη αντίδραση κατά των δημοσιογράφων, δεν μπορούν να τους κατανοήσουν. Το ζήτημα είναι ότι προτιμούν να περάσουν τη νύχτα τους στην άλλη πλευρά της πόλης, μακριά από τον ποταμό Τίγρη, ζητώντας φιλοξενία για να περάσουν τη νύχτα, σε καμιά ιρακινή οικογένεια. Γενικά στους ιρακινούς αρέσει πολύ να φιλοξενούν ξένους, αλλά αυτή τη νύχτα δεν είναι σίγουρο τίποτα.

Καλή τους τύχη.

Αύριο θα γυρίσουν στο «Andalus» το υποτιθέμενο «επιχειρησιακό τους κέντρο» αφήνοντας όμως για προληπτικούς λόγους όλο το υλικό τους σε σπίτια ιρακινών πολιτών.

Μια έντονη φήμη που γυρίζει από εδώ και από εκεί, αλλά που είναι αδύνατο να την διασταυρώσουμε, αναφέρει πως τα ιρακινά στρατεύματα αιχμαλώτισαν ούτε λίγο ούτε πολύ καμιά πενηνταριά άγγλους και αμερικάνους στρατιώτες, στα νότια της χώρας.

Ο συνολικός αριθμός των θυμάτων είναι πάνω από 100 νεκροί και 200 τραυματίες. Αλλά, ΠΡΟΣΟΧΗ, αυτές είναι φήμες που τις ακούσαμε από τρομοκρατημένους πολίτες που δεν ξέρουν τι τους περιμένει αυτό το βράδυ και που δεν έχουν νεώτερα από συγγενείς και φίλους για τουλάχιστον δύο ημέρες. Και που στα μάτια τους καθρεφτίζεται το απέραντο τοπίο θανάτου στο οποίο έχει μεταβληθεί το κέντρο της Βαγδάτης.

Διακόπτω, επειδή δεν μπορώ, μέχρι αύριο το πρωί, να επικοινωνήσω με τους «ανταποκριτές» μου. Στη Βαγδάτη δεν λειτουργεί η κινητή τηλεφωνία GSM και το μοναδικό σημείο επαφής μας βρίσκεται στα δυο ξενοδοχεία με τα οποία επικοινωνώ μέσω γραμμών σταθερής τηλεφωνίας (όταν αυτές λειτουργούν).
Ας είναι ήσυχη η νύχτα.
Τα λέμε αύριο.
robdinz

#10

Σάββατο 22 Μάρτη 2003, 10:36 π.μ.

Αδύνατη η τηλεφωνική επικοινωνία με την Βαγδάτη
Οι τηλεφωνικές γραμμές με την Βαγδάτη έχουν διακοπεί. Και πάντως δεν είναι δυνατόν αυτή τη στιγμή να επικοινωνήσω με τα ξενοδοχεία με τα οποία είμαι σε επαφή.

Θα προσπαθήσω να επικοινωνήσω ανά τακτά χρονικά διαστήματα της μιας ώρας.
Μόλις έχω νεότερα θα σας ξαναγράψω

#11

Σάββατο 22 Μάρτη 2003, 12:00 μ.μ.

Αποκατάσταση της τηλεφωνικής επαφής.

Αποκατάσταση της τηλεφωνικής επαφής με το ξενοδοχείο «Andalus» της Βαγδάτης. Αδύνατον να επικοινωνήσει κανείς με το ξενοδοχείο «Ζαζράτ Αλ Χαλέτζ».

Τα νέα λίγα, αφού οι βομβαρδισμοί συνεχίζονταν όλη τη νύχτα μέχρι τις 7 το πρωί ώρα Ιταλίας, εμποδίζοντας όποιον ήθελε να βγει έξω και να κυκλοφορήσει στην πόλη για να δει με τα μάτια του τι έχει συμβεί.

Η πόλη συνεχίζει να φλέγεται με μεγαλύτερη ένταση στα ανατολικά προάστια (αυτό φαίνεται από το σημείο παρατήρησης στο ξενοδοχείο «Andalus»).

Έχουν σίγουρα χτυπηθεί δεξαμενές καυσίμων και ο αέρας βρωμεί. Το αντιλαμβάνεται κανείς από την έντονη μυρωδιά του φλεγόμενου καύσιμου που εκλύεται από τη φωτιά.

Χτυπήθηκε και μια αποθήκη όπου υπήρχε μεγάλη ποσότητα ελαιόλαδου, τόνοι ολόκληροι από ελιές, δοχεία και γυάλινα μπουκάλια.

Οι τραυματίες στα νοσοκομεία θα πρέπει να φτάνουν τους 500 περίπου.

Οι νεκροί: αδύνατον να τους μετρήσει κανείς. Στον αριθμό των τραυματιών περιλαμβάνονται μόνο όσοι μεταφέρθηκαν και καταγράφηκαν στα νοσοκομεία. Για τους νεκρούς δεν υπάρχει απολογισμός αφού κανείς δεν τους μεταφέρει στα νοσοκομεία. Η πόλη μοιάζει σαν παράλυτη. Βλέποντας τα φλεγόμενα ερείπια στο κέντρο, γίνεται αμέσως αντιληπτό ότι ο αριθμός των νεκρών πρέπει να είναι μεγάλος, από τη στιγμή που φαίνεται ότι έχουν χτυπηθεί πολλά μονώροφα σπίτια και μικρές 2-εξάροφες πολυκατοικίες από πέτρες και τούβλα.

Μιας και δεν υπάρχουν καταφύγια για τους πολίτες, όλος ο πληθυσμός καταφεύγει στα σπίτια. Αφού τα σπίτια είναι βομβαρδισμένα, τότε, δεν θα ήταν εξωπραγματικό να πούμε ότι ο αριθμός των νεκρών πρέπει να είναι μεγάλος.

Δεν υπάρχει προσωπικό του Ερυθρού Σταυρού, δεν υπάρχουν «ανεξάρτητοι» παρατηρητές, δεν υπάρχει προσωπικό από τις ανθρωπιστικές οργανώσεις που θα μπορούσε να «αντιπληροφορήσει» για το αριθμό

των θυμάτων.

Αυτό θα μπορούσε να γίνει μόνο αν σταματούσαν για μια ολόκληρη ημέρα οι βομβαρδισμοί. Επειδή μέχρι τότε, οι κάτοικοι θα μένουν στα μέρη που έχουν αποφασίσει να μείνουν. Ένας τρομοκρατημένος πληθυσμός.

Κινητικότητα του στρατού στους δρόμους. Όμως οι στρατιώτες ενδιαφέρονται περισσότερο για το πώς θα σταματήσουν τους ανεξάρτητους δημοσιογράφους και τους εργαζόμενους στον τομέα της πληροφόρησης.

Η ιρακινή τηλεόραση, μεταξύ του ενός ντοκιμαντέρ και του άλλου, διαψεύδει οτιδήποτε είδηση προέρχεται από τους αγγλοαμερικάνους. Με τόση σιγουριά που τελικά καταλήγει να μη γίνεται και πολύ πιστευτή.

Συνεχίζονται οι διαδόσεις για αιχμαλωσία πολλών αγγλοαμερικάνων από τους ιρακινούς. Αλλά το Ξαναλέω, μου λένε ότι πρόκειται μόνο για απλές διαδόσεις.

Για κάποιους περιέργους λόγους, η πόλη συνεχίζει να μένει φωταγωγημένη όπως και τη νύχτα. Οι λάμπες στους δρόμους αναμμένες και κάποια μνημεία φωταγωγημένα.

Τα λέμε αργότερα.

#12

Σάββατο 22 Μάρτη 2003, 1:51 μ.μ.

Τηλεφωνική επικοινωνία στις 13:05

Επιτέλους μπορώ να επικοινωνώ ξανά με τους ανθρώπους στο Ξενοδοχείο Andalusi. Είναι πολύ δύσκολο να συνεννοηθούμε καθώς η τηλεφωνική γραμμή πέφτει κάθε 2 ή 3 λεπτά, με αποτέλεσμα να γίνεται σχεδόν απίθανη η αποστολή φωτογραφιών, κάτι που κάνει την κατάσταση ιδιαίτερα εκνευριστική.

Οι βόμβες πέφτουν ακόμα, όχι όμως με την χθεσινοβραδινή η τη σημερινή συχνότητα. Οι επιθέσεις φαίνεται να επικεντρώνονται στην ανατολική πλευρά της πόλης. Ακούστηκαν “μόνο” δύο ιδιαίτερα σφοδρές εκρήξεις από το κέντρο της πόλης που τώρα είναι σχεδόν τελείως κατεστραμμένο. Στα νοσοκομεία, ο αριθμός των τραυματιών που έχουν ανασυρθεί από τους δρόμους της πόλης (όσοι απ’ αυτούς έχουν καταγραφεί) φθάνει τους 350, πολλοί απ’ αυτούς είναι παιδιά.

Είναι ακόμα αδύνατο να επιβεβαιωθεί ο αριθμός των νεκρών, επισήμως ακούγεται κάτι μεταξύ 5 ή 10 ανασυρμένων πτωμάτων, αλλά οι φήμες μιλάνε για αμέτρητους νεκρούς.

Οι άνθρωποι στην πόλη παρ’ όλα αυτά δείχνουν να έχουν αρκετά καλή ψυχολογία, αν κάτι τέτοιο μπορεί να ειπωθεί σε τέτοιους καιρούς. Ο κόσμος βγαίνει έξω για να σιγουρευτεί πως οι φίλοι και οι συγγενείς του είναι καλά και να βοηθήσει όσους έχουν πληγεί από την καταστροφή.

Κυκλοφορούν φήμες από το Tg2 περί ύπαρξης καταφυγίων που είναι διαθέσιμα στον πληθυσμό. Αυτό είναι λάθος. Όσα “καταφύγια” υπάρχουν, είναι απλά, αποθήκες μαγαζιών και καφενείων, προστατευμένες με αμμόσακους.

Γίνονται πολλές αναφορές για ένα μικρό αεροπλάνο, πιθανότατα αναγνωριστικό που χτυπήθηκε από τις Ιρακινές αντιαεροπορικές άμυνες και τράπηκε σε φυγή προς τα δυτικά της πόλης. Οι επαφές μου ΔΕΝ είδαν κάτι τέτοιο αλλά έχουν μιλήσει με αρκετούς αυτόπτες μάρτυρες.

Μια βόμβα που έπεσε στον ποταμό Τίγρη προκάλεσε μια έκρηξη που πέταξε νερό δεκάδες μέτρα ψηλά στον αέρα, τόσο ψηλά όσο το ύψος του Ξενοδοχείου «Palestine». Κανένα μαγαζί δεν είναι ανοιχτό. Γίνονται μερικές απόπειρες για εμπόριο στην “μαύρη αγορά” από ανθρώπους που σταματούν τους οδηγούς στις γωνίες των δρόμων για λίγα λεπτά, κι ύστερα πάνε παρακάτω.

Για τους συνεργάτες μου, η περισυλλογή τεκμηριωμένων πληροφοριών είναι πολύ δύσκολη, γιατί αν, οι λίγοι Ιρακινοί στρατιώτες ή οι πάμπολλοι Ιρακινοί αστυνομικοί (πολλοί απ’ αυτούς κυκλοφορούν με πολιτικά ρούχα), εντοπίσουν μια φωτογραφική μηχανή ή μια βιντεοκάμερα, τους κυνηγούν και προχωρούν σε κατάσχεση του εξοπλισμού τους.

Μου λένε για την πολύ μεγάλη εντύπωση που προκαλεί η εικόνα από τους καπνούς που βγαίνουν από την πόλη το κέντρο της οποίας μοιάζει σαν ξεκοιλιασμένο. Κάποιοι, προσπαθούν να μεταφέρουν τους τραυματίες στο νοσοκομείο, οδηγώντας τα ελάχιστα αυτοκίνητα που έχουν απομείνει. Ορισμένοι οδηγοί για τη μεταφορά του κόσμου χρεώνουν ιδιαίτερα μεγάλες τιμές.

Το γενικότερο συναίσθημα είναι ότι ο κόσμος στη Βαγδάτη πιστεύει πως ο Saddam είναι ζωντανός και σε καλή κατάσταση και ότι όλοι είναι απασχολημένοι προετοιμαζόμενοι για τους νυχτερινούς βομβαρδισμούς, οι οποίοι φοβούνται ότι θα είναι ακόμα πιο σφοδρόι και πιο καταστροφικοί από τους χθεσινούς ή αυτούς της σημερινής αυγής.

Μπορώ να επιβεβαιώσω ότι από κάποιους αραβόφωνους ραδιοφωνικούς σταθμούς μεταδίδονται μηνύματα και ειδήσεις που λένε ότι ο Ιρακινός στρατός έχει παραδοθεί, ότι ο Saddam είναι νεκρός και ότι το Ιράκ θα "απελευθερωθεί" μέσα στις επόμενες μέρες.

#13

Σάββατο 22 Μάρτη 2003, 3:25 μ.μ.

B52

Φαίνεται σίγουρο και απόλυτα διασταυρωμένο ότι άλλα 6 η 8 B52 απογειώθηκαν από αγγλέζικες βάσεις με κατεύθυνση τη Βαγδάτη.

Θα φτάσουν στον ουρανό της πρωτεύουσας ανάμεσα στις 6 και τις 8 σήμερα το απόγευμα για ένα ακόμη βομβαρδισμό της πόλης.

Το νέο είναι σίγουρο.

Τα θύματα που είδαν σήμερα αυτόπτες μάρτυρες είναι 5. Αλλά γιατροί και νοσοκόμοι των νοσοκομείων μιλούν για ένα απροσδιόριστο αριθμό θυμάτων τις τελευταίες 24 ώρες.

Οι περισσότεροι παγιδεύτηκαν στα ερείπια και τις φλόγες των κτιρίων που ταρακουνήθηκαν από την πρόσκρουση των βομβών στα προεδρικά ή τα υπουργικά μέγαρα που βρίσκονται πάρα πολύ κοντά τους. Τον ήχο της μιας αντιαεροπορικής σειρήνας ακολουθεί ο ήχος της άλλης, μεγαλώνοντας έτσι τον πανικό του πληθυσμού όσο πλησιάζει το βράδυ.

Ο ουρανός είναι τελειώς μαύρος, από το γκρίζο πέπλο των πυρκαγιών και των καπνών που αυτές δημιουργούν.

Η παροχή νερού έχει διακοπή εδώ και πολλές ώρες.

Το ηλεκτρικό διακόπτεται και επανέρχεται, όπως και οι τηλεφωνικές επικοινωνίες.

Φαίνεται ότι πολλοί στο εξής, έχουν αποφασίσει τα απογεύματα και τα βράδια να τη βγάζουν μέσα στα αυτοκίνητα τους, μακριά ακόμη κι από τα περίχωρα της πόλης, παρά να κινδυνεύσουν να εγκλωβιστούν στα σπίτια τους σε περίπτωση κατάρρευσης τους από τους βομβαρδισμούς και τις πυρκαγιές.

Η κατάσταση στα νοσοκομεία είναι απελπιστική: λείπουν τα πάντα. Τα πάντα στη κυριολεξία. Ράμματα, επίδεσμοι και γάζες αποστειρωμένες, αντισηπτικά, αντιβιοτικά, φάρμακα για καρδιοπαθείς, οξυγόνο.

Κάποιοι αιγύπτιοι, ανεξάρτητος φωτογράφος, απόφοιτος ιατρικής, έβαλε στην άκρη τις φωτογραφικές του μηχανές, φόρεσε μια λευκή μπλούζα κι άρχισε να βοηθά τους ανήμπορους γιατρούς.

Οι πληγωμένοι, πάνω από 300, με σοβαρά και πολύ σοβαρά τραύματα:κατάγματα, εγκαύματα τρίτου βαθμού, ακρωτηριασμοί, οι πιο συνηθισμένες περιπτώσεις. Και λείπουν ακόμη και παυσίπονα για να καταπραΰνουν τους πόνους.

Εκατοντάδες τα άτομα που συνωστίζονται στους διαδρόμους και τους θαλάμους υποδοχής των νοσοκομείων, μόνο και μόνο για μεγαλύτερη σιγουριά, πιστεύοντας ότι δεν είναι δυνατόν να βομβαρδιστούν τα νοσοκομεία.

Πολλά καταστήματα και εργαστήρια ανοίγουν και κλείνουν για λίγα λεπτά για να μπορέσουν οι ιδιοκτήτες τους, οι οικογένειες τους, οι φίλοι τους και ίσως και κάποιοι πελάτες να πάρουν σάκου με ρύζι,

χοιρμάδες, σπόρους και αλεύρι, λάδι και παστά ψάρια και κρέατα και να τα μεταφέρουν γρήγορα-γρήγορα στα σπίτια τους ή «καταφύγια».

Μου μιλάνε για περιπτώσεις λεηλασιών σε βάρος κυβερνητικών κτιρίων αλλά και σε βάρος κτιρίων απλών πολιτών που παραβιάστηκαν για να πάρουν αντικείμενα και τρόφιμα που θα τα μετέφεραν αλλού.

Όσο πλησιάζει το σούρουπο, η ένταση από λεπτό σε λεπτό ανεβαίνει (κι αυτό είναι φυσικό).

Οι ανεξάρτητοι δημοσιογράφοι θα προσπαθήσουν από τις 9. 00 το βράδυ, ώρα Ιταλίας, να συγκεντρωθούν στο «Andalus» για να προσπαθήσουν όλοι μαζί να μεταδώσουν κάποιες πληροφορίες. Στο ξενοδοχείο, τα τηλέφωνα λειτουργούν ακόμη αλλά με συνεχείς διακοπές και μειωμένη απόδοση για να μπορεί να πει κανείς ότι μπορεί να έχει μια συνεχή επαφή.

Πολλοί ιρακινοί πολίτες, ιδιαίτερα οι πιο φτωχοί ή αυτοί που ζουν μόνοι τους, ζητούν επίμονα να μείνουν στο ξενοδοχείο ελπίζοντας ότι εκεί που βρίσκονται οι δημοσιογράφοι δεν θα πέσουν βόμβες. Η συζήτηση μαζί τους γίνεται δύσκολη κι όχι μόνο λόγω της γλώσσας, αφού ούτε και οι ίδιοι οι συνάδελφοι μας είναι σίγουροι για το που θα κοιμηθούν και εάν θα κοιμηθούν αυτό το βράδυ.

Κι αυτές οι απαντήσεις δεν πείθουν τους ιρακινούς που ψάχνουν να φιλοξενηθούν και που εκλαμβάνουν αυτή την αβέβαιη στάση σαν άρνηση μας να τους προστατεύσουμε.

Μια κατάσταση πολύ ευαίσθητη, που λέει πολλά για τις συνθήκες που επικρατούν στη Βαγδάτη.

Κι άλλοι βομβαρδισμοί κάθε 15 λεπτά, σε όλα τα προάστια της πόλης, αυτή τη φορά από βορά προς νότο και από ανατολικά προς δυσμάς.

Τα λέμε αργότερα.

#14

Σάββατο 22 Μάρτη 2003, 5: 52μ.μ.

Κινήσεις στρατιωτικών μονάδων στην πόλη.

Εδώ και μια ώρα παρατηρούνται στις κεντρικές λεωφόρους της πόλης, μεγάλες μετακινήσεις του ιρακινού στρατού να διασχίζει την πόλη.

Καμiónια γεμάτα στρατιώτες οπλισμένοι με τουφέκια και δίχως κράνη. Πούλμαν με φυμέ τζάμια, Μερσεντές χωρίς πινακίδες και μπροστά και πίσω τους μεγάλα γιαπωνέζικα τζιπ γεμάτα ένοπλους ντυμένους με πολιτικά.

Παρατηρούνται και κινήσεις ένοπλων πολιτών, στοιχισμένων σαν να επρόκειτο για στρατιώτες.

Περνούν αναπτύσσοντας μεγάλη ταχύτητα κάνοντας στη κυριολεξία ζιγκ- ζαγκ ανάμεσα στα ερείπια και τους λίγους πολίτες που προσπαθούν να τους σταματήσουν (ίσως για να μάθουν κάτι).

Βόμβες στα προάστια. Στήλες καπνού και πάλι η έντονη μυρουδιά βενζίνης και καμένου πλαστικού.

Μου λένε πως κυκλοφορούν φήμες για μια εξέγερση στις φυλακές.

Οι «ελαφρά τραυματισμένοι» αρνούνται να πάρουν εξιτήριο από τα νοσοκομεία επειδή πιστεύουν ότι θα είναι πιο ασφαλείς αν μείνουν εκεί.

Η κατάσταση στα νοσοκομεία υπό διάλυση, αφού λείπουν τα πάντα.

12 νεκροί, σύμφωνα με τις αρχές (ανάμεσα τους και 2 παιδιά).

Αυτόπτες μάρτυρες επιβεβαιώνουν ότι χτυπήθηκε και καταστράφηκε μια αποθήκη φαρμάκων που στη στέγη της είχαν σχεδιάσει ένα τεράστιο λευκό σταυρό.

Πολλά προβλήματα στις επικοινωνίες.

Τα λέμε αργότερα.

15

Σάββατο 22 Μάρτη 2003, 7:13 μ.μ.

Στρατεύματα στην πόλη

Μια ισχυρότατη έκρηξη, λίγο πιο μακριά από το κέντρο της πόλης προκάλεσε μια μεγάλη πυρκαγιά. Συνεχίζεται η περιέργη αλλά συνεχής μετακίνηση ιρακινών δυνάμεων στην πόλη. Αναφέρεται η μετακίνηση φορτηγών και πούλμαν.

Στο ξενοδοχείο «Ελ Χαλέτζ», έφτασε μόνος του ένας free-lance γερμανός δημοσιογράφος (Στμ: free-lance = ο δημοσιογράφος που δουλεύει με το κομμάτι, που δεν δουλεύει μόνιμα σε κάποια εφημερίδα, ο ανεξάρτητος δημοσιογράφος) και μας ανέφερε την πλήρη ισοπέδωση μιας περιοχής, την ύπαρξη μεγάλου αριθμού θυμάτων σε σπίτια που βρισκόντουσαν πίσω από ένα εργοστάσιο (η αποθήκη) ελαστικών και χτυπήθηκαν.

Ο γερμανός συνάδελφος ανέφερε-έτσι μου είπαν-πως είδε με τα μάτια του πολλά θύματα (6-10), κάποια απ' αυτά τελειώς απανθρακωμένα.

Πλήρης απουσία ασθενοφόρων και οποιασδήποτε βοήθειας στον πληθυσμό. Τα προάστια της πόλης βρίσκονται μέσα στο απόλυτο σκοτάδι, χωρίς ούτε ένα φως, ακόμα και στα σπίτια.

Μας είπε ότι περπάτησε για πάνω από τρεις ώρες προσπαθώντας ν' αποφύγει την κατάσχεση του εξοπλισμού του και πιστεύει ότι το κέντρο της Βαγδάτης (που είναι σχεδόν τελειώς κατεστραμμένο) είναι σε καλλίτερη κατάσταση από τα ανατολικά προάστια απ' όπου έρχεται. Μας μιλάει για τελειώς ισοπεδωμένες εκτάσεις, σε ακτίνα χιλιομέτρων, για εκατοντάδες απελπισμένους κάτοικους, που δεν ξέρουν που να πάνε και τι να κάνουν, να κάθονται και να κλαίνε.

Η νύχτα έφτασε και όλοι, συνεχίζουν να μου λένε, αγωνιούν, περιμένοντας τον επόμενο βομβαρδισμό των B-52, που θα έπρεπε ήδη να είχαν φτάσει στον ουρανό της Βαγδάτης, εδώ και μια ώρα.

Επιβεβαιώνεται η εξέγερση σε μια φυλακή όπου είχαμε και πυροβολισμούς και (ίσως) και μια αρκετά πετυχημένη απόδραση των φυλακισμένων.

Επιβεβαιώνεται η παρουσία (αυτό είναι ανησυχητικό) ένοπλων πολιτών στους δρόμους. Δεν απαντούν σε καμιά ερώτηση και δείχνουν σαν να περιμένουν ποιος ξέρει τι. Και βέβαια είναι άραβες, πιθανόν ιρακινόι και βρίσκονται παρατεταγμένοι κοντά στα ξενοδοχεία που ακόμη λειτουργούν. Συμπεριλαμβανομένου και του «Palestine» όπου βρίσκεται και το γενικό επιτελείο των δημοσιογράφων των σημαντικότερων ΜΜΕ.

Μεταξύ 8 και 9μμ. έχω ένα τηλεφωνικό ραντεβού με το «Andalus» (εφ' όσον βέβαια το επιτρέψουν οι βομβαρδισμοί και οι τηλεφωνικές γραμμές).

Τα λέμε αργότερα.

Υ. Γ. Ευχαριστώ όλους όσους μου έστειλαν e-mail. Σε αντίθεση με χτες, πολλά μηνύματα παρουσίασαν μεγάλο ενδιαφέρον, τα διάβασα με ευχαρίστηση και θ' απαντήσω.

Όστόσο ξαναγράφω το e-mail μου ελπίζοντας ότι θα κάνουν ένα διάλειμμα για να ξεκουραστούν οι ηλίθιοι που εχτές με περιέλουσαν με φασιστικού και ναζιστικού τύπου χαρακτηρισμούς.

16

Σάββατο 22 Μάρτη 2003, 9:30 μ.μ.

Αδύνατη η τηλεφωνική επικοινωνία

Αδύνατον αυτή τη στιγμή να μπορέσεις να επικοινωνήσεις. Βρίσκω την ευκαιρία να κάνω μια διευκρίνηση.

Ορισμένοι μου έγραψαν ρωτώντας να μάθουν γιατί οι ιρακινόι δεν δίνουν έμφαση στον αριθμό των

θυμάτων και γιατί δεν διανέμουν στα διεθνή δίκτυα τις εικόνες των βομβαρδισμένων κτιρίων της πόλης . Άλλοι με ρωτούν γιατί η αστυνομία της Βαγδάτης τα έχει τόσο πολύ με τους δημοσιογράφους και κατέσχει τα εργαλεία της δουλειάς τους, αντί να τους αφήσει να δουλέψουν ήρεμα για να καταγράψουν όσο το δυνατό καλύτερα τις καταστροφικές συνέπειες των βομβαρδισμών. Και στους μεν και στους δε απαντώ ότι εδώ και δύο ημέρες αναφέρω με τη μεγαλύτερη δυνατή ακρίβεια όσα μου μεταφέρονται τηλεφωνικά. Χωρίς να προσθέτω τις προσωπικές μου απόψεις ή τις αμφιβολίες μου, που κατά το μεγαλύτερο μέρος τους ταυτίζονται με τα ερωτήματα που μου υποβάλλονται. Αν σ' αυτές τις αναφορές από τη Βαγδάτη, επιχειρούσα να «περάσω» τις προσωπικές μου ενστάσεις, αμφιβολίες ή ερωτηματικά, τότε πολύ φοβάμαι ότι θα συνέβαλλα στη δημιουργία μεγάλης σύγχυσης. Συνεπώς, δεν είναι ότι δεν θέλω να τοποθετηθώ όπως ορισμένοι μου ζητούν να κάνω, αλλά επέλεξα να συμπεριφερθώ αποκλειστικά σαν ρεπόρτερ με την κοινή και πιο κατανοητή έννοια του όρου. Έτσι, την δέσμευση μου αυτή, την βλέπω κατά κάποιο τρόπο σαν «στρατευμένη» πληροφόρηση. Την παραπληροφόρηση, αν υπάρχει κάποιος που την κάνει είναι ο Μπρούνο Βέσσα και οι επιτελείς του στο στούντιο της τηλεόρασης. Θα συνεχίσω την προσπάθεια για τηλεφωνική επαφή με την Βαγδάτη. Όταν καταφέρω να πιάσω επαφή τότε θα τα ξαναπούμε και πάλι. Γεια σας και ευχαριστώ για το ενδιαφέρον σας.

#17

Σάββατο 22 Μάρτη 2003, 11:17 μ.μ.

Τα τελευταία νέα

Λοιπόν: «Ανθρώπινες ασπίδες» και ανεξάρτητοι δημοσιογράφοι έφυγαν άρον-άρον από το ξενοδοχείο «Andalus» και κατέφυγαν στο ξενοδοχείο «Palestine» όπου φιλοξενείται ο ξένος, «επίσημος» τύπος. Για επαφή και συμπαράσταση στις «ανθρώπινες ασπίδες»: rosiek@bigpond.com, η Ρόζυ είναι μια κοπέλα από την Αυστραλία, «ανθρώπινη ασπίδα». Για επικοινωνία με αυτούς, να και ένα άλλο mail: andalus206@warkaa.net

Σας παρακαλώ τα μηνύματα να είναι σχετικά με όσα συμβαίνουν στη Βαγδάτη.

Η μισή πόλη βρίσκεται στο σκοτάδι, στήλες μαύρου και δυσώδους καπνού από τα προάστια της πόλης εισχωρούν μέσα σ' αυτή.

Νοσοκομεία γεμάτα από κόσμο που φοβάται να γυρίσει στο σπίτι του ή που δεν έχει πια που να μείνει αφού τα σπίτια τους καταστράφηκαν από τους βομβαρδισμούς. Στους δρόμους δεν κυκλοφορεί πια κανένας. Ησυχία τάφου, γεμάτη φόβο.

Περιμένουμε σε καμιά ώρα κύματα βομβαρδισμών. Οι πηγές γι' αυτές τις πληροφορίες προέρχονται από ιρακινούς ραδιοερασιτέχνες που μπήκαν στις συχνότητες του στρατού και επικοινωνήσαν με τους ανεξάρτητους δημοσιογράφους.

Μεταξύ 9 και 11 το βράδυ ήχησαν δύο φορές οι σειρήνες χωρίς όμως να επακολουθήσουν βομβαρδισμοί. Με πληροφορούν ότι οι νεκροί ήσαν 16 και οι τραυματίες που παρέμειναν για νοσηλεία, 200 περίπου. Πολλοί από αυτούς βαριά τραυματισμένοι. Από τα νοσοκομεία λείπουν όλα όσα χρειάζονται για να γιαιτρευτούν οι πληγωμένοι.

Ελπίζω να τα πούμε στη συνέχεια.

#18

Κυριακή 23 Μάρτη 2003, 10:06 π.μ.

Η επικοινωνία πολύ δύσκολη

Πολλοί ιρακινोί στρατιώτες στους δρόμους. Χιλιάδες άνθρωποι που κινούνται πάνω σε ξεσκέπαστα

καμiónια, γι' αυτό και πιο ορατοί.

Όλη τη νύχτα βομβαρδισμοί μέχρι το πρωί.

Μια έκρηξη, η ισχυρότερη που ακούστηκε μέχρι τώρα, ταρακούνησε στην κυριολεξία όλη την Βαγδάτη, σα να γινόταν σεισμός.

Μιλούν για την εμφάνιση της αγγλοαμερικανικής εμπροσθοφυλακής στην πόλη.

Τανκς των ιρακινών κατά μήκος των προαστίων.

Για πρώτη φορά εμφανίζονται πυροσβεστικά οχήματα για να σβήσουν τις πυρκαγιές που προκαλούνται από τις βόμβες.

Χτυπήθηκε το πανεπιστήμιο.

Μια έκρηξη αερίου τίναξε στον αέρα την άσφαλο ενός ολόκληρου δρόμου κοντά στο εθνικό στάδιο.

Σταμάτησαν ένα συνεργείο του πρακτορείου Ρώυτερς που κυκλοφορούσε ελεύθερα στην πόλη. Από εχτές απαγορεύθηκε η μετακίνηση των δημοσιογράφων στην πόλη χωρίς συνοδεία.

Τεράστιες οι δυσκολίες για τους ανεξάρτητους δημοσιογράφους.

Η ιρακινή τηλεόραση ανακοίνωσε ότι θα δείξει τα συντρίμια του αμερικάνικου καταδιωκτικού που χτυπήθηκε και καταρρίφθηκε προχτές βράδυ.

Δεν έχει γίνει γνωστή η τύχη του (η των) πιλότου.

Σύμφωνα πάντα με την ιρακινή τηλεόραση, ο αριθμός των αγγλοαμερικάνων αιχμαλώτων που βρίσκονται στα χέρια των ιρακινών, είναι μεγάλος.

Πάντως, δεν αναφέρει που συνέβη αυτό συγκεκριμένα. Και ούτε και έδειξε εικόνες που να το αποδεικνύουν.

Μου αναφέρουν ότι μετά από ένα μεγάλο κύμα βομβαρδισμών, λίγο μετά τα ξημερώματα, στις όχθες του Τίγρη κοντά στο ξενοδοχείο «Palestine», κάποια παιδιά έπαιζαν ποδόσφαιρο.

Σαν να λέμε ότι παρ' όλα αυτά η ζωή και η διάθεση για ζωή φαίνεται να υπερισχύουν του πολέμου και των βομβών.

Τα λέμε αργότερα.

#19

Κυριακή 23 Μάρτη 2003, 2:16 μ.μ.

Νεώτερα

Η πόλη έχει γεμίσει ανθρώπους που έχουν κατέβει στους δρόμους μετά την είδηση ότι δύο πιλότοι έπεσαν με αλεξίπτωτο κοντά στο κέντρο της πόλης.

Οι πιλότοι είναι δύο, και τους είδαν πολύ καθαρά εκατοντάδες μάρτυρες. Όλοι είδαν δύο αλεξίπτωτα να αιωρούνται πάνω από τις όχθες του Ευφράτη.

Κανείς δεν είδε το καταρριφθέν ή τα καταρριφθέντα αεροπλάνα.

Ο ουρανός καλύπτεται ακόμα από ένα πυκνό σύννεφο καπνού και μια έντονη μυρωδιά πετρελαίου.

Οι Ιρακινές αρχές επιβεβαίωσαν τον αριθμό των θυμάτων που ανέφερα χθες : 10.

Οι επαφές μου στη Βαγδάτη αναφέρουν πως ο πραγματικός αριθμός είναι πολύ μεγαλύτερος. Θα πάρει κάποιο χρόνο αλλά τα πραγματικά νούμερα θα δημοσιοποιηθούν. Αρκεί να μην αυξηθούν όσο αυξάνονται οι βομβαρδισμοί.

Αστυνομικοί και στρατιώτες ψάχνουν για τους δύο πιλότους στις όχθες του Τίγρη και του Ευφράτη.

Ξαφνικά η αστυνομία δείχνει να ανέχεται την παρουσία ανεξάρτητων δημοσιογράφων και σταματά να τους "παρενοχλεί".

Η κατάσταση στα νοσοκομεία της πόλης είναι ακόμα πολύ σοβαρή τόσο λόγω του αριθμού των τραυματιών όσο και λόγω της έλλειψης ιατροφαρμακευτικού υλικού.

Η παροχή νερού δεν έχει αποκατασταθεί ακόμα. Χθες βράδυ στην πόλη είχαμε συσκότιση για πρώτη φορά από την έναρξη των βομβαρδισμών.

Δέκα κτίρια κατοικημένων περιοχών έχουν χτυπηθεί στο κέντρο της πόλης και τα προάστια. Πολύ σύντομα οι αρχές θα οργανώσουν μια περιήγηση των δημοσιογράφων σε βομβαρδισμένα κτίρια πολιτών. Μετά από αυτό θα γίνει και πιο εύκολη ο υπολογισμός του πραγματικού αριθμού των θυμάτων.

Οι ανεξάρτητοι δημοσιογράφοι επέστρεψαν στο Ξενοδοχείο Andalus. Η ατμόσφαιρα στην πόλη φαντάζει “πιο ήρεμη” παρά τους συνεχείς βομβαρδισμούς στα προάστια σε ακανόνιστα χρονικά διαστήματα.

Το κέντρο της πόλης χτυπήθηκε ξανά στις 10 π.μ. ώρα GMT (σμμ 12 ώρα Ελλάδας). Ένα κτίριο του γενικού επιτελείου στρατού χτυπήθηκε, κάτι που προκάλεσε έκρηξη σε ένα γειτονικό πρατήριο καυσίμων. Περίπου 50 άνθρωποι τραυματίστηκαν και διεσώθησαν από συμπολίτες τους και το προσωπικό μερικών ασθενοφόρων που κατέφτασαν στην περιοχή. Δεν έχει γίνει σαφές αν κάποιος βρισκόταν μέσα στο κτίριο του στρατού.

Όλοι οι δημοσιογράφοι -- ανεξάρτητοι και μη -- βρίσκονται στους δρόμους για να καλύψουν τις έρευνες για τους δύο πιλότους που έπεσαν με αλεξίπτωτο.

Δύο σημαίες με τα χρώματα του ουρανίου τόξου εθεάθησαν να κυματίζουν σε δύο πολιτικά κτίρια, η μία από αυτές είχε γραμμένη πάνω της τη λέξη “Pace”, που σημαίνει “Ειρήνη” στα ιταλικά.

Αμοιβαία αλληλεγγύη έχει αναπτυχθεί ανάμεσα στους ανεξάρτητους δημοσιογράφους και σε πολλούς Ιρακινούς πολίτες που προσφέρουν την φιλοξενία τους και πολλές ξεναγήσεις ώστε να δουν οι πρώτοι το πραγματικό αποτέλεσμα των βομβαρδισμών.

Χθες βράδυ η σύζυγος ενός διερμηνέα που εργάζεται για κάποια Ρωσίδα δημοσιογράφο του πρακτορείου Interfax γεννήσε ένα κοριτσάκι στο σπίτι της με τη βοήθεια της ίδιας της δημοσιογράφου. Μέσα στην χαρά και τον ενθουσιασμό αποφασίστηκε το κοριτσάκι να πάρει το όνομα της Ρωσίδας δημοσιογράφου. Αλεξάνδρα.

#20

Κυριακή 23 του Μάρτη 2003, 6:13 μ.μ.

Μια άλλη νύχτα

Μια άλλη νύχτα στη Βαγδάτη.

Οι βομβαρδισμοί έχουν αραιώσει. Μια μόνο έκρηξη, στις ανατολικές περιοχές του κέντρου της πρωτεύουσας όπου χτυπήθηκε αν κατάλαβα καλά, κάτι σαν την «Σχολή Αξιωματικών».

Τώρα, εκρήξεις αραιά και που, στα περίχωρα της πόλης.

Η Βαγδάτη αδειάζει από ανθρώπους και αυτοκίνητα.

Ο φόβος, όπως μου λένε, για μια άλλη νύχτα βομβαρδισμών, είναι γενικός.

Σύμφωνα με τις Αρχές, ο αριθμός των θυμάτων φτάνει τους 12. Πηγή η Ιράκ TV.

Πάντα η Ιράκ TV, επιβεβαίωσε ότι πρόκειται για τους δύο πιλότους που έπεσαν με αλεξίπτωτο στην πρωτεύουσα.

Ο ένας πιάστηκε αιχμάλωτος και παραδόθηκε στους στρατιώτες.

Ο άλλος, προς το παρόν πρέπει να είναι ακόμη «ελεύθερος».

Φήμες για παρουσία «μυστικών» ειδικών δυνάμεων των αγγλοαμερικάνων, στην πόλη. Και σύμφωνα με τις φήμες αυτές, οι δυνάμεις κατόρθωσαν να διασώσουν τον πιλότο.

Ορισμένοι «ορκίζονται» ότι ξέρουν πως αυτές οι δυνάμεις βρίσκονται στην πόλη. Αλλά δεν μπορούν να δώσουν περισσότερες πληροφορίες.

Αναστάτωση επικρατεί ανάμεσα στους ανεξάρτητους δημοσιογράφους που βρίσκονται στην πρωτεύουσα. Σύμφωνα με καλά πληροφορημένες πηγές τα στρατεύματα των αγγλοαμερικάνων θα μπορούσαν να φτάσουν έξω από τις πόρτες της πόλης μέσα στις επόμενες 3-5 ημέρες.

Πολλοί από αυτούς δεν έχουν την άδεια των Αρχών και «αναγνωρισμένες» άδειες για τον Τύπο. Σήμερα το βράδυ οι δημοσιογράφοι θα μαζευτούν σ'ένα άλλο χώρο, εκτός των δύο ξενοδοχείων, για να κάνουν μια εκτίμηση της κατάστασης.

Οι σχέσεις ανεξάρτητων δημοσιογράφων και αστυνομίας φαίνεται να έχουν εξομαλυνθεί. Ποτέ μέχρι τώρα, δεν μπορέσαμε να καταλάβουμε γιατί ήταν τόσο κακές. Δεν καταλαβαίνουμε γιατί από σήμερα ξαφνικά, εξομαλύνθηκαν.

Στην υπερπολυτελή βίλα ενός τοπικού παράγοντα στους λόφους της πόλης, οι πόρτες άνοιξαν για δύο βορειοευρωπαίους ανεξάρτητους δημοσιογράφους. Όπως μου είπαν, επρόκειτο για ένα «μούτρο» για έναν που εμπορευόταν τα πάντα. Κανένας φόβος για τους βομβαρδισμούς, καμιά ζημιά στη βίλα του, μαρμάρια σαλόνια, οικιακοί βοηθοί από τη Σομαλία και Μερσεντές στο γκαράζ.

Πολλές κολακείες για τους ξένους δημοσιογράφους που βρίσκονται στην πόλη και ένα απροσποίητο καλωσόρισμα των αμερικανών που εκφράστηκε ακόμη και με την επίδειξη φωτογραφιών από κάποιο ταξίδι του στη Ν. Υόρκη μερικά χρόνια πριν κι ενώ έκανε τα ψώνια του μαζί με την οικογένεια του. Ένα μεγάλο μωσαϊκό με το πορτραίτο του Saddam και η κλασική φωτογραφεία του «τύπου» να σφίγγει το χέρι του Ραΐς (Στμ:για τους Άραβες:ο Κυβερνήτης). Δυσάρεστη προσωπικότητα. Αρνηθήκαμε την προσφορά του για φιλοξενία.

Ο αιγυπτιακής καταγωγής (αλλά με ευρωπαϊκό διαβατήριο) ανεξάρτητος δημοσιογράφος, απόφοιτος ιατρικής, που τις προάλλες στο νοσοκομείο βοήθησε τους γιατρούς που αντιμετώπιζαν μια πραγματικά δύσκολη κατάσταση, βρίσκεται ακόμη εκεί. Δουλεύει σαν τρελός στο πλευρό των ιρακινών γιατρών και νοσοκόμων. Τρώει ρύζι με λάδι ελιάς και ζήτημα να έχει κοιμηθεί δύο ώρες.

Τα επεισόδια λεηλασιών συνεχίζονται με λεία αντικείμενα που βγάζουν από τα ξεκοιλιασμένα απ' τις βόμβες, σπίτια.

Οι σημαίες της ειρήνης στα μπαλκόνια της Βαγδάτης έχουν φτάσει τις 6 (μαζί με αυτή που πάνω της είναι γραμμένη η λέξη «ειρήνη» στα ιταλικά).

Σήμερα το βράδυ, αν οι συνθήκες το επιτρέψουν, ορισμένοι φοιτητές και καθηγητές του πανεπιστημίου, θα συναντηθούν με ορισμένους ανεξάρτητους δημοσιογράφους.

Από αύριο θα προσπαθήσω να σας μεταφέρω γεγονότα μέσα από τη Βαγδάτη. Ιστορίες ανθρώπων που ξέρουν πολύ καλά ότι η ζωή τους δεν θα είναι ποτέ πια όπως πρώτα.

#21

Κυριακή 23 Μάρτη 2003, 10:00 μ.μ.

Ειδήσεις

Ο βομβαρδισμός των 8:00 π.μ. ήταν έντονος.

Η πόλη εγκαταλείπεται.

Υπάρχει παντού καπνός.

Το υπουργείο Βιομηχανίας και δύο γειτονικές βίλες έχουν βεβαίως χτυπηθεί. Αυτόπτες μάρτυρες αναφέρουν πολυάριθμα θύματα και τουλάχιστον τέσσερα θανατηφόρα περιστατικά που ανασύρονται από τα ερείπια αμέσως μετά την έκρηξη.

Ακόμα χωρίς νερό. Πολλοί φοβούνται ότι δεν θα επιστρέψει για μέρες ακόμα, με τραγικές συνέπειες για τα νοσοκομεία.

Ένας απελπισμένος καθηγητής γυμνασίου σταμάτησε δύο ισπανούς ανεξάρτητους φωτογράφους που ζήτησαν να φωτογραφίσουν τις καταστροφές ενός σχολείου που χτυπήθηκε χθες, κατά τη διάρκεια του βομβαρδισμού των 7:00 μ.μ.

Εάν δεν υπάρχουν οποιαδήποτε προβλήματα ασφαλείας, θα προσπαθήσουμε να πάμε εκεί αύριο το πρωί. Φαίνεται ότι βομβαρδίζονται πάρα πολλά σχολεία, συμπεριλαμβανομένου και του πανεπιστημίου.

Οι αμερικάνοι ακτιβιστές της «Iraq Peace Team», <http://www.iraqpeacesteam.org/>, είναι εξαιρετικοί Τα «ημερολόγια» του πολέμου στο site ταρακουνούν τις συνειδήσεις πολλών αμερικανών, τουλάχιστον εκείνα τα εκατομμύρια που επιθυμούν την ειρήνη και είναι ενάντια στον πόλεμο.

Η Kathy Kelly και ο Ramzy Kysia είναι αυτήν την περίοδο κάπου στην Βαγδάτη και είναι ίσως οι καλύτεροι ανταποκριτές αυτής της τραγωδίας που εξελίσσεται αυτό το διάστημα σε αυτή την χώρα και ειδικά στην πρωτεύουσα.

Η Linda Panetta φωτογραφίζει παθιασμένα και συμμετέχει στην πραγματικότητα που την περιβάλλει, δημιουργώντας έτσι τις εικόνες που βεβαίως δεν θα δούμε ποτέ στα έντυπα μεγάλης κυκλοφορίας.

Οι ακτιβιστές της οργάνωσης Voice In the Wilderness, <http://www.vitw.org/>, έχουν επίσης ένα ενδιαφέρον και καλά πληροφορημένο site.

Αναφέρω αυτά τα site έτσι ώστε οι άνθρωποι να διαβάσουν τα ημερολόγια και να διαδώσουν τις πληροφορίες που βγαίνουν από την λαβωμένη και μαύρη από τις βόμβες Βαγδάτη, παίρνοντας ιδιαίτερα υπ' όψιν το ισχύον καθεστώς των ξένων και ειδικότερα των ιταλικών εφημερίδων.

Αποφειγώ να συστήσω άλλους συνδέσμους πληροφοριών, δεδομένου ότι δεν υποστηρίζονται από οργανώσεις, site, ή άλλες πύλες πληροφοριών. Παρ' όλα αυτά μπορώ να εγγυηθώ ότι αυτές είναι οι πραγματικά ανεξάρτητες πηγές πληροφοριών που βρίσκονται στη Βαγδάτη παρά τις βόμβες, την πείνα και το φόβο.

Η βραδινή συνάντηση υπόσχεται πολλά: οι καθηγητές και οι σπουδαστές Μηχανικής που επρόκειτο να συναντήσουν τους ανεξάρτητους δημοσιογράφους ήταν δύσκολο να εντοπιστούν τηλεφωνικά και έπρεπε να αποφύγουμε την τυπικότητα μιας τηλεφωνικής επιβεβαίωσης.

Τα τρία τέταρτα της Βαγδάτης καλύπτονται από σκοτάδι και οι σειρήνες των αεροπορικών επιδρομών ηχούν με μεγαλύτερη συχνότητα.

Μόνο καλοντυμένοι και οπλισμένοι άνδρες κυκλοφορούν στους δρόμους είτε με τα πόδια είτε με αυτοκίνητα, χωρίς προβολείς και πινακίδες κυκλοφορίας.

Με ρωτούν (κι εγώ έχω το ίδιο ερώτημα) ένα πράγμα: γιατί ο ημερήσιος και περιοδικός Ιταλικός Τύπος, καθώς και τα τηλεοπτικά δελτία ειδήσεων αγνοούν τους ανεξάρτητους δημοσιογράφους που βρίσκονται στη Βαγδάτη; Αντί να τους θεωρούν σαν μια εξαιρετική πηγή πληροφοριών, αυτά τους αγνοούν τελείως.

Από την οργάνωση Iraq Peace Team στη Βαγδάτη μας έγινε η παρακάτω πρόταση: να δημοσιοποιήσουμε τις ηλεκτρονικές διευθύνσεις και τα τηλέφωνα των μελών του Συμβουλίου Ασφαλείας των Η. Ε. και να τους κατακλύσουμε με έντονα αντιπολεμικά μηνύματα.

Θα προσπαθήσω πάλι γύρω στα μεσάνυχτα, περίπου, ώρα Ιταλίας, να συνδεθώ με τις επαφές μου. Εάν δεν το κατορθώσω δεν θα επιμείνω.

Ελπίζω ότι αυτή η νύχτα θα είναι ήρεμη για αυτούς.

Μέχρι αργότερα, ή μέχρι αύριο. Οι παρακάτω είναι οι διευθύνσεις ηλεκτρονικού ταχυδρομείου και τα τηλέφωνα των αντιπροσώπων του Συμβουλίου Ασφαλείας των Η. Ε. :

S. E. Ambassador M. Jean-Marc de la Sabliere
france-presse@un.int • (212) 207-9765

H. E. Ambassador Mr. Sergey Lavrov
rusun@un.int • (212) 628-0252

H. E. Ambassador Wang Yingfan
Chinamission_un@fmprc.gov.cn
(212) 634-7626

H. E. Ambassador Sir Jeremy Greenstock
uk@un.int • (212) 745-9316

H. E. Ambassador Mr. Stefan Tafrov
bulgaria@un.int • (212) 472-9865

S. E. Ambassador Martin Belinga Eboutou
info@cameroonmission.org
(212) 249-0533

H. E. Ambassador M. Francois Lonseny Fall
guinea@un.int • (212) 687-8248

S. E. Embajador Adolfo Aguilar Zminser
mexico@un.int • (212) 688-8862

H. E. Ambassador Dr. Mikha'il Wahbi
syria@un.int • (212) 861-9295

S. E. Ambassador Dr. Ismael Gaspar Martins
ang-un@angolamissionun.org • (212) 861-9295

S. E. Ambassador Juan Gabriel Valdis
chile@un.int • (212) 832-0236

H. E. Ambassador Inocencio F. Arias
spain@spainun.org • (212) 682-4460

H. E. Ambassador Munir Akram
Pakistan@un.int • (212) 744-7348

All e-mail addresses:

france-presse@un.int
 rusun@un.int
 chinamission_un@fmprc.gov.cn
 uk@un.int
 bulgaria@un.int
 info@cameroonmission.org
 guinea@un.int

mexico@un.int
 syria@un.int
 ang-un@angolamissionun.org
 chile@un.int
 Pakistan@un.int
 spain@spainun.org
 contact@germany-un.org

 # 22

Δευτέρα 24 Μάρτη 2003, 12:22 μ.μ.

Διευκρίνιση

Μου είναι αδύνατο να επικοινωνήσω με τη Βαγδάτη σήμερα το πρωί.

Έτσι πήρα μια απόφαση:

Θα υπάρχουν δύο καθημερινές «ενημερώσεις» αρχής γενομένης από σήμερα, και οι δύο το βράδυ. Θα αποστέλλονται με e-mail στις 20:00 περίπου και 24:00, ώρα Ιταλίας. Οι ενημερώσεις θα είναι περιλήψεις των γεγονότων της ημέρας στην πόλη της Βαγδάτης.

Ο λόγος για την παρούσα απόφαση είναι να μου επιτραπεί να διαχειριστώ καλύτερα

τον χρόνο, την δουλειά και (δυστυχώς) το κόστος των τηλεφωνικών κλήσεων.

Αυτό θα γίνει λίγο πιο εύκολα αν ρυθμίσω τις τηλεφωνικές συνεντεύξεις με τη Βαγδάτη, και έχοντας περισσότερο χρόνο στη διάθεσή μου.

Ευχαριστώ. r.

 # 23

Δευτέρα 24 Μάρτη 2003, 12:43 μ.μ.

Εκστρατεία πληροφόρησης

Επιδίωξη αυτής της εκστρατείας πληροφόρησης είναι να σταλούν επιστολές στους αντιπροσώπους του Συμβουλίου Ασφαλείας των Ηνωμένων Εθνών, ζητώντας τους να ΣΤΑΜΑΤΗΣΕΙ Ο ΠΟΛΕΜΟΣ.

Ακολουθούν διευθύνσεις και τηλέφωνα:

S. E. Ambassador M. Jean-Marc de la Sabliere
 France-presse@un.int • (212) 207-9765

H. E. Ambassador Mr. Sergey Lavrov
 rusun@un.int • (212) 628-0252

H. E. Ambassador Wang Yingfan
 Chinamission_un@fmprc.gov.cn
 (212) 634-7626

H. E. Ambassador Sir Jeremy Greenstock
 uk@un.int • (212) 745-9316

H. E. Ambassador Mr. Stefan Tafrov
 bulgaria@un.int • (212) 472-9865

S. E. Ambassador Martin Belinga Eboutou
 info@cameroonmission.org
 (212) 249-0533

H. E. Ambassador M. Francois Lonseny Fall
 guinea@un.int • (212) 687-8248

S. E. Embajador Adolfo Aguilar Zminser
 mexico@un.int • (212) 688-8862

H. E. Ambassador Dr. Mikha'il Wahbi
 syria@un.int • (212) 861-9295

S. E. Ambassador Dr. Ismael Gaspar Martins
 ang-un@angolamissionun.org • (212) 861-9295

S. E. Ambassador Juan Gabriel Valdis
 chile@un.int • (212) 832-0236
 H. E. Ambassador Inocencio F. Arias
 spain@spainun.org • (212) 682-4460
 H. E. Ambassador Munir Akram
 Pakistan@un.int • (212) 744-7348

All e-mail addresses:

france-presse@un.int
 rusun@un.int
 chinamission_un@fmprc.gov.cn

uk@un.int
 bulgaria@un.int
 info@cameroonmission.org
 guinea@un.int
 mexico@un.int
 syria@un.int
 ang-un@angolamissionun.org
 chile@un.int
 Pakistan@un.int
 spain@spainun.org
 contact@germany-un.org

 # 24

Δευτέρα 24 Μάρτη 2003, 2:27 μ.μ.

ΕΠΕΙΓΟΝ

Έπειτα από παράκληση ενός Ελβετού συνδέσμου μου στη Ζυρίχη, ήρθα σε επαφή με τη Βαγδάτη για άλλη μια φορά.

Ένας Ελβετός, “ανθρώπινη ασπίδα”, δεν επικοινωνήσε τηλεφωνικά όπως ήταν προγραμματισμένο χθες βράδυ.

Δεν έχουν λάβει νέα του από χθες το απόγευμα, από τότε που αυτός και άλλοι σύντροφοι τοποθετήθηκαν κοντά σε εγκαταστάσεις παραγωγής ηλεκτρικής ενέργειας ελπίζοντας ότι έτσι θα εμποδίσουν τους βομβαρδισμούς και την διακοπή του ηλεκτρικού στην πιο πυκνοκατοικημένη περιοχή της περιφέρειας της Βαγδάτης. Το εργοστάσιο παραγωγής ενέργειας εξυπηρετεί μια μεγάλη και σημαντική εργατική συνοικία στα προάστια της πόλης.

Το εργοστάσιο ηλεκτρισμού ονομάζεται “al Dargua Electrical Plant”.

Οι εγκαταστάσεις χτυπήθηκαν από ένα βλήμα και οι “ανθρώπινες ασπίδες” μόλις που πρόλαβαν την τελευταία στιγμή να εγκαταλείψουν τον χώρο που καταστράφηκε, αλλά δεν υπάρχουν ακόμα νεώτερα από τον Ελβετό.

Οι δικές μου επαφές δεν πήραν μέρος σ’ αυτήν την αποστολή, αλλά ενημερώθηκαν από άλλους.

Τώρα προσπαθούν να βρουν οποιαδήποτε ίχνη του Ελβετού συντρόφου.

Οι Ελβετοί ανησυχούν μήπως και έχει συλληφθεί από τους ιρακινούς στρατιώτες (και δεν καταλαβαίνουν γιατί) ή, ακόμα χειρότερα, μήπως χτυπήθηκε και δεν έχει ακόμα αναγνωριστεί η ταυτότητα του σε κάποιο νοσοκομείο. Οι επαφές μου επικοινωνούν αυτήν την ώρα με τα νοσοκομεία.

Έχω επιβεβαίωση για τον βίαιο βομβαρδισμό της εργατούπολης «αλ Τζαμουγιάτ» γύρω στις 12:45 αυτό το πρωί. Χτυπήθηκε μια πολυκατοικία. Μάρτυρες λένε ότι από τα ερείπια ανασύρθηκαν νεκρά έξι θύματα. Περίπου δεκαπέντε άνθρωποι έχουν τραυματιστεί, ορισμένοι σοβαρά.

Βόμβες και πύραυλοι συνεχίζουν να πέφτουν στα προάστια και στο κέντρο της Βαγδάτη κατά μήκος του ποταμού Τίγρη.

Η ανακοίνωση για την σύλληψη χθες στη Βαγδάτη της πιλότου που διασώθηκε, δεν έχει επιβεβαιωθεί ακόμα μετά από τη επίμονη αναζήτησή της.

Πολλοί λένε ότι είναι μια Αγγλίδα πιλότος. Αρκετοί την είδαν στο έδαφος, αλλά κανένας δεν μπορεί να επιβεβαιώσει ποιος την συνέλαβε.

Τα λέμε αργότερα.

#25

Δευτέρα 24 Μάρτη 2003, 07:51 π.μ.

Νεώτερα των 8:00 μ.μ.

Καταρχάς, ο Ελβετός που συμμετέχει στις “ανθρώπινες ασπίδες” και δεν επικοινωνούσε χτες τη νύχτα, είναι καλά στην υγεία του. Απ’ όσο ξέρω, έχει ενημερώσει την οικογένεια και τους φίλους για την κατάσταση του.

Διευκρίνιση: Το εργοστάσιο ηλεκτρικού “Al Darrua” δεν χτυπήθηκε ούτε από βόμβες ούτε από πυραύλους. Η γθεσινή είδηση παρερμηνεύθηκε επειδή δεν κατάλαβα σωστά αυτά που μου μετέφερε ένας γερμανόφωνος από τις επαφές μου. Εγώ δεν μιλώ γερμανικά, οπότε αντιλαμβάνεστε το πρόβλημα.

Όπως έμαθα από αξιόπιστη πηγή τις τελευταίες ημέρες, οι νεκροί πολίτες από τους βομβαρδισμούς είναι πάρα πολλοί. Μόνο αυτό το απόγευμα μου αναφέρθηκε με απόλυτη βεβαιότητα πως υπήρχαν εβδομήντα θύματα τις προηγούμενες 36 ώρες.

Οι πληγωμένοι στο ίδιο διάστημα είναι περισσότεροι από 400.

Σήμερα το πρωί χτυπήθηκαν τέσσερις μικρές πολυκατοικίες, κι όχι μία όπως είχα πει. Σε αυτό το συγκεκριμένο συμβάν είχαμε ένδεκα νεκρούς και περισσότερους από τριάντα τραυματίες, αρκετοί από αυτούς σε σοβαρή κατάσταση.

Το πανεπιστήμιο χτυπήθηκε πάλι (κάποιοι το μαθαίνουν μόλις τώρα).

Βομβαρδίστηκαν σχολεία κάθε είδους και βαθμού.

Ένα μικρό νοσοκομείο στα περίχωρα χτυπήθηκε κι αυτό, αν και δεν καταστράφηκε τελείως.

Αυτή είναι η τρίτη ημέρα που η πόλη μένει χωρίς νερό, και καταλαβαίνετε το πρόβλημα.

Αναφέρουν ότι ο απογευματινός βομβαρδισμός και αυτοί που γίνονται αυτή την ώρα είναι οι πιο βίαιοι, συνεχείς και καταστρεπτικοί από την αρχή των στρατιωτικών επιχειρήσεων ενάντια στη Βαγδάτη.

Μια ερμηιά επικρατεί στην πόλη. Χωρίς ηλεκτρική ενέργεια. Δεν υπάρχει κανένας στους δρόμους, ούτε και ιρακινός στρατιώτης ή οι συνήθως οπλισμένοι με πολιτικά, άντρες.

Οι ανεξάρτητοι δημοσιογράφοι έχουν βρει άσυλο σε σπίτια και άλλα μέρη που παρέχονται απλόχερα από τους σπουδαστές και τους καθηγητές στο πανεπιστήμιο.

Οι υγειονομικές συνθήκες καταρρέουν και δεν είναι δυνατό να προβλεφθεί οτιδήποτε, λαμβάνοντας υπόψη και το ότι το τεράστιο κύμα των βομβαρδισμών θα προξενήσει ακόμα περισσότερες ανθρώπινες απώλειες.

Εκατοντάδες τα σπίτια των πολιτών, που χτυπήθηκαν σκόπιμα λαμβάνοντας υπόψη την απόσταση τους από τα παλάτια του Saddam και από τα πολιτικά και στρατιωτικά κέντρα εξουσίας. Χιλιάδες οι άνθρωποι που δεν ξέρουν πού να περάσουν τη νύχτα και καταφεύγουν σε αυτοκίνητα ή φορητά που προσπαθούν να φύγουν από την πόλη.

Δεν μπορούμε να επιβεβαιώσουμε την πληροφορία για ένα τρίτο αγγλοαμερικανικό αεροπλάνο που καταρρίφθηκε από ιρακινά αντιαεροπορικά σήμερα το απόγευμα. Πάντως φαίνεται να είναι κάτι περισσότερο από μια απλή φήμη.

Σχετικά με τους πιλότους που έπεσαν με αλεξίπτωτο στην πόλη χτες μετά από την κατάρριψη τους, τώρα είναι σίγουρο ότι ήταν δύο. Ο ένας ήταν σίγουρα Άγγλος και κρατείται.

Όσον αφορά τον άλλο, είναι άγνωστη η υπηκοότητά του και εάν κρατείται από στρατιωτικούς ή κάτοικους της Βαγδάτης.

Μετά την εμφάνιση του Saddam Χουσεϊν στην τηλεόραση, σήμερα το πρωί, χιλιάδες άνθρωποι βρέθηκαν στους δρόμους φώναζαν “όχι στον πόλεμο” και υπόσχονταν να εκδικηθούν τις αγγλοαμερικανικές δυνάμεις.

Μέχρι τώρα κάθε σημείο της πόλη έχει βομβαρδιστεί, κάθε της περιοχή και συνοικία και ο πυκνός καπνός που βγαίνει από τις φωτιές του βομβαρδισμένου κέντρου της ενώνεται με το αποπνικτικό πέπλο καπνού από τις πυρκαγιές στα προάστια.

Πλήθος αγγλοαμερικανών σαμποτέρ βρίσκονται ήδη στην πόλη. Κανένας δεν είναι απόλυτα σίγουρος ότι

τους έχει δει, όλοι όμως μιλάνε γι'αυτούς, κάποιιοι μάλιστα και με λεπτομέρειες. Λένε ότι είναι αραβικής ή αφροαμερικάνικης καταγωγής ότι μιλούν καλά αραβικά και ότι μπορούν εύκολα να κρυφτούν μέσα στον ιρακινό πληθυσμό. Όλα όμως όσα λέγονται είναι φήμες και μόνο φήμες, που ίσως να τα προκαλεί η μεγάλη ένταση που κυριαρχεί στην πόλη και η σχεδόν πλήρης έλλειψη πληροφοριών από πλευράς ιρακινής τηλεόρασης.

Οι ραδιοσχόνότητες συνεχίζουν να κατακλύζονται από ειδήσεις και ανακοινώσεις σε σπαστά αραβικά (που δεν γίνονται πιστευτά από κανέναν, σχεδόν) και που υποστηρίζουν ότι τα αμερικανικά και βρετανικά στρατεύματα βρίσκονται ήδη έξω από την πόλη, ότι δεν συνάντησαν καμία αντίσταση και ότι τα ιρακινά στρατεύματα που βρέθηκαν απέναντί τους, παραδόθηκαν. Και, εδώ να δεις ειρωνεία, ζητούν από τους κατοίκους της Βαγδάτης να μην πιστεύουν τα δελτία ειδήσεων που μιλούν για θύματα ανάμεσα στους πολίτες που βομβαρδίστηκαν τα σπίτια τους. Αυτά τα ψευτο ρεπορτάζ επιμένουν ότι οι ίδιες οι ιρακινές δυνάμεις είναι αυτές που καταστρέφουν τους μη στρατιωτικούς στόχους για να παρουσιάσουν με αρνητικό τρόπο τον θρίαμβο της αγγλοαμερικανικής προώθησης.

26

Δευτέρα 24 Μάρτη 2003, ώρα 11. 27 μ.μ.

Τελευταία νέα :

Το Διεθνές Αεροδρόμιο της Βαγδάτης βομβαρδίστηκε αρκετές φορές. Η λεωφόρος που οδηγεί από την πόλη προς το βορρά βομβαρδίστηκε επανειλημμένα. Ίσως να έχει γίνει στόχος των πυρών και ένα λεωφορείο γεμάτο επιβάτες καθώς προσπαθούσε να βγει από την πρωτεύουσα για να σωθεί από τις βόμβες.

Σχηματισμοί Ιρακινών αρμάτων έχουν συγκεντρωθεί στα νότια, νοτιοανατολικά και νοτιοδυτικά προάστια, έτοιμα απ' ότι φαίνεται να υπερασπιστούν την πόλη σε περίπτωση επίθεσης των Άγγλο-αμερικανικών στρατευμάτων. Αυτή η κίνηση φαντάζει σαν αυτοκτονία καθώς αυτοί οι σχηματισμοί είναι ορατοί δια γυμνού οφθαλμού και έτσι γίνονται εύκολος στόχος των βομβαρδιστικών.

Όλα τα κτίρια του Πανεπιστημίου έχουν υποστεί ολοκληρωτική καταστροφή, μαζί και η βιβλιοθήκη, μια από τις πιο πλούσιες για την πληθώρα των τόμων της, την ιστορία και την παράδοση του Αραβικού κόσμου.

Αναφέρεται, ότι παρά τους πυραύλους και τις βόμβες τουλάχιστον 50 μαθητές και καθηγητές ρίσκαραν τις ζωές τους προσπαθώντας να περισώσουν βιβλία και κείμενα.

Μερικοί ανεξάρτητοι δημοσιογράφοι πήγαν στο ξενοδοχείο «Palestine», το στρατηγείο των επίσημων ξένων ΜΜΕ, για να τους δοθούν εξηγήσεις από τους συναδέλφους τους των μεγάλων δικτύων ως προς την “σεμνότητα” που δείχνουν κατά την περιγραφή των γεγονότων: δεκάδες θύματα, ολόκληρες κατοικημένες περιοχές ισοπεδωμένες, άσχημες συνθήκες στα νοσοκομεία, έλλειψη νερού. Αυτοί τους απάντησαν ότι τις πληροφορίες που παίρνουν και που αφορούν τις ζημιές, δεν μπορούν να τις διασταυρώσουν και ότι δεν μπορούν να δίνουν βάση στις “φήμες” που κυκλοφορούν. Όταν τους κάλεσαν να βγουν στους δρόμους για να δουν με τα μάτια τους όσα όλοι οι άλλοι βλέπουν, τότε τους απάντησαν πως χρειάζεται ειδική άδεια για να κυκλοφορήσεις στην πόλη. Κι όμως, οι ανεξάρτητοι δημοσιογράφοι πήγαν παντού, χωρίς να έχουν στα χέρια τους καμιά τέτοια άδεια.

Μου λένε ότι το πιο δύσκολο πράγμα (ένα από τα πιο δύσκολα) είναι η παντελής έλλειψη πληροφοριών για την πραγματική εξέλιξη των μαχών σε όλη την έκταση της χώρας καθώς και το πόσο πραγματικά απέχουν οι «συμμαχικές» δυνάμεις από την πρωτεύουσα. Αναγκάζομαι έτσι να καταφεύγω στο εξής παράδοξο, να πληροφορωθώ δηλαδή εγώ τους ανθρώπους που βρίσκονται στη Βαγδάτη με βάση όσα εγώ ακούω και μαθαίνω από το Ιταλικό ραδιόφωνο ή την τηλεόραση, ή από τους δορυφορικούς τηλεοπτικούς σταθμούς σχετικά με το τι συμβαίνει στον βορρά ή το νότο της χώρας. Και είναι ακόμα πιο παράδοξο αφού οι μόνες πληροφορίες που μπορώ να τους μεταφέρω προέρχονται από “επίσημες” πηγές και έτσι γίνονται

κι εγώ παρά τη θέληση μου φορέας προπαγάνδας και ανεξακριβωτων πληροφοριών.

Εκείνοι, αντίθετα, μου δίνουν πληροφορίες που οι ίδιοι έχουν συγκεντρώσει σαν αυτόπτες μάρτυρες όσων έχουν συμβεί μέσα στην πόλη, πληροφορίες που με τη σειρά μου σας μεταφέρω μέσω αυτής της ενημέρωσης. Πληροφορίες που ξυπνούν στον αναγνώστη ένα ειλικρινές και παθιασμένο ενδιαφέρον και που παρ' όλα αυτά δεν καταφέρνουν να ταρακουνήσουν ούτε στο ελάχιστο τα μεγάλα ΜΜΕ τα οποία δέχονται τυφλά λογικές τύπου: "έρχονται οι δικοί μας!(στρατιώτες), και περί αντιστροφής μέτρησης για την κατάληψη της Βαγδάτης. Μέσα σ' ένα υπερθεάμα που διακόπτεται μόνο από τις διαφημίσεις και που δεν λείπει τίποτα για το δράμα των ανδρών, των γυναικών, των ηλικιωμένων και των παιδιών που επιβιώνουν τρομοκρατημένοι μέσα σ' αυτό που κάποτε ήταν η πόλη τους.

Μου λένε ακόμα ότι βομβαρδίστηκε μια αποθήκη καυσίμων κοντά σε ένα σταθμό λεωφορείων κάτι που είχε σαν συνέπεια να γίνουν αλυσιδωτές εκρήξεις που έκαψαν 10 περίπου λεωφορεία, πιθανόν τα τελευταία μέσα διαφυγής απ' αυτή την πόλη.

Ένα Ιρακινό κορίτσι έδωσε σε έναν Αμερικάνο φωτογράφο τα σχέδια μιας μελέτης για ένα δημόσιο πάρκο για παιδιά. Η Αρχιτεκτονική Σχολή όπου σπούδαζε έχει καταστραφεί, και το μέλλον της θάφτηκε κάτω από τα συντρίμια. Τα σχέδια αυτά ήταν μέρος μιας εργασίας την οποία θα παρέδιδε στις 28 του Μάρτη. Προτίμησε, όπως είπε η ίδια, να τα δώσει σε κάποιον που ήρθε από τόσο μακριά ελπίζοντας έτσι, ότι η δουλειά της δεν θα κατέληγε κάτω από τις μπότες των στρατευμάτων του εισβολέα. Το μέλλον αυτού του κοριτσιού ξεκινά από σήμερα το βράδυ: δραπετεύει από την πόλη με ένα Opel του 1971 μαζί με την οικογένεια της με προορισμό έναν προσφυγικό καταυλισμό στα σύνορα με την Ιορδανία.

Είναι πολύ δύσκολο να βρεις ακόμα και τα πιο βασικά αντικείμενα, οδοντόπαστες, ξυραφάκια, σαπούνι ή σαμπουάν. Οι τιμές έχουν εκτιναχθεί στα ύψη και η μαύρη αγορά, σχεδόν πλήρως, υπό τον έλεγχο των ταξιτζήδων, δέχεται (παραδόξως) μόνο δολάρια. Με την κατάρρευση της τηλεφωνικής επικοινωνίας, η πιθανότητα συναλλαγής μέσω πιστωτικής κάρτας εκμηδενίστηκε, ακόμα και στα ξενοδοχεία. Η κατάσταση είναι ακόμα χειρότερη με τα μηχανήματα αυτόματης ανάληψης που, είτε έχουν μπλοκάρει είτε έχουν αδειάσει. Αυτά τα οποία είναι ακόμα προσβάσιμα έχουν, όπως είναι φυσικό, αδειάσει. Το Ευρώ; Κανείς δεν θέλει να ακούει γι' αυτό.

Ας περάσει αυτή η νύχτα ήρεμα.

27

Τρίτη 25 Μάρτη 2003, 1:22 μ.μ.

Βαγδάτη, σήμερα το πρωί

Ο πόλεμος των αριθμών είναι απηδιαστικός, κυρίως όταν σαυτόν γίνεται λόγος για τον αριθμό των νεκρών απ' τον μαζικό βομβαρδισμό. Μεταφέροντας τις αναφορές διαφόρων ανθρώπων, προσπάθησα να μην πέσω σ' αυτή την παγίδα.

Σήμερα το πρωί όμως μαθαίνω ότι τα επίσημα στοιχεία υπολογίζουν τους νεκρούς, μόνο στη Βαγδάτη, σε 194, πολύ περισσότερους από τους υπολογισμούς που είχα λάβει (και που με το δίκιο τους ήταν σχετικά συντηρητικοί). Παρ' όλα αυτά ο αριθμός των θανάτων σύμφωνα με αυτές τις αναφορές, όσο φρικτό κι αν ακούγεται, είναι πολύ χαμηλότερος από τον πραγματικό. Ο αριθμός 194 περιλαμβάνει μόνο τα πτώματα που μεταφέρθηκαν στο νοσοκομείο, ή που πέθαναν εκεί. Είναι σίγουρο λοιπόν, πως μόνο οι "επίσημες", οι καταγεγραμμένες απώλειες υπολογίζονται. Οι άνθρωποι εκείνοι που κήκαν σε βαθμό που η αναγνώριση τους να είναι αδύνατη, καθώς οι φωτιές έζωσαν τα σπίτια τους, οι άνθρωποι εκείνοι που θάφτηκαν κάτω από τα συντρίμια των κτιρίων και οι άνθρωποι εκείνοι που "εξαφανίστηκαν" πιθανότατα να ανεβάζουν στο διπλάσιο αυτό τον ήδη μεγάλο αριθμό θυμάτων.

Ο αριθμός των τραυματιών που έχει καταγραφεί από τα νοσοκομεία έχει φτάσει τους 600. Πολλοί ήταν ακρωτηριασμένοι και βρίσκονται σε σοβαρή ή άκρως σοβαρή κατάσταση. Πολλοί απ' αυτούς είναι μικρά παιδιά. Αναφορές που έχω λάβει συνεχίζουν να μιλάνε για μια πραγματικά απίστευτη κατάσταση στα

νοσοκομεία.

Η Ερυθρά Ημισέληνος (το αντίστοιχο του Ερυθρού Σταυρού) έχει θεαθεί μέσα στην πόλη. Στήνει αυτή τη στιγμή τουλάχιστον δύο καταυλισμούς έξω από την πόλη για να περιθάλψει και να στεγάσει τραυματίες και πρόσφυγες.

Υπάρχουν τουλάχιστον 10. 000 κάτοικοι της Βαγδάτης που έχουν χάσει όλη τους την περιουσία και δεν ξέρουν που να βγάλουν τη νύχτα ή πως να εξασφαλίσουν την τροφή τους. Και σαν να μην έφτανε αυτό, δεν υπάρχει ακόμα τρεχούμενο νερό, κάνοντας την ήδη δραματική και απελπιστική κατάσταση, ακόμα πιο χειρότερη.

Παντού στην πόλη χαρακώματα, ή κάτι σαν χαρακώματα. Μεγάλοι λάκκοι σκάφτηκαν σε περιοχές με γρασίδι ή χώμα και τους προστάτευσαν με σακιά άμμου και πέτρες, όλα αυτά εν αναμονή της άφιξης των άγγλο-αμερικανικών στρατευμάτων.

Πολλοί πολίτες κυκλοφορούν πλέον οπλισμένοι, σίγουροι ότι σε τρεις ή τέσσερις μέρες θα αρχίσουν οι οδομαχίες. Πολλοί στρατιώτες βρίσκονται τώρα μέσα και γύρω από τα ερείπια παλατιών και εγκαταστάσεων που έχουν ήδη καταστραφεί, στα νότια κυρίως προάστια της Βαγδάτης.

Οι βομβαρδισμοί στην πρωτεύουσα είναι βίαιοι (στα νότια/ νοτιοανατολικά), ακόμα και το πρωί. Εν τω μεταξύ στον μαύρο από τους καπνούς ουρανό μαζεύονται τα σύννεφα μιας καταιγίδας με πρόβλεψη για τις επόμενες ώρες που θα μπορούσε να αυξήσει ακόμα πιο πολύ την ήδη επιβαρημένη κατάσταση των πολιτών.

Επίσκεψη στο νοσοκομείο al Khalid όπου νοσηλεύονται πολλοί τραυματίες. Οι γιατροί και οι νοσοκόμες συμπεριφέρονται με αξιοθαύμαστη αποφασιστικότητα παρά το ότι δουλεύουν 24 ώρες το 24ωρο προσπαθώντας να κάνουν τη δουλειά τους όσο γίνεται πιο καλά.

Ένα μουσείο της πρωτεύουσας, το κτίριο ενός ραδιοφωνικού σταθμού, μια φαρμακοποθήκη και ένα μεγάλο κατάστημα ρούχων βομβαρδίστηκαν. Όλοι αυτοί οι "στόχοι" βρίσκονταν πάρα πολύ μακριά από οποιαδήποτε στρατιωτική εγκατάσταση ή κάποιο κυβερνητικό κτίριο. Ευτυχώς, πολλά από αυτά τα κτίρια είχαν κλείσει ήδη. Αναφέρονται τραυματίες, αλλά όχι νεκροί. Τα γειτονικά κτίρια έχουν πάθει ζημιές και ορισμένα τους είναι πλέον μη κατοικήσιμα, με συνέπεια έναν απροσδιόριστο αριθμό προσφύγων μέσα στην ίδια τους την πόλη. Άνδρες, γυναίκες και παιδιά που από σήμερα δεν ξέρουν που να πάνε.

Ο Khaled παντρεύεται :

Ένας νεαρός 29χρονος διερμηνέας συνοδός ανεξάρτητων δημοσιογράφων παντρεύεται σήμερα το απόγευμα. Η νεαρή του γυναίκα μόλις 17 χρονών. Ο Khaled κάλεσε τους συναδέλφους στον γάμο που γίνεται στον αυλόγυρο ενός τζαμιού. Με μεγάλη αμνηχανία, τους ζητά να φωτογραφίσουν την τελετή και να του δώσουν το φιλμ σαν γαμήλιο δώρο. Τους είπε πως όταν όλα γυρνούσαν στο κανονικό τους ρυθμό, σκόπευε να εμφανίσει το φιλμ και να κορνιζώσει τις φωτογραφίες στο σπίτι του. Αλλά το σπίτι του δεν έχει χτιστεί ακόμα. Ο Khaled εργάζεται σαν διερμηνέας μόνο και μόνο για να μαζέψει κάποια χρήματα και να το τελειώσει. Το σπίτι του στέκεται ακόμα εκεί, χωρίς τοίχους και μόνο με ένα δωμάτιο καλυμμένο με μια τέντα, κι ένα ξύλινο κρεβάτι. Απόψε ο Khaled και η νεαρή σύζυγος του θα περάσουν εκεί (με την ψυχή στο στόμα απ' το φόβο) την πρώτη νύχτα του γάμου τους. Οι συνάδελφοι προσπαθούν να στήσουν ένα μικρό γαμήλιο τιμπούσι με κρέας, λαχανικά, ρύζι και ίσως λίγα ζυμαρικά. Δύο από αυτούς θα είναι μάρτυρες στον γάμο. Khaled, συγχαρητήρια!

Τα λέμε αργότερα.

#28

Τρίτη 25 Μάρτη 2003, 5:07 μ.μ.

Βαγδάτη, σήμερα το πρωί

Ορισμένες διευκρινίσεις για το άτομό μου.

Πριν απ'όλα θα θελα να σας ευχαριστήσω για το ενδιαφέρον που δείξατε για τις ανταποκρίσεις μου και τις ειδήσεις που αυτές περιέχουν.

Είμαι ένας ανεξάρτητος δημοσιογράφος (ένας παλιός ανεξάρτητος δημοσιογράφος). Είμαι 48 ετών, από τη Ρώμη και ζω στην εξοχή, στα νότια της Ρώμης μαζί με τη γυναίκα μου, τα παιδιά μου, τους σκύλους, τις γάτες και μια-δύο σημαίες της ειρήνης που κρέμονται από το παράθυρο.

Πάντα με ενδιέφεραν οι διεθνείς εξελίξεις και τα ανθρώπινα δικαιώματα. Λειτουργώ ένα μικρό (πραγματικά πολύ μικρό, αλλά αποτελεσματικό) πρακτορείο τύπου (που επίσης ασχολείται με διεθνή νέα) μέσω του οποίου έχω μια καθημερινή επικοινωνία και επαφή με οργανισμούς, ιδρύματα και ειρηνιστικές, πολιτικές οργανώσεις, κατά των πολυεθνικών, με περιβαλλοντολογικές, οργανώσεις, καθώς και με ομάδες για την ελευθερία και τα ανθρώπινα δικαιώματα.

Το να μιλάω για μένα μοιάζει σαν ένας έμμεσος τρόπος διαφήμισης κάτι που πάντως δεν αξίζω, και θα'ταν φοβερό αν έστω και σε ένα από εσάς πέραναγε για λίγο από τη σκέψη του κάτι τέτοιο. Μέσω των επαφών μου κατάφερα να επικοινωνήσω με ανθρώπους που αυτή τη στιγμή βρίσκονται μέσα στην Βαγδάτη. Με ανθρώπους που αυτοί τη στιγμή είναι χωρίς φωνή, ή ακριβέστερα, με άτομα που στην Ιταλία αρνούνται να τους δώσουν βήμα απ'όπου να μεταφέρουν τις εικόνες που αντικρίζουν. Απόψε η εκπομπή "Ballaro", μια εκπομπή με καλή παραγωγή που παρουσιάζει σχετικά επιτυχημένα ο Giovanni Floris, θα προβληθεί στην Rai Tre. Το τηλέφωνο των παραγωγών της εκπομπής είναι 0636866253. Ο καθένας μας μπορεί να τηλεφωνήσει και να ρωτήσει (ευγενικά) γιατί τα Ιταλικά κρατικά μέσα δεν αφιερώνουν κάποιο χρόνο για να καλύψουν τις ανταποκρίσεις ανεξάρτητων δημοσιογράφων που βρίσκονται στη Βαγδάτη και οι οποίοι εκπροσωπούν περίπου 12 χώρες.

Ξεκινά μόλις τώρα μια νέα καμπάνια στις Ηνωμένες Πολιτείες (στις "άλλες" Ηνωμένες Πολιτείες) για μεταφορά της έδρας των Ηνωμένων Εθνών από τη Νέα Υόρκη σε κάποια πρωτεύουσα του "Τρίτου Κόσμου".

Αν θέλετε αργότερα, μπορείτε να επισκεφτείτε τη σελίδα <http://www.peacerace.be/> εκεί θα διαβάσετε κάτι από τους ανθρώπους που αυτή τη στιγμή βρίσκονται στην πρωτεύουσα του Ιράκ.

Με μεγάλη μου ευχαρίστηση θα δώσω οποιαδήποτε πληροφορία ακόμα και την πιο ευαίσθητη και επακριβή, επειδή θεωρώ το Indymedia (γενικά και σε παγκόσμια κλίμακα) ως το πιο αξιόλογο και αναπικατάστατο εργαλείο «δημοκρατικής ενημέρωσης» που υπάρχει.

Στον κόσμο, παρ' όλα αυτά κυκλοφορούν ακόμα αρκετοί ηλίθιοι : Αφού δημοσίευσα τη διεύθυνση του προσωπικού μου email δέχτηκα περίπου 100 μηνύματα, όλα πολύ ενδιαφέροντα και γεμάτα από ερωτήσεις στις οποίες απάντησα σε όλες με την ίδια ευγένεια και καλοσύνη με την οποία με αντιμετώπιζαν.

Δέχτηκα επίσης οχτώ απειλές για τη ζωή μου, είκοσι μία προσβολές από νέο-ναζί, ακόμα και ένα που ισχυριζόταν ότι με αναγνώρισε και για να το αποδείξει, επέμενε πως είχα μόνο ένα χέρι, το αριστερό. Στη συνέχεια με παρακινούσε να βάλω το χέρι που μου έχει απομείνει στο γνωστό σημείο.

Και με τα δύο μου τα χέρια λοιπόν χειροκροτώ την αντίσταση και την σύμπνοια του Ιρακινού λαού καθώς και όλους όσους παρακολουθούν με αγωνία τα γεγονότα αυτού του ποταπού πολέμου.

Ευχαριστώ,

Γ.

ΥΓ : Θα προσπαθήσω αργότερα να επικοινωνήσω με την πόλη.

29

Τρίτη 25 Μάρτη 2003, 7:42 μ.μ.

Διαφορετικές ευαισθησίες.

Νέοι εκτεταμένοι βομβαρδισμοί των νοτίων προαστίων της πόλης

Ο σκοπός αυτής της άκρως επιθετικής και επικεντρωμένης στρατιωτικής δράσης, σε μια τόσο μικρή περιοχή, εξηγείται από την ανάγκη των άγγλο-αμερικάνων να εξασφαλίσουν ένα πέρασμα, ένα προγεφύρωμα, ενόψει της εισβολής τους στην πρωτεύουσα που αναμένεται να γίνει μέσα στις επόμενες

μέρες.

Σήμερα, οι Αμερικάνοι και οι Άγγλοι θα πρέπει να βρίσκονται σε απόσταση μικρότερη των 100 χιλιομέτρων από τη Βαγδάτη. Το γεγονός αυτό προκαλεί μια φανερό ένταση, νευρικότητα και οργή ανάμεσα στον κόσμο, που γνωρίζει ότι πολύ σύντομα η πρωτεύουσα θα εμπλακεί σε μια μεγάλη μάχη και που επιπλέον δεν κατανοεί γιατί θα πρέπει να είναι αυτός που θα πρέπει να πληρώσει το βαρύτερο τίμημα σε αυτή την σύγκρουση.

Πολλές ανθρώπινες ασπίδες και ανεξάρτητοι συνάδελφοι μου συνομιλώντας με τους άνδρες και τις γυναίκες της Βαγδάτης προσπαθούν να τους παρηγορήσουν (αν η λέξη αυτή στην προκειμένη περίπτωση έχει νόημα) λέγοντας τους ότι εκατοντάδες εκατομμύρια ανθρώπων σε όλο τον κόσμο είναι αντίθετοι με αυτόν τον τρομερό και άδικο πόλεμο. Είναι όλοι τους εξοργισμένοι με τον Κολ Αμπαν επειδή δεν επιβλήθηκε στους Bush και Blair, αλλά τάχουν και με τις χώρες του Αραβικού συνδέσμου για την έλλειψη ειλικρινούς αλληλεγγύης τους προς το Ιράκ. Μιλούν με απογοήτευση για τον σχεδόν ανύπαρκτο πολιτικό ρόλο της Ευρωπαϊκής Ένωσης.

Στις αναφορές τους τονίζουν ότι παρά την απουσία άμεσης πληροφόρησης από το ραδιόφωνο και την τηλεόραση, η μεγάλη πλειοψηφία του κόσμου που συναντούν στους δρόμους δείχνει μια έντονη επιθυμία να συζητήσει πολιτικά και δίνουν πολύ σημαντικές πληροφορίες, ενώ έχουν και μια εξαιρετική γνώση της δυναμικής των παγκόσμιων συσχετισμών.

Πα' όλα αυτά, η συζήτηση μαζί τους είναι δύσκολη, όχι μόνο λόγω της γλώσσας αλλά και λόγω των διαφορετικών καταστάσεων που ζουν : οι Ιρακινοί της Βαγδάτης γνωρίζουν πολύ καλά ότι η πόλη τους μπορεί να μετατραπεί σε θανάσιμη παγίδα γι' αυτούς και τις οικογένειες τους, ενώ οι ανεξάρτητοι συνάδελφοι, παρά την καλή τους πίστη και την ειλικρίνεια τους, γνωρίζουν καλά ότι οι ζωές τους δεν είναι δεμένες με τη Βαγδάτη, ακόμα κι αν οι ίδιοι απειλούνται το ίδιο από τις βόμβες και τους πυραύλους.

Αυτά είναι όσα προσπάθησα να δώσω με τρόπο πολύ συνοπτικό, κάτι που είναι πολύ δύσκολο να γίνει κατανοητό και προκαλεί μια αμηχανία, ένα αίσθημα αδυναμίας (ορισμένες φορές και σωματικό) και ένα πρόβλημα συνείδησης στους συναδέλφους μου κάτι που δεν παραλείπουν να μου το αναφέρουν μαζί με την ένταση των συναισθημάτων τους.

Σήμερα, ένα μακρύ караβάνι από αμάξια και φορτηγά διέσχισε την κεντρική λεωφόρο που πάει παράλληλα με τον ποταμό Τίγγρη μέχρι και το ύψος της γέφυρας al Sayud (ελπίζω να λέγεται έτσι) σε μια προσπάθεια να εγκαταλείψει την πόλη. Αμάξια φορτωμένα σε απίστευτο σημείο με ανθρώπους και πράγματα, φορτηγά που κινούντουσαν με ζιγκ ζαγκ υπό το βάρος του φορτίου τους, ολόκληρες κρεβατοκάμαρες, , πίνακες, χαλιά, ντιβάνια, πολυθρόνες, ψυγεία, όλα πήγαιναν σε μέρη πιο ασφαλή.

Ίσως να μην ήξεραν ότι αν κατόρθωναν ποτέ να φτάσουν στα σύνορα με την Ιορδανία, θα πέρναγαν μόνο οι άνθρωποι, κι αυτοί μόνο με μια βαλιτζά πάνω στο κεφάλι τους.

Απαραίτητη προϋπόθεση για να γίνει κάποιος δεκτός στους καταυλισμούς της Ερυθράς Ημισελήνου ή του UNHCR (υποδοχής προσφύγων των Η. Ε.), είναι να μην έχει κανείς μαζί του οτιδήποτε μπορεί να δυσκολέψει το ανθρωπιστικό έργο του προσωπικού ή να μειώσει την μέγιστη δυνατότητα εκμετάλλευσης του χώρου που παραχωρείται για τους καταυλισμούς προσφύγων.

Σκληρές φρικτές παρατηρούνται μπροστά στα νοσοκομεία όπου άνθρωποι αναζητούν πτώματα συγγενικών τους προσώπων που σκοτώθηκαν κατά τους βομβαρδισμούς. Δεν γίνονται πλέον κηδείες. Τα πτώματα θάβονται αμέσως για την αποφυγή του κινδύνου λοιμώξεων και επιδημιών αφού δεν λειτουργούν πλέον τα ψυγεία των νεκροτομιών λόγω έλλειψης ηλεκτροδότησης. Τα ίδια τα νεκροτομεία χρησιμοποιούνται για την περίθαλψη των τραυματιών και, ορισμένες φορές και σαν χειρουργεία.

Η διακοπή της λειτουργίας των σχολείων δημιουργεί προβλήματα στα παιδιά, που είναι εξ ορισμού "ανεξέλεγκτα". Τρέχουν, ουρλιάζουν και πηδούν από τον ένα σωρό ερειπίων στον άλλο, παίζουν ανάμεσα στα συντρίμια και από πίσω τους γονείς και συγγενείς τους τα κυνηγούν, προσπαθώντας να τα προστατεύσουν, και να τα βάλουν μέσα στα σπίτια, όταν αυτά βέβαια υπάρχουν.

Ο Khaled παντρεύτηκε. Ένα ακορντεόν και μια κιθάρα ήταν η ορχήστρα και μερικές κούτες μύδρα και ένα-δυο μπουκαλία βότκα δόθηκαν από τους καλεσμένους, ορισμένους συναδέλφους και κάποιους Ιρακινούς φίλους. Το γαμήλιο τραπέζι, μακαρόνια με σάλτσα ντομάτας, ρύζι με διάφορα μπαχαρικά, κοτόπουλο ψητό και κεμπάμπ από αρνί και λαχανικά, αρχίζει σε λίγο. Το δείπνο ετοιμάστηκε και μαγειρεύτηκε σε ένα σπίτι μπροστά από μια πλατεία στο κέντρο της οποίας υπάρχει ένα σιντριβάνι. Είναι

ένα σουρεαλιστικό σκηνικό, όλα άθικτα, στη θέση τους, παρά τους σφοδρότατους βομβαρδισμούς. Κανένα από τα πέντε ή έξι σπίτια γύρω από την πλατεία δεν έχει πάθει ζημιές και απ'ότι μου λένε, το χωρίς νερό σιντριβάνι έχει φωτιστεί με πολλά πολύχρωμα κεριά διαφορετικού μεγέθους και δημιουργεί ένα συγκινητικό και υποβλητικό σκηνικό.

Ας λυπηθούν οι βόμβες αυτή την πλατεία, τουλάχιστον για σήμερα το βράδυ.
Khaled , εύχομαι η ζωή να είναι γενναιοδωρη μαζί σου.

Τα λέμε. r.

#30

Τρίτη 25 Μάρτη 2003, 11:40 μ.μ.

Το κείμενο των «Σαράντα πέντε»

Οι αναμεταδότες της Iraq TV, της Ιρακινής Κρατικής Τηλεόρασης χτυπήθηκαν, έτσι, δύο από τα τρία κρατικά κανάλια σταμάτησαν να εκπέμπουν. Υπάρχουν πολλοί τραυματίες ανάμεσα στους τεχνικούς συντήρησης που βρίσκονταν μέσα σε γειτονικό κτήριο την ώρα του χτυπήματος.

Δύο πύραυλοι έπεσαν κοντά στο ξενοδοχείο «Palestine», χωρίς να βρουν, κατά τα φαινόμενα, κανένα από τους υποτιθέμενους στόχους τους.

Εν τω μεταξύ, τα πρώτα τηλεκατευθυνόμενα αεροσκάφη «Drope» εθεάθησαν στον ουρανό της Βαγδάτης. Το μήκος των αεροσκαφών, λιγότερο από εφτά ή οκτώ μέτρα και οπλισμένα με πυραύλους. Τα χρησιμοποιούν για να «διερευνήσουν» το χώρο πριν την άφιξη των χερσαίων δυνάμεων. Υποτίθεται ότι τα αεροσκάφη αυτά πετούν σε ύψος 5. 000 μέτρων, αυτή τη φορά όμως τα εντόπισαν, χτυπήθηκαν και τα κατέρριψαν, όπως μεταδίδεται, με τη “βοήθεια” μιας απίστευτης ανεμοθύελλας που στην κυριολεξία κάλυψε ορισμένες περιοχές της πόλης με ένα στρώμα άμμου πάχους πέντε εκατοστών.

Το ότι τα τηλεκατευθυνόμενα αεροπλάνα «Drope» είναι πάνω από την πόλη είναι πολύ άσχημο νέο, αυτό σημαίνει ότι οι Άγγλο-αμερικάνικες δυνάμεις βρίσκονται σχετικά κοντά. Η αποστολή του κατεστραμμένου αεροπλάνου ήταν πιθανόν η εξερεύνηση της περιοχής νότια της πόλης- μια περιοχή που τις τελευταίες τέσσερις μέρες και νύχτες βομβαρδισμών έχει ισοπεδωθεί εντελώς, κάνοντας έτσι εφικτή την είσοδο των Αμερικάνικων και των Αγγλικών δυνάμεων εισβολής στην πρωτεύουσα.

Ας επιστρέψουμε τώρα στην ανταπόκριση του βομβαρδισμού των αναμεταδοτών της τηλεόρασης: χτυπήθηκαν λίγο μετά απ' ότου η Ιρακινή τηλεόραση μετέδωσε τα χειρότερα νέα που θα μπορούσε κανείς να φανταστεί, νέα που αργά ή γρήγορα θα γίνονταν επίσημα γνωστά: ο συνολικός αριθμός των νεκρών -πολιτών και στρατιωτών- κατά τις πρώτες μέρες του πολέμου ήταν μεταξύ των 1. 500 και των 2. 000. Αυτός ο φρικτός αριθμός περιλαμβάνει τους θανάτους που προκλήθηκαν από τους βομβαρδισμούς αλλά και τους στρατιώτες που πέθαναν σε μάχες. Συνολικά οι στρατιώτες και πολίτες τραυματίες είναι περισσότεροι από 3. 000.

Η τηλεόραση ανακοίνωσε πως θα έδειχνε αργότερα τους πιλότους που βρίσκονταν στο αεροσκάφος που κατερρίφθη πάνω από τη Βαγδάτη το προηγούμενο Σάββατο επιβεβαιώνοντας έτσι χωρίς καμιά αμφιβολία τους αυτόπτες μάρτυρες που έλεγαν ότι είδαν να πέφτουν οι πιλότοι στις σκεπές των σπιτιών της πρωτεύουσας.

Εκείνη τη στιγμή χτυπήθηκαν οι αναμεταδότες και τα τηλεοπτικά σήματα δέχτηκαν παρεμβολές.

Η πόλη είναι ερημωμένη, μονάχα παλιά στρατιωτικά ταγκ συνεχίζουν να μεταφέρουν δυνάμεις σε άγνωστες περιοχές των προαστίων. Απόψε, καθώς μου λένε, ήταν μία κρύα νύχτα και κάποιοι άναψαν φωτιές για να ζεσταθούν ή να μαγειρέψουν κάτι.

Μικρά πλοία και ταχύπλοα μεταφέρουν συνεχώς άγνωστα αντικείμενα στα ποτάμια, για πρώτη φορά απόψε.

Ένας freelance reporter έχασε το διαβατήριό του και τώρα δεν έχει κανένα έγγραφο κάτι που του δημιουργεί πολλά προβλήματα. Πρώτον, γιατί δεν έχει κανένα από τα επίσημα έγγραφα που δίνονται στα μεγάλα, επίσημα media. Και δεύτερον, γιατί αν το διαβατήριό του βρεθεί, τότε μπορεί να χρησιμοποιηθεί

σαν απόδειξη της παρουσίας του στη Βαγδάτη, χωρίς να έχει ακολουθήσει τη συγκεκριμένη διαδικασία που απαιτούν οι αρχές, και επομένως θα θεωρηθεί ότι βρίσκεται στη χώρα παράνομα. Μέχρι να βρεθεί λύση, πείστηκε να μείνει σε σπίτι Ιρακινών φίλων για να μη κινδυνεύσει να συλληφθεί σε κάποιο έλεγχο ρουτίνας.

Απόψε έγινε μια συνάντηση μεταξύ Ευρωπαίων και Ιρακινών δημοσιογράφων που δουλεύουν στον Τύπο της πρωτεύουσας. Μια συνάντηση πολύ ζωντανή. Οι ευρωπαίοι συνάδελφοι εξέφρασαν τα φιλειρηνικά τους αισθήματα, κάποιοι ιρακίνοι συνάδελφοι την απόφασή τους να υπερασπιστούν την πόλη τους ακόμα και με τα όπλα, άλλοι δεν έβλεπαν την ώρα ν' απαλλαγούν απ' τον Saddam . Όλοι τους όμως, καταδίκασαν τον πόλεμο και τον χαρακτήρισαν σαν ιμπεριαλιστικό.

Ακριβώς στη μέση της συνάντησης, ένας συνάδελφος έβγαλε από την τσέπη του ένα έγγραφο του Ιρακινού Υπουργείου Άμυνας.

Θυμόμαστε όλοι την περιβόητη λίστα με τις σαράντα πέντε χώρες που ο George W. Bush ανακοίνωσε σε όλο τον κόσμο σαν τους συμμάχους των ΗΠΑ στον πόλεμο κατά του Ιράκ (της Ιταλίας συμπεριλαμβανομένης). Τότε, ο Bush και ο Colin Powell υποστήριξαν ότι δεκαπέντε από αυτές τις σαράντα πέντε φιλικά προσκείμενες χώρες, επιθυμούσαν να παραμείνουν ανώνυμες.

Στη λίστα που μας έδωσε ο Ιρακινός συνάδελφος, στον τίτλο του κειμένου του Ιρακινού Υπουργείου Άμυνας, βρίσκονταν και οι σαράντα πέντε χώρες, χωρισμένες σε δύο κατηγορίες: στη μία, τριάντα και στην άλλη, δεκαπέντε. Στη μικρότερη λίστα των δεκαπέντε μπορούσε κανείς να διαβάσει στα αγγλικά τη λέξη "εμπιστευτικό".

Η λίστα που ακολουθεί είναι πιστή αντιγραφή ολόκληρης της λίστας, όπως ακριβώς ήταν στο έγγραφο του Ιρακινού συναδέλφου.

Η συνάντηση τελείωσε με ένα παιχνίδι ντάμας, μαζί με πολλές ρεβάνς και τελικούς. Κι ύστερα ο καθένας τους πήρε τους δρόμους της Βαγδάτης για να πάει στο σπίτι του, το ξενοδοχείο ή το νοικιασμένο από οικογένειες, δωμάτιό του.

Ο Khaled μετά το γαμήλιο δείπνο, εξαφανίστηκε μαζί με τη νεαρή του σύζυγο πίσω από τις τέντες που θα τους προστάτευαν όλη την πρώτη βραδιάς του γάμου τους. Για όλες τις επόμενες ώρες, μέχρι την αυγή.

Ας είναι ήσυχη η νύχτα.

Αύριο πάλι.

Η λίστα των τριάντα χωρών που υποστηρίζουν επίσημα το πόλεμο ενάντια στο Ιράκ, όπως παρουσιάστηκαν επίσημα από τον Λευκό Οίκο:

Afghanistan	Italy	Romania
Albania	Japan	Slovakia
Australia	South Korea	Croatia
Azerbaijan	Latvia	Spain
Bulgaria	Lithuania	Portugal
Czech Republic	Macedonia	Turkey
Denmark	The Netherlands	Thailand
El Salvador	Nicaragua	Great Britain
Estonia	The Philippines	Ukraine
Georgia	Poland	Uzbekistan

Οι δεκαπέντε χώρες που επίσης υποστηρίζουν τις ΗΠΑ αλλά προτίμησαν να μην το ανακοινώσουν επίσημα.

Israel	Kuwait	Colombia
Egypt	Oman	Ethiopia
Jordan	Qatar	Eritrea
Saudi Arabia	United Arab Emirates	Canada
Bahrain	Singapore	Palaou

#31

Τετάρτη 26 Μαρτίου 2003, 11:06 π.μ.

Φωτογραφίες παιδιών στα νοσοκομεία της Βαγδάτης :

Η Ομάδα Ειρήνης στο Ιράκ έστειλε φωτογραφίες τραυματισμένων παιδιών από τους βομβαρδισμούς της Βαγδάτης σ' αυτό το site :

http://www.iraqpeaceatteam.org/pages/al_kindi_hospital.html

Οι ανεξάρτητοι δημοσιογράφοι επισκέφτηκαν τα νοσοκομεία της Βαγδάτης στις 24 του Μάρτη.

Ερώτηση :

Σας ενημερώνω. Αυτή τη στιγμή έχω τη λίστα με τις ακριβείς διευθύνσεις των τοποθεσιών όπου βρίσκονται και θα βρίσκονται τα μέλη της Ανθρώπινης Ασπίδας προκειμένου να προστατέψουν τα αστικά εδάφη. Δεν ξέρω αν πρέπει να τις δημοσιεύσω. Έχει μεγάλη διαφορά να ενημερώνεις από το να θέτεις σε κίνδυνο τη ζωή των ανθρώπων που ήδη κινδυνεύουν.

Σας παρακαλώ πείτε μου τη γνώμη σας.

Γ.

#32

Τετάρτη 26 Μάρτη 2003, 6:24 μ.μ.

Τι πραγματικά συνέβη στην αγορά του Σαάμπ.

Η περιοχή του Σαάμπ, στα βόρεια προάστια της Βαγδάτης, είναι μια μικρή, καινούργια γειτονιά, ούτε άσχημη, ούτε ωραία. Όπως συμβαίνει με όλα τα προάστια των πόλεων, η αστικοποίηση σ' αυτήν ποτέ δεν ολοκληρώθηκε.

Η αγορά ήταν το πιο όμορφο κτίριο του Σαάμπ. Εν μέρει καλυμμένη [από οροφή] και χτισμένη με άσπρη πέτρα, είχε μεγάλες πέτρινες καμάρες που έβλεπαν στο ακάλυπτο τμήμα της [αίθριο]. Ο χώρος ήταν πάντα γεμάτος από κόσμο, ιδιαίτερα αυτές τις μέρες. Γυναίκες, άντρες και παιδιά τριγυρούσαν, ψάχνοντας για φτηνά ρούχα και τρόφιμα.

Σήμερα (Τετάρτη 26/3/2003) το πρωί, δυο πύραυλοι και μια βόμβα μεγάλη όσο ένα αυτοκίνητο κατέστρεψαν την αγορά του Σαάμπ και όλα τα γύρω σπίτια. Αίμα, λάστιχα, φωτιά και τρομοκρατημένοι τραυματίες που ζητούσαν βοήθεια. Δημιουργήθηκε ένας κρατήρας βάθους τριών μέτρων, που γέμισε με νερά από τους σπασμένους υπόγειους σωλήνες ύδρευσης. Το Σαάμπ ήταν η μοναδική περιοχή σε ολόκληρη την πόλη που είχε ακόμα παροχή πόσιμου νερού.

Ο Χασάν Χαφίντ, ανταποκριτής του Ρόιτερ, ήταν στο Σαάμπ όταν εκδηλώθηκε η επίθεση. Είχε φτάσει στην περιοχή λίγα λεπτά πριν, μαζί με τον συνάδελφό του Ντέιβιντ Τσάτερ από το Skynews.

Διαπιστώθηκε αμέσως ότι υπήρχαν 16 νεκροί, αλλά αγνοούνταν ακόμη 30 άνθρωποι. Περίπου 50 τραυματίστηκαν και μεταφέρθηκαν σε νοσοκομεία, όπου τους παρασχέθηκε ιατρική βοήθεια με αυτοσχέδια μέσα. Όπως είναι αναμενόμενο σε τέτοιες περιπτώσεις, ορισμένοι τραυματίες ήταν σε εξαιρετικά σοβαρή κατάσταση.

Όλοι οι άνθρωποι από τις κοντινές γειτονιές έσπευσαν να βοηθήσουν. Ύστερα ξέσπασε η οργή, με συνθήματα κατά των αμερικάνων και των άγγλων. Ακουγόντουσαν πυροβολισμοί από όπλα και πιστόλια.

Οι αναφορές λένε ότι σήμερα ο καιρός ήταν εξαιρετικά κακός. Συνεχείς νεροποντές και θύελλες, που μαζί με την άμμο της χθεσινής αμμοθύελλας, κάλυψαν κομμάτια ολόκληρα της πόλης με λάσπη. Ήταν πολύ δύσκολο να μετακινηθείς, ακόμα και με τα πόδια, χωρίς να βουλιάξεις μες στη λάσπη που είχε ήδη ανακατευθεί με τα βοθρολύματα του κατεστραμμένου από τους βομβαρδισμούς αποχετευτικού δικτύου της πόλης.

Μια ώρα μετά την έκρηξη στο Σάμπ, freelance ρεπόρτερ και ανεξάρτητοι δημοσιογράφοι έφτασαν στην περιοχή, πριν φτάσουν τα επίσημα ΜΜΕ. Αυτό που έλεγαν μετά, ήταν πως, καθώς στέκονταν ανάμεσα σε τόσους τραυματίες που έκλαιγαν και τους νεκρούς κάτω από τα ερείπια του κτιρίου που κάποτε ήταν η αγορά του Σάμπ, ένιωσαν τελειώς ανήμποροι. Διασκορπισμένα σε τεράστια απόσταση γύρω-γύρω, φρούτα, λαχανικά, κρέατα, σκεύη κουζίνας, ρούχα, παιδικές τσάντες, τραπεζομάντιλα, κλουβιά - μερικά με πουλιά ακόμα μέσα - πεταμένα στο έδαφος, καθώς η βροχή τα σκέπαζε με λίσπη.

Ο αριθμός των νεκρών στην πόλη της Βαγδάτης ανέβηκε χθες από τα 194 θύματα που δίνουν οι επίσημες αναφορές, σε 210 - κι αυτό χωρίς να υπολογίζονται τα πτώματα που δεν θα βρεθούν ποτέ.

Μου λένε ακόμα ότι οι «ανθρώπινες ασπίδες» προσπάθησαν να δουν σε τι κατάσταση βρίσκονται ορισμένες, μη στρατιωτικές υπηρεσίες και επιχειρήσεις κοινής ωφέλειας που δεν έχουν καμία σχέση με τα όργανα εξουσίας και που είναι ζωτικής σημασίας για τους κατοίκους της Βαγδάτης. Σταθμοί ηλεκτρικής ενέργειας, εταιρείες τροφίμων, υδραγωγεία, τα οποία αν χτυπιόντουσαν και καταστρεφόντουσαν θα οδηγούσαν στην οριστική κατάρρευση του πληθυσμού που δοκιμάζεται ήδη από τους βομβαρδισμούς, την κατά διαστήματα λειτουργία των τηλεφωνικών συνδέσεων και την παροχή ηλεκτρικής ενέργειας, καθώς και την παντελή, σχεδόν, έλλειψη νερού.

Μου έκαναν γνωστές τις τοποθεσίες όπου βρίσκονται αυτές οι ζωτικής σημασίας υποδομές για ένα ελάχιστο επίπεδο ποιότητας ζωής των σχεδόν πέντε εκατομμυρίων κατοίκων της πρωτεύουσας, με την παράκληση να το πω δημόσια, μήπως και ισχυριστούν ότι δεν γνώριζαν δήθεν τι βομβάρδιζαν. Μου τόνιζαν με ιδιαίτερη έμφαση ότι αυτές οι εγκαταστάσεις βρίσκονται απομονωμένες έξω από την πόλη, στα ανατολικά, νότιο ανατολικά και δυτικά, πολύ μακριά από οποιοδήποτε πιθανό στρατιωτικό στόχο των αγγλοαμερικανικών δυνάμεων.

Χτυπήθηκε και το Ξενοδοχείο «Ρασίντ» που φιλοξενεί ένα μέρος του ξένου τύπου. Αναφέρθηκαν ζημιές στο κτίριο αλλά δεν τραυματίστηκε κανένας δημοσιογράφος και κανένας ιρακινός ή σουδανός από το προσωπικό του ξενοδοχείου.

Μου λένε ότι στην πόλη κυκλοφορούν φήμες ότι ναρκοθέτησαν τις τρεις μεγάλες γέφυρες του ποταμού Τίγρη που φαίνονται από οποιοδήποτε σημείο της πόλης, κάτι που όμως δεν μπορούν να το επιβεβαιώσουν αν και αυτό μάλλον επιβεβαιώνεται με έμμεσο τρόπο από το αδιάκοπο πήγαινε έλα των σκαφών στο ποτάμι που μου ανέφεραν χτες.

Τα χαρακτηριστικά που έσκαψαν στα δημόσια πάρκα ακόμα και στις διαχωριστικές νησίδες των δρόμων γέμισαν από το νερό της βροχής και οι σάκοι με άμμο και πέτρες έγιναν μούσκεμα.

Ο ιρακινός στρατός και ιδίως η προεδρική φρουρά φαίνεται πως έχουν συγκεντρωθεί στα νότια άκρα της πόλης περιμένοντας τον ερχομό των αγγλοαμερικανικών στρατευμάτων.

Μεγάλος αριθμός ένοπλων ανδρών με πολιτική περιβολή, παρά τη βροχή γυρίζουν στους δρόμους σαν να περιπολούν.

Νύχτωσε στη Βαγδάτη και «ανθρώπινες ασπίδες» με ανεξάρτητους δημοσιογράφους κοιτάνε να οργανώσουν ένα γεύμα μήπως και ανακτήσουν κάτι από το ηθικό τους μετά την σημερινή πολύ θλιβερή και δραματική μέρα.

Πιθανόν αυτό να γίνει στο Ξενοδοχείο «Andalus» για να κοιμηθούν και όλοι μαζί.

Τηλεφωνική επαφή γύρω στις 21:00 ώρα Ιταλίας

Τα λέμε αργότερα.

Τοποθεσίες όπου βρίσκονται οι βασικότερες μη στρατιωτικές εγκαταστάσεις για τη διαβίωση του πληθυσμού της Βαγδάτης.

«Tajje Food»

Βιομηχανία επεξεργασίας τροφίμων και τροφοδοσίας των 5 εκατομμυρίων κατοίκων της Βαγδάτης. Συνοικία Tajje (Βαγδάτη).

«Jaizert»

Δημοτική επιχείρηση Ύδρευσης (Τροφοδοτεί με πόσιμο νερό 3 εκατομμύρια κατοίκους της Βαγδάτης.

«Almasbah»

Νότια Βαγδάτη (Τοποθεσία Rasheed)

Σταθμός παραγωγής ηλεκτρικής ενέργειας με δυνατότητα κάλυψης του 15% των ημερήσιων αναγκών ηλεκτρικής ενέργειας των κατοίκων της πόλης.

«Daura»

Διυλιστήριο πετρελαίου για τροφοδοσία των σταθμών ηλεκτρικής ενέργειας της πόλης.
Βαγδάτη (ΤοποθεσίαDaura).

«Durah»

Σταθμός μετατροπής και διανομής ηλεκτρικής ενέργειας για τις ανάγκες του συστήματος διανομής πόσιμου ύδατος και νοσοκομείων, με δυνατότητα κάλυψης του 40% της περιοχής της πρωτεύουσας.
Βαγδάτη (Τοποθεσία Durah)

«Al-Mamun»

Κέντρο επικοινωνιών (αστικής τηλεφωνίας)

Βαγδάτη (Τοποθεσία al-Madain)

33

Τετάρτη 26 Μάρτη 2003, 10:29 μ.μ.

Γιασίν και Καρέη

Η πόλη έχει γίνει ένας βάλτος. Η σημερινή καταίγιδα και η άμμος από την χθεσινή αμμοθύελλα άφησαν τους δρόμους σε κακά χάλια. Ο κόσμος, για να μπορέσει να μπει σπίτι του, έπρεπε να απομακρύνει με φτυάρια, όλο αυτό τον καφέ πολτό από λάσπη και βοθρολύματα.

Απόλυτο σκοτάδι. Κάθε τόσο πέφτει δυνατή βροχή. Παντού κυριαρχεί ο φόβος, στα σπίτια που τώρα είναι σιωπηλά και που συνήθως ήταν τόσο φωταγωγημένα από πολύχρωμα φώτα, στα μπαρ και στα εστιατόρια της Βαγδάτης, τα τόσο διάσημα στον Αραβικό κόσμο για την ζωντανή μουσική τους, που τώρα σιωπούν. Ούτε αυτά τα 12 χρόνια σκληρών οικονομικών κυρώσεων δεν μπόρεσαν να σβήσουν το πάθος της πόλης για ξενύχτια με μουσικές και χρώματα.

Οι λάμπες από τους πυραύλους και τις βόμβες που πέφτουν διαρκώς στα νότια προάστια της πόλης, φαίνονται λιγότερο έντονα καθώς βγαίνουν μέσα από ένα πυκνό πέπλο από σύννεφα και μαύρο καπνό. Οι τραυματίες και οι οικογένειες τους γεμίζουν ασφυκτικά τα νοσοκομεία, κόσμος απλός που δηλώνει ασθενής μήπως και τον κρατήσουν στα νοσοκομεία, πιστεύοντας ότι εκεί οι βόμβες δεν θα πέσουν. Ελπίζουν με όλη τους την καρδιά ότι θα σεβαστούν τα τελευταία ψήγματα νομιμότητας και δεν θα βομβαρδίσουν νοσοκομεία.

Φάλαγγες ανοιχτών φορητών διασχίζουν συνεχώς τους δρόμους της πόλης. Είναι γεμάτα με στρατιώτες χωρίς κράνη και ντυμένους με ελαφρά αδιάβροχα. Μοιάζουν τόσο πολύ, που νομίζει ότι στην πραγματικότητα είναι μόνο μια που περνάει συνεχώς.

Η τηλεόραση είναι πάλι στον αέρα, αν και το πρόγραμμα της (άγνωστο ποιος το επιλέγει) είναι ακόμα το ίδιο. Ντοκιμαντέρ για την ιστορία του Ιράκ και ομιλίες του Saddam Χουσεϊν σε εγκαίνια μουσείων, σχολείων και μνημείων. Η λάμπση των τηλεοράσεων περνάει μέσα από τα κλειστά παντζούρια των σπιτιών και τα μεταλλικά κάγκελα που προστατεύουν τα μαγαζιά, απόδειξη ότι πολλοί άνθρωποι έχουν βρει καταφύγιο στα καταστήματά τους.

Δύο Αμερικάνοι φωτογράφοι φιλοξενούμενοι μιας ιρακινής οικογένειας εδώ και περίπου ένα μήνα, μου είπαν ότι αυτά τα «ντοκιμαντέρ» του καθεστώτος έχουν ενochλήσει και κουράσει τους κατοίκους του σπιτιού. Έτσι προσανατολίζουν χειροκίνητα την δορυφορική κεραία τους, συνδεδεμένη με αποκωδικοποιητή (η κατοχή δορυφορικής Τν τυπικά απαγορεύεται, αλλά ουσιαστικά οι αρχές το ανέχονται), για να μπορούν έτσι να παρακολουθούν ευρωπαϊκά κανάλια. Αλλά και εκεί βλέπουν απλά την ίδια ιστορία να επαναλαμβάνεται ξανά και ξανά.

Ο Γιασίν, μέχρι πριν από μια εβδομάδα διευθυντής ενός βιβλιοπωλείου στο κέντρο της πόλης, είναι ο πατέρας της οικογένειας. Περιπλανιέται στην πόλη μαζί με τον πρωτότοκο γιο του, τον Καμέλ, βλέποντας τους δρόμους και τις πλατείες. Τις βλέπει με θλίψη και νοσταλγία και ξέρει ότι δεν θα είναι ποτέ ξανά όπως πριν, και όπως τις θυμόταν σε όλη του τη ζωή. Ο Γιασίν είναι 64 χρονών. Γι' αυτό και δεν πολεμάει: είναι πολύ μεγάλος.

Ο Καμέλ είναι μόλις 27 ετών, αλλά το Φλεβάρη του 2001 έχασε το ένα του πόδι σε ένα φρικτό ατύχημα με τη μηχανή του. Αυτό το ατύχημα, μια τραγωδία στις περήφανες ζωές του Γιασίν και του Καμέλ, την τελευταία εβδομάδα τους έσωσε τελικά. Λόγω ακριβώς αυτής του της αναπηρίας ο Καμέλ, δεν πήγε φαντάρος. Δεν είναι μέσα στα φορητά με τους στρατιώτες που περνάνε αδιάκοπα έξω από τα παράθυρά τους. Βρίσκεται μαζί με την οικογένειά του, βλέποντας τα παλιά ντοκιμαντέρ στην τηλεόραση. Πατέρα του Έπιασε φίλιες με τους νέους και «σωστούς» Αμερικάνους που φιλοξενούν στο σπίτι τους, και φέρνουν και κάποια δολάρια στον Γιασίν

Τις τελευταίες τέσσερις μέρες, ο Γιασίν προσπαθεί να πουλήσει το αυτοκίνητό του, την διαλυμένη από το ατύχημα μηχανή του Καμέλ και όλες τις ηλεκτρικές συσκευές που έχει σπίτι του: ένα ψυγείο, ένα μπλέντερ, μια ηλεκτρική σκούπα και δύο ανεμιστήρες. Ποιος ξέρει αν τα λεφτά που θα πάρει, μαζί με τα 290 γραμμάρια χρυσού σε κοσμήματα και 400 λίρες Αγγλίας που κρύβει πίσω από την τηλεόρασή του, θα φτάσουν για να πάει η οικογένεια στην Γερμανία. Είναι εκεί που έχει μεταναστεύσει ο αδελφός του Γιασίν από το 1971, χωρίς να ξανακούσουν ποτέ τίποτα γι αυτόν, ούτε καν ένα τηλεφώνημα. Αλλά ο Γιασίν πιστεύει ακόμα στο όνειρο του. Θέλει να πάρει την γυναίκα του και τον γιο του μακριά από την Βαγδάτη, μακριά από αυτή την κόλαση. Και δεν αμφιβάλει ούτε για μια στιγμή ότι αυτός ο τόσο απόμακρος αδελφός του θα τους υποδεχθεί με ανοιχτή αγκαλιά, ακόμα και αν έχει να επικοινωνήσει μαζί τους εδώ και 31 χρόνια και δεν ξέρει καν που μένει. Παρόλα αυτά, θέλει απλά να πάει στο Βερολίνο. Μετά, όλα θα είναι εύκολα. Ο Γιασίν απλά ρωτάει «Τα λεφτά αυτά φτάνουν, έτσι δεν είναι?».

Δεν έχω νέα από το δείπνο που ετοιμάζαν οι ανεξάρτητοι δημοσιογράφοι και οι «ανθρώπινες ασπίδες», για να ανέβει λίγο το ηθικό τους μετά από μια μέρα όπου είχαν διαρκώς μπροστά τους την εικόνα του μακελειού στην αγορά του Shaab. Είπαν ότι είχαν επείγοντα και σημαντικά πράγματα να μεταδώσουν, αλλά η επικοινωνία μαζί τους ήταν αδύνατη.

Ας είναι ήρεμη αυτή η νύχτα

#34

Πέμπτη 27 Μάρτη 2003, 5:18 μ.μ.

Η νύχτα δεν ήταν ήσυχη

Η νύχτα δεν ήταν ήσυχη. Ποιός ξέρει γιατί, αλλά οι ειδήσεις και πληροφορίες από τις περιοχές πολέμου, από ένα σημείο και μετά αρχίζουν να ακούγονται ίδιες. Αριθμοί νεκρών και τραυματιών, βόμβες και πύραυλοι, καταστροφές, αγωνία και φόβος εναλλάσσονται διαρκώς.

Μια βροχή από βόμβες έπεσε πάνω στη Βαγδάτη, από το κέντρο της έως τα προάστια. Χτύπησε ότι είχε ήδη χτυπηθεί και κατέστρεψε ότι είχε μείνει όρθιο. Μία έκρηξη σε μία κατοικημένη περιοχή λίγο πιο μακριά από το ξενοδοχείο «Ρασίντ» στα νότια προάστια της πόλης είχε ως αποτέλεσμα το θάνατο αμάχων.

Κατά την διάρκεια της πρωινής συνέντευξης τύπου, αρχικά ο υπουργός Υγείας και στη συνέχεια ο υπουργός Άμυνας είπαν ότι σκοτώθηκαν 10 τουλάχιστον πολίτες και ότι υπήρξαν περισσότεροι από 100 τραυματίες.

Εκατό ακόμα, που έρχονται να προστεθούν στον χτεσινό αριθμό, που είχε προστεθεί στον αριθμό της Τρίτης και της Δευτέρας.

Η οργή και τα αισθήματα εξέγερσης του πληθυσμού αυξάνονται αλλά κι ο φόβος και η κατάθλιψη.

Ας μιλήσουμε καθαρά: η Βαγδάτη στην πραγματικότητα βρίσκεται υπό κατάσταση πολιορκίας. Ακόμα και

τα μικρά κομβία που κάνουν αυτοκίνητα και βανάκια γεμάτα με πολίτες που προσπαθούν να φύγουν από την πόλη δεν τα κατάφεραν. Τουλάχιστον αυτό συμβαίνει τις τελευταίες ώρες.

Σύμφωνα με όσα μου μεταφέρουν βομβαρδίζουν όλη την περιφέρεια της πόλης, από βορρά προς νότο και από τη δύση μέχρι την ανατολή. Η προεδρική φρουρά, δηλαδή τα καλύτερα στρατεύματα τα οποία έχουν τοποθετήσει οι στρατηγοί, γύρω από την πόλη, ήταν αναγκασμένη να κινείται συνεχώς μόνο και μόνο για να γλιτώσει από τους βομβαρδισμούς.

Η έλλειψη πληροφόρησης είναι ένας από τους λόγους που αυξάνεται η νευρική κατάσταση και η ένταση στην πόλη: Τι θα συμβεί σε άλλες ιρακινές πόλεις, ποια θα είναι η τύχη των συγγενών, των φίλων, των αδελφών και των συζύγων που έχουν πάει ποιος ξέρει που για να πολεμήσουν;

Και η οργή εκδηλώνεται με μικρές και βίαιες χειρονομίες, όπως το πετροβόλημα της μεγάλης διαφημιστικής ταμπέλας της Kodak, ή με το πέταγμα μπουκαλιών Coca-cola στους δρόμους. Ακόμα και με την καταστροφή προσωπικών αντικειμένων, όπως ένα τηλέφωνο General Electric που πετάχτηκε και διαλύθηκε πάνω σε έναν τοίχο.

Μου αναφέρουν ακόμα ότι οι δρόμοι εξακολουθούν να γεμίζουν από άντρες που ουρλιάζουν, γυναίκες και παιδιά που κινούνται συνεχώς, ίσως όμως απλά για να εκτονώσουν τα αισθήματά τους. Δεν δείχνουν να τους απασχολεί καν το πως θα βρουν κάτι να φάνε, όπως έκαναν τις προηγούμενες μέρες, απλά θέλουν να βγάζουν από μέσα τους όλο το θυμό που έχουν μέσα τους.

Η πόλη βρίσκεται τώρα στα τελευταία όρια φυσικής αντοχής: δεν υπάρχει νερό εδώ και 4 μέρες, ηλεκτρικό για πολύ λίγες ώρες και με ελάχιστη τάση, τα αποθέματα σε τροφίμων αρχίζουν να τελειώνουν. Δεν υπάρχει πια γάλα ή εμφιαλωμένο νερό και νωπά τρόφιμα όπως αυγά και φρέσκα λαχανικά είναι λιγοστά. Δεν υπάρχει πια αλεύρι για να γίνει ψωμί. Και όποιος μπορεί φτιάχνει ψωμί σπίτι του.

Η κατάσταση στα νοσοκομεία, όπου οι τραυματίες τώρα είναι περισσότεροι από χίλιοι, είναι χειρότερη (αν είναι δυνατόν!): φάρμακα, χειρουργικά εργαλεία, ορθοπεδικός και διαγνωστικός εξοπλισμός δεν υπάρχουν πια ή είναι σε κατάσταση που δεν μπορεί να χρησιμοποιηθεί. Ακόμα και οι σάκοι για τα πτώματα έχουν τελειώσει.

Δεν υπάρχουν πληροφορίες για βοήθεια σε τρόφιμα και φάρμακα από το εξωτερικό και η κίνηση με χρήματα πρακτικά είναι μηδενική. Όσοι είχαν λεφτά ή τα έχουν ξοδέψει τις προηγούμενες μέρες ή τα κρατάνε σε περίπτωση που τους δοθεί η δυνατότητα διαφυγής.

Οι τρόπεζες έχουν κλείσει, και έτσι η χρηματική βοήθεια που στέλνεται σε ιρακινούς από συγγενείς τους που ζουν στην Ευρώπη δεν μπορεί να φτάσει.

Η χτεσινή βροχή ανακατεμένη με την σκόνη την άμμου που κάλυψε την πόλη τις τελευταίες 36 ώρες κατέστρεψε και τα βιβλία και ντοκουμέντα που φυλάσσονται στο πανεπιστήμιο, κάνοντας την πολιτιστική καταστροφή απόλυτη. Μεγάλο τμήμα της συλλογής μιας μεγάλης δημόσιας βιβλιοθήκης έχει μετατραπεί σε πολτό, οι σελίδες έχουν γίνει λάσπη και τα εξώφυλλα δεν αναγνωρίζονται, και έχουν μείνει στον δρόμο να τα μετακινούν οι μπουλντόζες που καθαρίζουν το δρόμο ή πετάγονται απ'ευθείας στο ποτάμι. Με μεγάλη προσπάθεια φοιτητές και καθηγητές κατάφεραν να σώσουν ένα εξαιρετικά μικρό κομμάτι την πολιτιστικής ιστορίας τέκνων γενιών.

Μικρότερα και μεγαλύτερα προβλήματα και για τις «ανθρώπινες ασπίδες» και τους ανεξάρτητους δημοσιογράφους που δεν μπορούν να επαναφορτίσουν τις μπαταρίες των φορητών PC και δεν μπορούν να βρουν φιλμ για τις φωτογραφικές μηχανές, ούτε και μπορούν να επικοινωνήσουν μέσω e-mail (λόγω της μη αδιάλειπτης λειτουργίας των τηλεφωνικών γραμμών). Ένας τοπικός provider που μέχρι χτες έκανε τ'αδύνατα δυνατά για να εξυπηρετήσει τους πάντες, δεν μπορεί πια να κάνει τίποτα γιατί δεν υπάρχει ηλεκτρικό για τον server του.

Αυτές τις ώρες και κάτω απ'αυτές τις συνθήκες κάποιοι θα προσπαθήσουν να κάνουν μια επιτόπια έρευνα σε εγκαταστάσεις ζωτικής σημασίας για τη ζωή των κατοίκων, για να δουν τι έχει απομείνει από την υποδομή της πόλης.

Μου είπαν ότι έμειναν ευχαριστημένοι από τη χτεσινή δημοσίευση των διευθύνσεων και του είδους αυτών των εγκαταστάσεων κι ότι όσοι περισσότεροι το ξέρουν τόσο το καλύτερο.

Ύστερα με ρώτησαν ποιες ήταν οι αντιδράσεις στη δημοσίευση τους στον Τύπο.

Τους απάντησα ότι το IndyMedia τους παρακολουθεί καθημερινά με μια συμμετοχή και μια αλληλεγγύη

πρωτόγνωρη και αν κι αυτοί που βρίσκονται εκεί κάτω είναι λίγοι, μπορούν να βασίζονται στην δύναμη πολλών, σ' ένα πολύ μεγάλο αριθμό ανδρών και γυναικών που τους συμπαραστέκονται. Δεν χρειάστηκε να τους πω τίποτα παραπάνω.

Επόμενο ραντεβού γύρω στις 21:00 ώρα Ιταλίας.

35

Πέμπτη 27 Μάρτη 2003, 10:20 μ.μ.

Παράνομοι και φυγάδες

Κι άλλοι νεκροί, κι άλλα θύματα στη Βαγδάτη.

Πριν δυό ώρες περίπου ένας καταιγισμός βομβών χτύπησε ένα κτίριο που λειτουργούσε σαν ξενώνας ξένων εργατών στα νοτιοανατολικά της πρωτεύουσας. Γενικά οι σουδανοί πολίτες εργάζονται κάτω από τις χειρότερες συνθήκες σε ξενοδοχεία, στο αεροδρόμιο, σε κυβερνητικά κτίρια και σε εστιατόρια. Τις προηγούμενες όλο βομβαρδισμούς μέρες τα παιδιά απ' το Σουδάν, που έχουν έρθει στο Ιράκ ψάχνοντας την τύχη τους, έμεναν κλεισμένοι και τρομαγμένοι στα δωμάτια τους όπως όλοι. Ίσως ακόμη πιο πολύ από τους άλλους, γιατί πολλοί από αυτούς είναι χωρίς χαρτιά και χωρίς άδεια εργασίας, χωρίς χρήματα για να γυρίσουν πίσω στο Σουδάν.

Κανείς δεν τους βοηθά. Ύστερα, με τις άγγλο-αμερικανικές δυνάμεις να βρίσκονται στις πύλες της πόλης και κάτω από μια βροχή πυραύλων και βομβών, η παρουσία τους στην πόλη σίγουρα δεν είναι εύκολη. Τι θα μπορούσαν να κάνουν; Να πάρουν όπλα και να υπερασπιστούν τη Βαγδάτη στο πλευρό των κατοίκων της; Να υποδεχτούν με ανοιχτές αγκάλες τους «απελευθερωτές»; Για τρεις από αυτούς, οι παραπάνω ερωτήσεις έχουν απαντηθεί. Οριστικά και αμετάκλητα. Πέντε ακόμη τραυματίστηκαν και αναρρώνουν σε ένα νοσοκομείο. Οι πληροφορίες λένε πως καμιά δεκαριά από δαύτους εξαφανίστηκαν, φεύγοντας μέσα στη φλεγόμενη νύχτα, μεσ' την αβεβαιότητα, χωρίς να έχουν κάπου να πάνε. Παράνομοι και φυγάδες σε μια τόσο τρομακτική βραδιά όπως αυτή τώρα στη Βαγδάτη!

Η προηγούμενη μέρα ήταν πολύ δύσκολη για όλους. Η σημερινή ήταν μία απ' αυτές τις κωλομέρες που τίποτα και για κανέναν δεν πάει κατ' ευχή. Η οργή και η αγανάκτηση είναι τόσο εμφανείς που μπορείς ακόμα και να τις πιάσεις ακουμπώντας τους απελπισμένους και τρομοκρατημένους κατοίκους. Μια μέρα όπου οι βόμβες δεν μας άφησαν να πάρουμε ούτε ανάσα. Μια μέρα που όλοι προσπαθούσαν να εντοπίσουν ποια συνοικία, ποια ζώνη, ποιο σπίτι χτυπήθηκε και έτρεχαν και κρύβονταν, προσπαθώντας να βάλουν σε μια σειρά τις σκέψεις τους.

Μια μέρα όπου για πρώτη ίσως φορά, τα νοσοκομεία γέμισαν τόσο ασφυκτικά που ξεπέρασαν οποιοδήποτε όριο φαντασίας. Αυτόπτες μάρτυρες που μίλησαν με γιατρούς και νοσοκόμους είπαν πως υπάρχουν πάνω από 2000 τραυματίες στα 3 νοσοκομεία της πόλης, τα οποία διαθέτουν μόνο 500 κρεβάτια και 3 χειρουργεία που μπορούν και λειτουργούν ακόμη, παρά τους περιορισμούς και τις ελλείψεις που όλοι γνωρίζουμε.

Δύο «ανθρώπινες ασπίδες» και δυο φωτογράφοι, πήγαν να δουν νωρίς το απόγευμα τις περιοχές με τις επιχειρήσεις κοινής ωφέλειας που είναι «υπό την επιτήρηση» τους. Ακόμη δεν έχουν επιστρέψει, χρησιμοποιώντας, όμως, έναν πολύ έξυπνο τρόπο προφορικής επικοινωνίας, κατάφεραν να ενημερώσουν πως είναι καλά. Με μεγάλη προσοχή επιστρέφουν τώρα στο συμφωνημένο σημείο συνάντησης. Το μόνο που μπορούμε να κάνουμε είναι να τους περιμένουμε.

Οι σύνδεσμοί μου, μου λένε πως, λίγο πριν το ηλιοβασίλεμα, σε ένα μεγάλο πλάτωμα το οποίο χρησιμοποιείται για πάρκινγκ λεωφορείων, ξεφύτρωσαν ξαφνικά καμιά δεκαριά παιδιά με μια ολοκαίνουργια μπάλα Adidas που την είχαν βουτήξει ποιος ξέρει από πού, και προκάλεσαν μια ομάδα ανεξάρτητων ανταποκριτών σε ένα μάλλον «άνισο» αγώνα. 10 παιδιά εναντίον 5 ανταποκριτών σε έναν αγώνα όπου τα

δοκάρια ήταν 4 λάστιχα φορτηγών. Το έπαθλο για τους νικητές: οι αναπτήρες Bic των ανταποκριτών. Το ματς μετά από ένα μόνο 45λεπτο ημίχρονο ήρθε 5-2 υπέρ των παιδιών. Οι ανταποκριτές έφυγαν χωρίς τους αναπτήρες τους.

Τα φορτηγά γεμάτα στρατιώτες συνεχίζουν να περιπολούν όλους τους δρόμους που οδηγούν στο κέντρο της πόλης. Οι ένοπλοι που κάποιοι προσδιορίζουν σαν τους «Φενταγίν» (δηλαδή, στρατιωτικές δυνάμεις με ελαφρύ οπλισμό, εκπαιδευμένες στο αντάρτικο) κινούνται πέρα δίωθε στους δρόμους και τις πλατείες του παλιού και ιστορικού τμήματος της πρωτεύουσας.

Κάποιοι που είχε ένα υπαίθριο ανταλλακτήριο συναλλάγματος και διατηρούσε ένα κιόσκι όχι μακριά από το Πανεπιστήμιο, τον Ξυλοφόρτωσαν και τον λήστεψαν. Ο πάγκος του καταστράφηκε. Ήταν πολύ γνωστός στους ξένους της πόλης, καθώς άλλαζε συνάλλαγμα χωρίς πολλές -πολλές τυπικότητες και χωρίς να χρειάζεται κάποιος ειδικά παραστατικά. Ήταν το είδος του τύπου στον οποίο όλοι απευθύνονταν όταν χρειάζονταν κάτι. Τα χρήματα ήταν το μόνο του πρόβλημα. Και ακριβώς τα λεφτά ήταν η καταδίκη του. Ο, τι έπαθε το έπαθε επειδή εξασκούσε την πανάρχαια και προσοδοφόρα δραστηριότητα του αγιογύτη των ιρακινών, αλλά πιο πολύ επειδή έδινε ψίχουλα για να πάρει αντικείμενα αξίας όπως χρυσάφι και χαλιά από ανθρώπους που βρέθηκαν στην ανάγκη να εξασφαλίσουν κάποια χρήματα για να εγκαταλείψουν την πόλη.

Σήμερα τ' απόγευμα τρεις Ιρακινοί πλησίασαν κάτω από τα παράθυρα του σπιτιού, όπου μένει ένας φωτογράφος. Ήταν ήρεμοι και αδιάφοροι για τις βόμβες που έπεφταν και την κατάσταση φοβερής έντασης και αναβρασμού που κυριαρχούσε στην πόλη. Έφτασαν στις όχθες του ποταμού κρατώντας ο καθένας τους από μια τσάντα και πήγαν πίσω από κάτι καλαμιές. Με τα εξαρτημένα του αντανάκλαστικά ο φωτογράφος πήρε την φωτογραφική μηχανή και το φακό της και τα έστρεψε προς την «κρυψώνα». Λίγα λεπτά αργότερα, ο φωτογράφος είδε τους τρεις Ιρακινούς να βγαίνουν από τις καλαμιές κρατώντας κάτι καλάμια ψαρέματος μοντέρνας τεχνολογίας, κάτι πτυσσόμενες καρέκλες, ένα δίχτυ και από έναν κουβά για τα ψάρια που θα'ποιαναν. Κι ένα επίσης φορητό ραδιοκασετόφωνο από εκείνα τα τεράστια να παίζει χορευτική μουσική στη διαπασών. Ο φωτογράφος έβγαλε τις φωτογραφίες που έπρεπε να βγάλει και μου είπε γελώντας, «Λες να με πιστέψει ποτέ κανείς αν του πω ότι αυτοί οι 3 ψαράδες βρισκόνταν στις όχθες του Τίγρη στις 27 του Μάρτη του 2003, την ώρα που βόμβες και πύραυλοι βούιζαν γύρω τους;»

Με τη σκέψη μου στους νεαρούς σουδανούς φυγάδες.

Μακάρι η νύχτα να είναι ήσυχη.

Αύριο πάλι

Γ.

#36

Παρασκευή 28 Μάρτη 2003, 3:08 μ.μ.

Σαν μανιτάρι καπνού από ατομική έκρηξη

Η έκρηξη ταρακούνησε συθέμελα την πόλη σαν να γινόταν κάποιοι σεισμός, αναγκάζοντας δεκάδες χιλιάδες κατοίκων να τρέξουν μακριά, για ν' αποφύγουν τον κίνδυνο. Η έκρηξη έγινε ακριβώς στο κέντρο της πόλης και δημιούργησε ένα μανιτάρι καπνού ύψους τουλάχιστο 15 μέτρων που θύμισε έκρηξη ατομικής βόμβας και το ωστικό κύμα διέλυσε όλα όσα βρισκόντουσαν κοντά στο σημείο της έκρηξης.

Ο στόχος ήταν ένα τηλεφωνικό κέντρο για το κοινό όπως επίσης και τα σπίτια των αμάχων που βρισκόντουσαν εκεί δίπλα και που έγιναν κυριολεκτικά σκόνη. Οι επίσημες ανακοινώσεις κάνουν λόγο για 7 νεκρούς και 110 τραυματίες. Τα πραγματικά νούμερα είναι κάπου 15 νεκροί και περισσότεροι από 300 τραυματίες.

Οι βομβαρδισμοί συνεχίζονται αδιάκοπα από χθες στις 19. 00 (ώρα Ελλάδας) και δεν έχουν σταματήσει καθόλου.

Ήταν η πρώτη φορά τις τελευταίες 9 μέρες που οι άνθρωποι με τους οποίους επικοινωνώ φάνηκαν βαθιά αναστατωμένοι. Είναι αποφασισμένοι να μείνουν, ωστόσο είναι ιδιαίτερα σοκαρισμένοι με απ' αυτό που

εκτυλίσσεται μπροστά στα ίδια τους τα μάτια.

Όλη η πόλη με τα πέντε εκατομμύρια κατοίκους (όσο η Ρώμη και το Μιλάνο μαζί) είναι φυλακισμένη μέσα σ'ένα κύκλο. Στα προάστια της πρωτεύουσας η κατάσταση χαρακτηρίζεται από τις συνεχείς εκρήξεις πύραυλων και βομβών άλλη που δεν αφήνουν ούτε την Προεδρική Φρουρά να πάρει κατά κάποιο τρόπο θέσεις μάχης για να υπερασπιστεί την πόλη, ούτε και τις χιλιάδες αμάχων να συγκλίνουν από τα προάστια προς το κέντρο της πόλης, και «μπλέκουν» μέσα σ'ένα ατελείωτο πήγαιν'έλα μ'ένα μεγάλο αριθμό Ιρακινών που προσπαθούν να την εγκαταλείψουν χωρίς να τα καταφέρνουν.

Το Εθνογραφικό και Εθνολογικό Μουσείο χτυπήθηκε και σχεδόν καταστράφηκε. Το ίδιο και το τμήμα της Ιατρικής, που βρίσκεται ακριβώς έξω από την Πανεπιστημιούπολη, η οποία καταστράφηκε τις προηγούμενες μέρες.

Τα τρόφιμα στην πόλη έχουν αρχίσει να λείπουν και νερό δεν υπάρχει, αυξάνοντας ώρα με την ώρα τις πιθανότητες επιδημιών κυρίως της χολέρας, αφού οι άνθρωποι αναγκάζονται να χρησιμοποιούν νερό από το ποτάμι (άλλοτε το βράζουν, άλλοτε όχι) για να πλυθούν και να μαγειρέψουν χόρτα και αβγά, που φαίνεται να είναι τα μόνα φαγώσιμα.

Στους δρόμους και τις πλατείες της Βαγδάτης πίδακες σιντριβανιών από τα βοηρολύματα των σπασμένων αποχετεύσεων λόγω των βομβαρδισμών και τις εκρήξεις από τις διαρροές των αγωγών φυσικού αερίου που ακολούθησαν.

Το νέο ότι δύο δημοσιογράφοι - ένας ανταποκριτής και ένας φωτογράφος - δεν μπορούν να εντοπιστούν, έχει προκαλέσει αναστάτωση στους ανεξάρτητους δημοσιογράφους. Κανείς τους δεν έχει δει από προχθές, τους Matthew Mc Allester και Moses Saman του περιοδικού «NewsDay». Το μόνο που ξέρουν είναι ότι τους συνέλαβε την Τετάρτη πρωί η ιρακινή αστυνομία γιατί δεν είχαν τις απαραίτητες άδειες και πιστοποιήσεις (ένα πρόβλημα το οποίο αντιμετωπίζουν όλοι οι ανεξάρτητοι δημοσιογράφοι στη Βαγδάτη). Αυτόπτες μάρτυρες της «σύλληψης» λένε ότι δεν παρενέβησαν διότι το να μην έχει κανείς τα επίσημα «έγγραφα» είναι πράγματι «πρόβλημα».

Μου ζητήθηκε να δημοσιεύσω τις φωτογραφίες τους γιατί λίγο πολύ οι περισσότεροι ξένοι που δεν ανήκουν στα μεγάλα δίκτυα γνωρίζονται μεταξύ τους, αλλά πολλές φορές είτε λόγω γλώσσας, είτε λόγω επειδή οι περιοχές όπου μένουν είναι μακριά ή μία από την άλλη γνωρίζονται μόνο εξ όψεως, χωρίς να ξέρει ο ένας το όνομα του άλλου. Για να μην επιβαρύνω ακόμα περισσότερο το ήδη τεταμένο κλίμα, να πω μόνο ότι κάποιος που μίλησε μαζί τους λέει ότι κατευθύνονται είτε προς τη Συρία είτε προς την Ιορδανία. Είναι πιθανό, αφού αφέθηκαν ελεύθεροι από την αστυνομία, να αποφάσισαν να φύγουν (ή τουλάχιστο προσπάθησαν) προς αυτές τις κατευθύνσεις και πιθανόν για μια-δυο μέρες ακόμα να μην έχουμε νέα τους.

Όλοι μας ευχόμαστε να έχουν έτσι τα πράγματα.

Αργότερα (ελπίζω)

Γ.

37

Παρασκευή 28 Μάρτη 2003, 10:31 μ.μ.

Ημουν ευγενικός απόψε

«Μετά από ώρες προσπαθειών να επικοινωνήσω με κάποιον, αλλαγή τηλεφωνικών ραντεβού, αναπάντητες κλήσεις και ξαφνική πτώση των γραμμών, η φωνή από την άλλη άκρη της γραμμής απόμακρη και ίσα που ακουγόταν.

Στο βάθος άκουγα δυο άνδρες που μιλούσαν αραβικά γρήγορα και αγχωμένα. »

Το άτομο με το οποίο μιλούσα είναι ιταλικής καταγωγής, βρίσκεται στη Βαγδάτη εδώ και πέντε βδομάδες και είναι ένας από τους πιο «ανεξάρτητους» από τους ανεξάρτητους. Είναι στην πόλη με μια ψηφιακή κάμερα και ένα μικρό, υπερσύγχρονο μαγνητόφωνο. Θέλει να καταγράψει όσον το δυνατό περισσότερα, να καταγράψει όσο το δυνατόν περισσότερο ήχο, και μετά να κάνει κάτι πραγματικά πρωτότυπο με όλο αυτό.

Ένα πραγματικά ηχητικό ντοκουμέντο μιας ώρας, με ήχους, φωνές, βόμβες, σειρήνες, και χωρίς καθόλου εικόνα. Οι ήχοι του πολέμου θα παρουσιαστούν στην πρωτότυπη, δραματική τους μορφή. Ακόμα δεν έχει αποφασίσει πώς θα χρησιμοποιήσει τις πάρα πολλές εικόνες που έχει καταγράψει αλλά συνεχίζει να βιντεοσκοπεί από την πρώτη κιόλας μέρα του πολέμου.

Μου εξομολογήθηκε ότι μέχρι ν'ακουστεί η πρώτη σειρήνα του αεροπορικού βομβαρδισμού ήταν πεσιμένος ότι δεν θα γινόταν πόλεμος. Σκέφτηκε ότι θα ήταν αδύνατον ακόμα και να σκεφτεί κανείς να βομβαρδίσει και μία μόνο φορά, μια πόλη σαν τη Βαγδάτη, με τα πέντε εκατομμύρια κατοίκους της κλεισμένους σε μια μάλλον μεγάλη περιοχή και σχετικά μεγάλη πυκνότητα πληθυσμού. Το να σκεφτεί κάποιος να κάνει κάτι τέτοιο θα ήταν σαν να ρίχνει μια βόμβα σε ένα στάδιο γεμάτο κόσμο ή σε ένα θέατρο. Θεωρούσε αδιανόητο ακόμα και να το σκεφτεί κάποιος. Θα επρόκειτο για ένα έγκλημα κατά της ανθρωπότητας, μια μαζική δολοφονία, ένα μακελειό.

Αυτό που είδε σήμερα ήταν χειρότερο από κάθε φαντασία, χειρότερο από οτιδήποτε θα μπορούσε να φανταστεί. Τις τελευταίες 24 ώρες βόμβες και πύραυλοι πέφτουν σε κάθε τμήμα της Βαγδάτης. Αδιάκριτα χτυπήματα που συνεχίζουν να προκαλούν εκατοντάδες τραυματισμούς, ακρωτηριασμούς και βίαιους θανάτους.

Είναι αδύνατον να συνεχίσει στο εξής να κρατάει λογαριασμό με τους θανάτους που μέχρι χθες είχε κάποιο νόημα να το κάνει. Στις επισκέψεις του στα νοσοκομεία για να υπολογίσει τους τραυματίες και τη δουλειά που είχαν μπροστά τους οι γιατροί, στις πρωινές συνεντεύξεις τύπου όπου οι ιρακινές αρχές εμφανιζόντουσαν εκπληκτικά συνετές όταν έδιναν αριθμούς νεκρών, τους οποίους βέβαια δεν τους πίστευε κανένας πια.

Το άτομο για το οποίο μιλάω ζει στο σπίτι μιας ιρακινής οικογένειας, όπου ο σύζυγος είναι κουρδικής καταγωγής και είναι παντρεμένος με μια Αιγύπτια. Δεν είχε ποτέ του προβλήματα λόγω της εθνικότητας του. Είναι χημικός και στη διάρκεια του πολύχρονου εμπόργου που επέβαλαν οι Αμερικάνοι, το κρατικό εργαστήριο στο οποίο εργαζόταν έγινε το «δικό του» εργαστήριο. Εκεί «κλωνοποίησε» (δηλαδή αντέγραψε) τα ξένα φάρμακα που δεν μπορούσαν να μπουν στη χώρα λόγω του εμπόργου. Το επάγγελμά του έγινε πολύ σημαντικό, τόσο που δεν μπορούσε να ανταποκριθεί στις παραγγελίες που ερχόντουσαν από τα νοσοκομεία

«Η σημερινή μέρα ήταν μια μέρα Αποκάλυψης (δεν βρισκόω άλλα λόγια για να περιγράψω όσα συνέβησαν): η σφαγή στην αγορά του Αλ-Νασρ, στα βόρεια της πρωτεύουσας μπορεί να περιγραφεί μόνο σαν ένα μακελειό. Εκεί σκοτώθηκαν τουλάχιστον εξήντα πέντε άνθρωποι και οι τραυματίες ήταν τουλάχιστον εκατό. Στη μικρή λαϊκή συνοικία που το μήκος της είναι 400-500 μέτρων δεξιά και αριστερά της μεγάλης λεωφόρου Αλ-Νασρ, έριξαν μια τεράστια βόμβα που ο κρατήρας της είχε 5-7 τουλάχιστον μέτρα βάθος και διάμετρο καμιά εκατοστή περίπου μέτρα. Τίποτα δεν έμεινε όρθιο. Όλη η πόλη άκουσε το φρικτό βουητό που το διαδέχτηκε μια σουρεαλιστική ησυχία για ένα ή δυο λεπτά περίπου.»

Η φωνή του τώρα έφτανε μέσα από παρεμβολές, αργή, κουρασμένη. Γύρισε γρήγορα σπίτι, δεν ήθελε να είναι άλλο έξω. Έφαγε κοτόπουλο και βραστά λαχανικά και προτίμησε να μείνει μέσα. Εκείνο το βράδυ δεν βιντεοσκόπησε ούτε και ηχογράφησε τίποτα. Μόνο μια παρτίδα ντόμινο και δυο ποτήρια χυμού μήλου μαζί με λίγες γουλιές σπιτίσια ρακί. Μου είπε ότι θέλει να κοιμηθεί, ότι δεν θέλει να ακούει άλλο τους θορύβους και δεν θέλει να δει άλλο αίμα πουθενά.

«Δεν ξέρω αν είναι ο φόβος που νιώθω σήμερα, ίσως είναι κάτι πολύ πιο δυνατό, ίσως κάτι που δεν μπορώ ούτε εγώ ο ίδιος να το καταλάβω ή να το εξηγήσω σ'εμένα τον ίδιο: Σήμερα, καθώς προχωρούσα προς την λεωφόρο Αλ-Νασρ για να δω τι συνέβη, δοκίμασα αυτό που είχα δει να κάνουν οι Ιρακίνοι τις τελευταίες μέρες, με το κεφάλι κατεβασμένο, κουνώντας τα χέρια στο κενό, μιλώντας δυνατά, βρίζοντας, φωνάζοντας ούτε και γω δεν ξέρω τι, και πάντα προχωρώντας όλο και πιο γρήγορα, κι ακόμα πιο γλήγορα, όλο και πιο γρήγορα. Με κομμένη την ανάσα, την καρδιά να χτυπά με χίλιους παλμούς το λεπτό και τους μύς των ποδιών να πονάνε, ήρθα ξαφνικά αντιμέτωπος με ένα τοίχο από ανθρώπους που ούρλιαζαν, έβριζαν, τραβούσαν τα μαλλιά τους και έσχιζαν τα ρούχα τους με τα χέρια τους, έπεφταν στα ερείπια, στην καταστραμμένη άσφαλτο, μέσα στις λακωνικές από βρομόνερα.

Έφτασα έτσι στην Ελ-Νασρ χωρίς καλά καλά να το καταλάβω, δέκα μέτρα από τον κρατήρα της βόμβας. Κινιόμουνά όπως αυτοί, έκανα αυτό που κι αυτοί έκαναν, ούρλιαζα, τράβηξα το γιακά του πουκαμίσου μου τόσο δυνατά που άφησα τρία ή τέσσερα κουμπιά. Ένα ασθenoφόρο πέρασε με την δυνατή, εκκωφαντική του

σειρήνα, απελευθερώνοντας με από τα δεσμά που με τύλιγαν. Κάθισα κάτω κουρασμένος, εξουθενωμένος, ένοιωθα άρρωστος. Ίσως να ήμουν άρρωστος. Είδα τον πάτο του κρατήρα. Αλλά δεν κοίταξα γύρω. Δεν ήθελα να δω αυτό που ήταν γύρω του. Είδα ένα συνάδελφο από το Ασσοσιεντ Πρες, μόλις έμπαινε σ' ένα αυτοκίνητο και του ζήτησα να με πάρει μαζί. Με συνόδευσε δυο τετράγωνα από το σπίτι που ζω. Μιλούσε στο δορυφορικό του τηλέφωνο αλλά δεν μπορώ να θυμηθώ ούτε μια λέξη απ'όσα μου είπε. Μπήκα στο σπίτι και έπεσα στο κρεβάτι. Μισή ώρα αργότερα η Σαμίνα, η γυναίκα του ιδιοκτήτη, χτύπησε την πόρτα μου για να μου πει ότι το δείπνο ήταν έτοιμο. Ήμουν ευγενικός μαζί τους αυτό το βράδυ. Τους κοίταξα καθώς τρώγαμε και ίσως και να ακούγεται παράξενο, αλλά ένοιωσα σαν να τους αγαπούσα. Μια ατέλειωτη, ίσως άρρητη αγάπη. Αλλά τους αγαπούσα. Τους αγαπούσα τόσο που ήμουν πολύ ευγενικός απόψε. Τώρα νυστάζω πολύ. »

«Μέχρι αύριο, και ίσως αυτή η νύχτα να είναι ήσυχη. »

#38

Σάββατο 29 του Μάρτη 2003, 2:35 μ.μ.

Η Βαγδάτη σε πολιορκία

Οι βόμβες πέφτουν η μια μετά την άλλη τις τελευταίες 36 ώρες, εναλλασσόμενες με τις απειλητικές στριγκλιές των πυραύλων καθώς αυτοί χτυπούν τα νότια προάστια της πόλης.

Το κτίριο του Υπουργείου Πληροφόρησης έπαθε σοβαρές ζημιές από τον αποψινό βομβαρδισμό μαζί και τα χαμηλότερα, γειτονικά κτίρια που βρίσκονταν στον περιβάλλοντα χώρο του. Τα παράθυρα σε ακτίνα εκατοντάδων μέτρων έγιναν θρούψαλα.

Η Βαγδάτη τώρα βρίσκεται σε κατάσταση πολιορκίας, όπως μου ανέφεραν χθες. Ο κατακλυσιμός από βόμβες κλείνει την πόλη μέσα σ'ένα δαχτυλίδι φωτιάς, ο καπνός και τα συντρίμια εμποδίζουν να φύγουν μακριά όσους ακόμη είναι σε θέση να το κάνουν.

Απροσπέλαστοι οι δρόμοι που οδηγούν στα σύνορα με τη Συρία και την Ιορδανία.

Οι συνθήκες διατροφής και υγιεινής υπό κατάρρευση. Οι τραυματίες, ακόμα και όσοι είναι σε σοβαρή κατάσταση, απομακρύνονται από τα νοσοκομεία και δέχονται ιατρική περιθαλψη στους δρόμους ή μέσα σε αυτοσχέδια δωμάτια επειγόντων περιστατικών. Η ανθρωπιστική καταστροφή που τόσο φοβούνταν όλοι στην αρχή του πολέμου έχει αρχίσει.

Είναι αδύνατο να επικοινωνήσει κανείς με άλλα μέρη της χώρας. Οι επικοινωνίες στο Ιράκ έχουν διακοπεί λόγω του βομβαρδισμού κάποιων τηλεφωνικών κέντρων στα προάστια, από τα οποία τουλάχιστον δύο ήταν μόνο για τον άμαχο πληθυσμό και περιλαμβάνονταν στις τοποθεσίες που προστατεύονταν από τις «ανθρώπινες ασπίδες».

Η έλλειψη νερού είναι ένα από τα πιο σημαντικά προβλήματα που αντιμετωπίζει ο πληθυσμός, ο οποίος τώρα αναγκάζεται να παίρνει νερό από τον Τίγρη για μαγείρεμα και για τη στοιχειώδη προσωπική του υγιεινή. Αλλά οι συνεχείς βομβαρδισμοί ακόμα και του Τίγρη, κάνει πολύ επικίνδυνο αυτό το έργο. Σχετικά με τους Ιταλούς δημοσιογράφους, θα πρέπει να ελευθερώνονται στη Βαγδάτη αυτήν περίπου την ώρα. Αν αυτό αληθεύει, θα το μάθουμε πολύ σύντομα από τα δελτία τύπου. Μέχρι τώρα δεν μπορώ να επιβεβαιώσω την εγκυρότητα της ειδήσης. Είναι πολύ δύσκολο να επικοινωνήσει κανείς με την πόλη. Σήμερα το πρωί οι ανεξάρτητοι ανταποκριτές είχαν προβλήματα με την αστυνομία καθώς για μια ακόμη φορά υποβλήθηκαν σε αυστηρούς ελέγχους των εγγράφων τους.

Μια εκκλησία των Καθολικών χτυπήθηκε, αλλά δεν προκλήθηκαν σοβαρές ζημιές και δεν υπήρχαν νεκροί ούτε τραυματίες. Ο αριθμός των θυμάτων από το χτεσινό βομβαρδισμό της αγοράς έχει ανέβει στους 75.

Τα λέμε αργότερα. γ.

#39

Σάββατο 29 Μάρτη 2003, 8:56 μ.μ.

Ελεύθερη Βασόρα

Οι Ιταλοί συνάδελφοι που έφθασαν στη Βαγδάτη το πρωί, μετά την χτεσινή κράτηση τους από τον ιρακινό στρατό στη Βασόρα, μας έφεραν την είδηση: Η Βασόρα είναι ελεύθερη. Ελεύθερη από τους αμερικανούς και τους Άγγλους που δεν κατάφεραν ποτέ να την καταλάβουν.

Μετά από ένα ταξίδι με τζιπ, χωρίς ένοπλη συνοδεία, που κράτησε όλη τη νύχτα και πέρασε τους «παράνομους» δημοσιογράφους μέσα από δρόμους χωρίς κανένα ίχνος πολέμου και βόμβες, δρόμοι που ακολουθούν τον ποταμό Τίγρη, κατά μήκος των συνόρων με το Ιράν, μέχρι την Αμάρα και το Κουτ. Περνώντας από διαδρόμους ανάμεσα στην άμμο και μεγάλους ασφαλτοστρωμένους δρόμους, μπήκαν στη Βαγδάτη από την ανατολική πλευρά της αντιμετωπίζοντας τις βόμβες και τους πυραύλους που κατά εκατοντάδες έριχναν καθημερινά τα αγγλο-αμερικανικά στρατεύματα.

Κουρασμένοι, αλλά και ενθαρρυμένοι από την καλή μεταχείριση που τους είχαν επιφυλάξει οι στρατιώτες, διαβεβαίωναν στις συνεντεύξεις τύπου και τις συναντήσεις τους με τους ανεξάρτητους δημοσιογράφους, ότι δεν ένιωσαν ποτέ «φυλακισμένοι», ότι κοιμήθηκαν στο Sheraton της Βασόρα και μετά από το μεγάλο νυχτερινό ταξίδι, και μία σύντομη και εντελώς τυπική «ανάκριση» στην έδρα του υπουργείου Άμυνας, τους πρότειναν να μείνουν στην πρωτεύουσα για να δώσουν πληροφορίες για την επίθεση που δέχεται η πόλη, εδώ και μέρες. Καμιά δώξη. Να μείνουν λοιπόν στη Βαγδάτη, αλλά αυτή τη φορά με όλες τα χαρτιά που χρειαζόντουσαν.

Εν τω μεταξύ, η είδηση που προκάλεσε τον περισσότερο θόρυβο και σύγχυση ταυτόχρονα είναι η αποκάλυψη των ψεμάτων και της προπαγάνδας των Γενικών Επιτελείων των Η. Π. Α και Αγγλίας που διαβεβαίωναν ότι η Χερσόνησος Fao και η Βασόρα ήταν υπό τον πλήρη έλεγχο των αμερικανο-αγγλικών στρατευμάτων. Οι συνάδελφοι (προσοχή) από τις εφημερίδες, "Il Corriere della Sera" μέχρι "Il Giornale", από την "Il Messagero" μέχρι την "L'Unita", από την "Il Resto Del Carlino" μέχρι την "Il Mattino" και την "Il Sole 24 Ore", σαν να λέμε διαφορετικών κατευθύνσεων, με διαφορετική ευαισθησία και προβληματισμό για τον πόλεμο, συμφωνούν σχεδόν ομόφωνα, ότι δεν έχουν δει το παραμικρό ίχνος αμερικανικών και αγγλικών στρατευμάτων.

Η Βασόρα, για παράδειγμα, σοβαρά βομβαρδισμένη, χωρίς νερό και τρόφιμα, πενθεί για τον ανυπολόγιστο αριθμό θυμάτων και τραυματιών της. Μία πόλη στα όρια της, που απέκρουσε την επίθεση των εισβολέων. Την απέκρουσε με επιτυχία, πληρώνοντας ένα βαρύ τίμημα σε ανθρώπινες ζωές. Την απέκρουσε όμως. Και κανείς δεν μας το είπε. Οι ίδιοι συνάδελφοι που προσπάθησαν να φτάσουν «παράνομα» στη Βασόρα, ξεκίνησαν για το περιπετειώδες αυτό ταξίδι από την πόλη του Κουβέιτ, όντας σίγουροι ότι θα κατέληγαν στα χέρια των Αμερικανών και των Άγγλων που εδώ και μέρες, όπως έδειχναν τα briefing του γραφείου τύπου των Γενικών τους Επιτελείων, είχαν καταλάβει και «απελευθερώσει» την πόλη αυτή του νότιου Ιράκ.

Την έκπληξη που αισθανθήκαμε μη αντικρίζοντας κανένα στρατιώτη των «συμμαχικών δυνάμεων», όπως νομίζαμε, την ίδια έκπληξη αισθανθήκαμε όταν μας σταμάτησε μία περιπόλος του ιρακινού στρατού, που απλώς έκανε ένα γύρο.

Και το ίδιο συνέβη και στις υπόλοιπες άλλες πόλεις, κωμοπόλεις και χωριά : χτυπημένες, βομβαρδισμένες, που κρύβουν ούτε και 'γω ξέρω πόσες ιστορίες, πόσα θύματα, που δεν θα γραφτεί ποτέ τ' όνομά τους στις εφημερίδες. Αλλά ούτε ένας «απελευθερωτής»

Και τώρα, ειλικρινά, πρέπει να αναρωτηθούμε, με οργή ίσως και φρίκη, με πόση τιμότητα μας έχουν μιλήσει για αυτόν τον πόλεμο τα μεγάλα τηλεοπτικά δίκτυα και τα πανταχού παρόντα «στρατεύματα» των δημοσιογράφων. Από πού συλλέγουν τις πληροφορίες τους, ποια είναι τα κανάλια πληροφοριών τους.

Οι επαφές μου, μου λένε ότι έμειναν κατάπληκτοι και δεν μπορούσαν να πιστέψουν ότι όσα κατάφεραν να μάθουν βλέποντας από τη Βαγδάτη τα δορυφορικά κανάλια, τις λίγες φορές που τα κατάφεραν, ήταν ψέματα. Μία σκέτη προπαγάνδα, όπως στις χειρότερες ταινίες πολέμου.

Μου λένε ότι θα έχει ενδιαφέρον, να δούμε αν μετά τη σημερινή μέρα ο «επίσημος» τύπος και οι ευρωπαϊκές εφημερίδες, θα αλλάξουν κάτι στον τρόπο που διηγούνται τον πόλεμο μετά την μαρτυρία των εφτά συνάδελφων δημοσιογράφων που δουλεύουν σε εφημερίδες, με «γρήγορο », που επηρεάζουν την άποψη εκατομμυρίων πολιτών.

Αλλά ο πόλεμος δεν είναι ταinia. Η Βαγδάτη είναι μία πόλη καταβεβλημένη, βασανισμένη, κατάκοπη, πληγωμένη, που πενθεί τους νεκρούς της. Μου αναφέρουν και μου το επιβεβαιώνουν ότι πρακτικά, οι τηλεφωνικές γραμμές που συνδέουν τις διάφορες περιοχές της χώρας έχουν διακοπεί και ότι αυτές τις μέρες δεν υπάρχει τρόπος να επιβεβαιωθεί η πραγματική κατάσταση στο νότιο Ιράκ.

Μου αναφέρουν ένα παράδοξο που δεν μπορούν να βγάλουν απ'το μυαλό τους : ακόμα και οι ανεξάρτητοι ρεπόρτερ είχαν πεισθεί για την κατοχή του νότιου Ιράκ, από τις ειδήσεις που έφθναν, μέσω δορυφόρων από την Ευρώπη, από την επικοινωνία που είχαν με συγγενείς και φίλους. Και ακόμα από τις πολύ σύντομες πληροφορίες που τους έδινε κατά την επικοινωνία μας.

Αλλά είναι ακόμα δύσκολο να περιγράψει η πραγματικότητα της Βαγδάτης, οι ιστορίες των κατοίκων της, οι καταστροφές στις συνοικίες, ο πόνος, η οργή, το αίμα, οι λάκκοι μέσα στους οποίους οι κάτοικοι έθαψαν βιαστικά τα αγαπημένα τους πρόσωπα φοβούμενοι τις επιδημίες. Ένας φόβος που έχει κυριεύσει τους πάντες.

Η αγωνία της αναμονής των συγκρούσεων μέσα στην ίδια την πόλη, κάτι που όλοι πιστεύουν ότι θα συμβεί πολύ σύντομα. Λίγο πιο κει από την κουρτίνα καπνού, των λάμπων και των εκρήξεων που καλύπτει τον ορίζοντα της πρωτεύουσας.

Όλη μέρα σήμερα περιμέναμε τους Ιταλούς δημοσιογράφους να έλθουν στη Βαγδάτη. Κι ύστερα την συνάντηση στο ξενοδοχείο «Palestine». Η έκπληξη για το μέγεθος της προπαγάνδας, η αγανάκτηση για τα ψέματα.

Αλλά απόψε οι βόμβες θα συνεχίσουν να πέφτουν, οι πύραυλοι δεν θα σταματήσουν.

Ο τόπος συνάντησης έχει ορισθεί για όλους στο «Palestine» στην απέναντι όχθη του ποταμού.

Όλοι μαζί : ανεξάρτητοι ρεπόρτερ, συνάδελφοι των μεγάλων τηλεοπτικών δικτύων, εφημερίδες «έγκυρες», 7 «παράνομοι» Ιταλοί, τα μέλη της «ανθρώπινης ασπίδας».

Στο «Palestine» μπορούμε ακόμα να βρούμε κάτι να φάμε. Μια τόσο χρειάζεται κι αυτό. Ακόμα και στη Βαγδάτη.

Και μετά πάλι νύχτα, να διασχίζουμε βιαστικά την γέφυρα ή να τρέχουμε γιατί είναι πιο μακριά αν θέλεις να κάνεις το γύρο αν θέλεις να φτάσεις στο κέντρο της πόλης όπου βρίσκονται τα σπίτια και τα μικρά ξενοδοχεία που μας στεγάζουν. Σύντομος αποχαιρετισμός, αγκαλιές. Δίνουμε ραντεβού την επόμενη στις 9. 30 στο Υπουργείο Τύπου. Και αυτό, σχεδόν σαν ιεροτελεστία, είναι το πρώτο ραντεβού της ημέρας.

Στην πραγματικότητα από χτες το βράδυ συναντιόμαστε στο δρόμο, μπροστά από το Υπουργείο, αφού αυτό έχει χτυπηθεί από τους βομβαρδισμούς. Το σημείο όμως συνάντησης παραμένει το ίδιο, κάθε μέρα, σαν να θέλουμε να πούμε:κι όμως, εμείς είμαστε εδώ.

Ας είναι ήσυχη αυτή η νύχτα.

Γ.

#40

Κυριακή 30 Μάρτη 2003, 1:10 μ.μ.

Τα παιδιά της Βαγδάτης

Οι συνέπειες ενός πολέμου μπορούν να φανούν μέσα από το βλέμμα των παιδιών, από τον τρόπο με τον οποίο σε καρφώνουν όταν περνάς, ενώ τραβάς με την κάμερα, όταν φωτογραφίζεις όσα συμβαίνουν. Και τα παιδιά στη Βαγδάτη είναι σαν την κινούμενη θάλασσα όταν κινείται, βρίσκονται παντού, ξεπετάγονται απ'όλα τα μέρη, σε ακολουθούν, τρέχουν από πίσω σου. Και σε καρφώνουν κατ'ευθείαν στα μάτια. Σου

μιλούν χωρίς να διστάσουν ούτε στιγμή και ακροῦν οι λίγες κινήσεις των χεριών τους, ἡ ἔκφραση του προσώπου τους, για να σε κάνουν να καταλάβεις ἀμέσως τι θέλουν ἀπὸ εσένα. «Πεινάω» ἢ «Μπορῶ να σε πάω ὅπου θέλεις ἢ ἀκόμα «Μου χαρίζεις το σακίδιο σου, τα γυαλιά ἡλίου, ἐκεῖνο το στυλό που ἔχεις στην τσέπη?»»

Αὐτὸς που μου τα λέει αὐτὰ ἔχει σοκαριστεί με ὅσα περνοῦν τα παιδιὰ τῆς Βαγδάτης, χωρίς σχολεία, χωρίς παρὸν και δίχως μέλλον. Θύματα κι αὐτὰ μεταξύ των θυμάτων αὐτῆς τῆς πολιορκίας ἀπὸ βόμβες και πυραύλους, που καταστρέφουν, ρημάζουν, τραυματίζουν, σκοτώνουν, που τα ξεριζώνει ἀπὸ τις μικρές κοινότητες τους, τις οικογενειακές τους σχέσεις. Τα παιδιὰ τῆς Βαγδάτης δεν εἶναι παιδιὰ του δρόμου, εἶναι παιδιὰ στο δρόμο που δεν ἀπαρνοῦνται το παιχνίδι, ἀκριβῶς για ἐκεῖνη τὴν πρωτόγονη, ἀσυγκράτητη, γενναία ἀνάγκη που χαρακτηρίζει τα παιδιὰ ὅλου του κόσμου.

Ἀλλὰ τα παιδιὰ τῆς Βαγδάτης σήμερα, δεν εἶναι σαν τ'ἄλλα παιδιὰ του κόσμου, δεν ξέρουν καν ποιος εἶναι ο Ντόναλντ Ράμφσελντ ἢ ο Κόλιν Πάουελ. Δεν γνωρίζουν το διπλωματικό παιχνίδι του Συμβουλίου Ασφαλείας των Ηνωμένων Ἐθνῶν, δεν ἀγανακτοῦν με ὅσα κρύβει ο Τύπος ὅτε και με τὴν λογοκρισία, ἀγνοοῦν ὅτι ἀπὸ μια χώρα μεσογειακή με μια ἱστορία τόσο παλιά ὅσο και ἡ Μεσοποταμία φεύγουν ἀλεξίπτωτιστές και ἀεροπλάνα που θα πάνε να τα βομβαρδίσουν. Δεν ξέρουν τίποτα για τὴν ἀλληλεγγύη εκατοντάδων εκατομμυρίων ἀνθρώπων σ' ὅλο τον κόσμο που καθημερινὰ κατεβαίνουν στους δρόμους για να φωνάξουν ὄχι στις βόμβες, ὄχι στον πόλεμο.

Τα παιδιὰ τῆς Βαγδάτης δεν ξέρουν καν ὅτι τα παιδιὰ τῆς Παλαιστίνης εἶναι παιδιὰ σαν και αὐτὰ, πολιορκημένα και κάτω ἀπὸ τα πυρὰ των στρατευμάτων εἰσβολῆς, του κατακτητῆ. Πάνω ἀπὸ ἓνα εκατομμῖριο παιδιὰ του Ἰράκ, και ποιος ξέρει πόσα ἦταν αὐτὰ τῆς Βαγδάτης, πέθαναν ἀπὸ ἓνα ἐμπάργκο που αν και δεν τους στέρησε τὴ θέληση να παίξουν, να ἀστειευτοῦν με τους ξένους, τα ἔκανε ὅμως να συνηθίσουν το θάνατο.

Μου λένε ὅτι τα αγοράκια και τα κοριτσάκια τῆς Βαγδάτης γνωρίζουν σπιθαμὴ πρὸς σπιθαμὴ τὴν πόλη, κάθε δρόμο τῆς, κάθε στενὸ τῆς. Ὅτι ἔχουν γίνε πλὴον «εἰδικοί» στους βομβαρδισμούς. Γνωρίζουν κάθε σημεῖο ὅπου ἔχει πέσει πύραυλος, κάθε κρατήρα που ἔχουν δημιουργήσει οἱ βόμβες. Βοηθοῦν τους ἀνεξάρτητους ρεπόρτερς να μαζέψουν μικρὰ θραύσματα, να βρουν μπαταρίες για μαγνητόφωνα (δυσεῦρετες ἀκόμα και στη μαύρη ἀγορὰ), τους δείχνουν παρακαμπτηρίους και κρυψώνες για να προφυλαχτεῖ κάποιος ὅταν, ἀπὸ τις βόμβες που πέφτουν, εἶναι πραγματικά δύσκολο να μετακινηθεῖς. Και δεν ζητάνε τίποτα τα παιδιὰ, σε καρφώνουν με ἐκεῖνα τα μαύρα μάτια τους και σου χαμογελοῦν.

Ἡ χολέρα, ο τύφος, ἡ διάρροια εἶναι οἱ ἄλλοι ὑπουλοὶ ἐχθροὶ των παιδιῶν. Ὁ φόβος των ἐπιδημιῶν εἶναι μεγάλος, ο ἀριθμὸς των πληγωμένων παιδιῶν εἶναι πολὺ μεγάλος, τουλάχιστον εἴκοσι ἀπὸ τα αγοράκια και κοριτσάκια τῆς Βαγδάτης πέθαναν με τους βομβαρδισμούς. Και σου διηγοῦνται τὴν ἱστορία του καθενός, πῶς τα πήρε κοντὰ του ο θάνατος, τα ονόματα και τα παρατσούκλια των μικρῶν θυμάτων. Λες και ζοῦσαν σ' ἓνα χωριὸ και ὄχι σε μια πόλη 5 εκατομμυρίων κατοίκων.

Αὐτὸς που μου τα λέει αὐτὰ μου εἶπε, ὅτι μόλις χθες, κοντὰ στο ξενοδοχεῖο «Andalus» βρισκόταν μια μικρὴ ομάδα παιδιῶν 6 ἕως 10 χρόνων που ἔπαιζαν μμούμενα τον πόλεμο, πυροβολοῦσαν μεταξύ τους με μικρὰ κομμάτια ξύλιναν ἀντὶ για ὅπλα. Κάθε τόσο, το πιο μεγάλο, ἐβγάξε μια προειδοποιητικὴ κραυγὴ τύπου ἀντιαεροπορικῆς σειρήνας, και κατόπιν πέταγε στον ἀέρα μια μεγάλη πέτρα πρὸς τὴν κατεύθυνση των ἄλλων, σαν να ἦταν βόμβα. Ὅλα τους τότε, ἦταν υποχρεωμένα να τρέξουν για να μην φάνε τὴν πέτρα στο κεφάλι. Παιχνίδια πολέμου. Τι να περιμένεις ἀπὸ αὐτὰ; Με ρωτᾷ (εντελῶς ρητορικά βέβαια) ο συνομιλητῆς μου.

Δεν ἤξερα τι να του ἀπαντήσω. Πρόλαβα ὅμως να του μιλήσω για μια νεαρὴ ἰταλίδα, τὴ Μαριέλλα, που μου ἔγραψε χθες για να μου πει ὅτι στην Κατάνια μια ομάδα μαθητῶν του γυμνασίου, σε συνεννόηση με τον διευθυντῆ και τους καθηγητῆς, ἀπὸ αὔριο θα ξεκινήσει τα μαθήματα κάνοντας ἓνα λεπτὸ σιγῆς σαν ἔνδειξη ἀλληλεγγύης στον ἰρακινὸ λαὸ και στους πολίτες τῆς Βαγδάτης. Και ὅτι οἱ μαθητῆς με τους καθηγητῆς τους εἶναι ἀλληλέγγυοι μ' ὅσους βρίσκονται ἀκόμα στην πόλη, τους ρεπόρτερς, τους φωτογράφους, τους κινηματογραφιστῆς, τις «ἀνθρώπινες ἀλυσίδες» με ὅλους ὅσους συνεισφέρουν με τρόπο καταλυτικό στην διάδοση πληροφοριῶν και ἐιδήσεων χωρίς να τις λογοκρίνουν. Για να μας γνωρίσουν τον πόλεμο αὐτὸ χωρίς καμιά μεσολάβηση, για να μας πείσουν ἀκόμα πιο πολὺ ὅτι πρέπει να διαδηλώνουμε τὴν ἀντίθεση μας οπουδήποτε και με κάθε τρόπο.

Ραντεβού σήμερα στις 16:00 για να αποφασίσουμε:

επίσκεψη σε δημόσιους χώρους,
τι πρέπει να γίνει για να σπάσει το τείχος της προπαγάνδας των ΜΜΕ,
συνάντηση με ιρακινούς συναδέλφους,
πρωτοβουλίες για τα παιδιά της Βαγδάτης.

Τα λέμε αργότερα
Γ.

41

Κυριακή 30 Μάρτη 2003, 7:27μ

Εκκλήση για ειρήνη

Η συνάντηση με τους συναδέλφους της ιρακινής τηλεόρασης κι άλλων εφημερίδων έγινε σε μια αίθουσα που κάποτε ήταν κινηματογράφος, στο κέντρο της πόλης. Στο δεύτερο υπόγειο.

Ο κινηματογράφος που σίγουρα έχει δει και καλλίτερες ημέρες, μας φάνηκε αμέσως ένας χώρος ζεστός αφού οι ήχοι από τους βομβαρδισμούς έφτανε ως εκεί, πολύ αδύναμα. Λίγο πιο δυνατοί από τους κεραυνούς μιας καταιγίδας.

Καμιά δεκαριά ιρακινοί δημοσιογράφοι και έξι ανεξάρτητοι ρεπόρτερς και φωτογράφοι, κάποιοι καθισμένοι στην άκρη της σκηνής, κάποιοι εδώ και κάποιοι εκεί στις δύο πρώτες σειρές της πλατείας.

Αγγλικά, γαλλικά, αραβικά, με τη γλώσσα του σώματος, με σκίτσα σε μπλοκ σημειώσεων, χρησιμοποιήθηκαν τα πάντα, για να μπορέσουμε να συνεννοηθούμε.

Στο μεταξύ, γίνεται μια διευκρίνιση από τους ιρακινούς συναδέλφους που έχει κάποια αξία: όχι, δεν είναι αλήθεια ότι 4. 000 «καμικάζι» είναι έτοιμοι να «γίνουν μάρτυρες» όπως διαδόθηκε με στεντόρεια φωνή από τον τύπο όλου του κόσμου που αναμετέδωσε τις δηλώσεις του υφυπουργού άμυνας του Ιράκ.

Το νόημα εκείνης της δήλωσης ήταν άλλο: 4. 000 εθελοντές από αραβικές χώρες που συνορεύουν με το Ιράκ μήκηκαν στο ιρακινό έδαφος δηλώνοντας την διάθεση να ενωθούν με το στρατό της Βαγδάτης και να πολεμήσουν κατά των αγγλοαμερικάνων εισβολών.

Οι 4. 000 εθελοντές δήλωσαν ότι ήταν έτοιμοι να πολεμήσουν από σπίτι σε σπίτι, ακόμα και σαν άτακτος στρατός. Όμως δεν είπε ποτέ κανείς ότι πρόκειται για «καμικάζι» έτοιμους να πέσουν επάνω στους εισβολείς στρατιώτες ζωσμένοι με εκρηκτικά.

Οι συνάδελφοι υποστηρίζουν ότι θα μπορούσε να ήταν ακόμη και μεταφραστικό λάθος ή και μη κατανόηση της δήλωσης του υφυπουργού και εκπρόσωπου τύπου του στρατού.

Όμως, παρ' όλα αυτά αναρωτιούνται, πως γίνεται να έχει κάνει λάθος στη μετάφραση όλος ο τύπος και τα τηλεοπτικά δίκτυα;

Αφού μας γνωστοποίησαν αυτή την ας πούμε προκαταρκτική δήλωση των ιρακινών συναδέλφων, εξαιρετικής, όμως, σημασίας για τους ευρωπαίους συνάδελφους που μπόρεσαν έτσι να κατανοήσουν επίσημα μια άλλη μέθοδο παραπληροφόρησης που χρησιμοποιήθηκε χωρίς να το αντιληφθεί η κοινή γνώμη, οι ιρακινοί συνάδελφοί μας εξέφρασαν την έκπληξή τους και τη θλίψή τους για την παντελή σχεδόν απουσία ενημέρωσης και συμπαράστασης του συνεχούς βομβαρδισμού της ιρακινής τηλεόρασης, που είχε σαν αποτέλεσμα τον τραυματισμό πολλών δημοσιογράφων, τεχνικών και υπαλλήλων.

Βομβαρδισμοί που άφησαν χωρίς δουλειά (και χωρίς χώρο εργασίας) την τεράστια πλειοψηφία τους, ενώ κάποιοι αναγκάζονται να ασκήσουν το επάγγελμά τους με όσα μέσα τους απομένουν, σε χώρους ακατάλληλους.

Αυτών τον τρόπο διάλεξαν για να καταδικάσουν στη σιωπή την πληροφόρηση από τη μεριά των ιρακινών. Ύστερα, εκλαμβάνουν σαν πρόφαση(που φτάνει τα όρια της γελοιότητας) την δικαιολογία που υιοθέτησαν τα ανώτατα κλιμάκια των αγγλοαμερικανών, ότι δηλαδή οι ιρακινοί στρατιώτες έπαυρναν δήθεν εντολές μέσω των εκπομπών της ιρακινής τηλεόρασης.

Σαν να λέμε, δηλαδή, ότι δεκάδες χιλιάδες άνθρωποι και οι διοικητές τους στην έρημο του Ιράκ, κάθε λίγο και λιγάκι σταματούσαν τη μάχη, άνοιγαν τη τηλεόραση και περίμεναν να τους δοθούν κωδικοποιημένες οδηγίες.

Επαναλαμβάνω, στη μέση της ερήμου.

Παραπονιούνται ακόμη οι ιρακίνοι συνάδελφοι για τη σιωπή που επικρατεί γύρω από τους βομβαρδισμούς που κατέστρεψαν μεταξύ άλλων και εφημερίδες και τυπογραφεία, τραυματίζοντας πολλούς και κλείνοντας πολλά μέσα ενημέρωσης.

Χτες, μέσω του ηλεκτρονικού ταχυδρομείου, έφτασε σε ένα δημοσιογράφο μια ανακοίνωση της «International federation of journalists» («Ifj») που καταδίκασε και στιγματίζε τους βομβαρδισμούς της ιρακινής τηλεόρασης.

Με κάποια δυσκολία αυτό το μικρό κείμενο μεταφράστηκε σε μια γλώσσα κατανοητή απ' όλους τους παρόντες στη συνάντηση. Το υπόγραψαν όλοι οι παρόντες και θα προσπαθήσουν να το στείλουν στην «Ifj».

Τέλος, μ' ένα δραματικό τρόπο, οι ιρακίνοι συνάδελφοι έκαναν έκκληση στους ανεξάρτητους δημοσιογράφους και μέσω αυτών στα:

Ηνωμένα Έθνη

Στα ανεξάρτητα ΜΜΕ όλου του κόσμου

Στην Κοινή Γνώμη όλων των κρατών που υποστήριξε την ειρήνη.

Στις Κυβερνήσεις των χωρών που εναντιώθηκαν στο πόλεμο

Για να εφαρμοστεί η Συνθήκη της Γενεύης και να μπει ένα τέλος:

Στους βομβαρδισμούς που χτυπούν τα μέσα ενημέρωσης

Στους βομβαρδισμούς των πολιτικών εγκαταστάσεων ύδρευσης και ηλεκτρικής ενέργειας που τώρα εξυπηρετούν μόνο το 5% του πληθυσμού, αλλά και τους βομβαρδισμούς των νοσοκομείων.

Για να καταδικαστούν από τον ΟΗΕ, οι κυβερνήσεις της Ουάσινγκτον και του Λονδίνου για παραβίαση της Συνθήκης της Γενεύης αφού χτύπησαν σχολεία, Πανεπιστήμια και την Εθνική Βιβλιοθήκη.

Για να σταματήσει αμέσως ο βομβαρδισμός της πρωτεύουσας που τόσα θύματα προκαλεί κυρίως ανάμεσα στους άμαχους.

Για να δημιουργηθεί μέσα στις επόμενες ώρες μια γέφυρα ανθρωπιστικής βοήθειας με τον συντονισμό του ΟΗΕ, προστατευμένη από τις βόμβες και τους πυραύλους, για να μπορέσει επιτέλους να προμηθευτεί ο άμαχος πληθυσμός που έχει φτάσει πλέον σε οριακά σημεία , τρόφιμα και νερό.

Για να φτάσουν φάρμακα για τις μολύνσεις, φάρμακα για να σωθούν ζωές και γενικά όλα τα απαραίτητα ιατροφαρμακευτικό υλικό.

Για να μπορέσουν όσοι θέλουν να εγκαταλείψουν τη χώρα να φύγουν με ασφάλεια και να πάνε σε κέντρα υποδοχής προσφύγων.

Για να σταματήσουν οι βομβαρδισμοί σε όλο το Ιράκ, για να μπορέσει να βοηθηθεί ο λαός του Ιράκ που, σε πολλές περιοχές δεν έχει εδώ και πολλές ημέρες σχεδόν καθόλου τρόφιμα, ούτε νερό, ηλεκτρικό και φάρμακα.

Για να οργανωθεί αμέσως η διεθνής αλληλεγγύη, σε κάθε επίπεδο, με οποιαδήποτε μορφή, για να σταματήσει η γενοκτονία ενός ολόκληρου λαού, ανδρών, γυναικών και παιδιών που έχει ήδη εξαθλιωθεί και δοκιμαστεί από ένα ανελέητο οικονομικό εμπάργκο 12 χρόνων.

Για να σταματήσει ο άδικος και παράνομος ιμπεριαλιστικός πόλεμος κατά του Ιράκ και του λαού του.

Οι ανεξάρτητοι δημοσιογράφοι διάβασαν το κείμενο των ιρακινών συνάδελφων τους και συμφώνησαν με το πνεύμα και την ουσία του. Ανακοίνωσαν μάλιστα ότι θα κάνουν ό, τι είναι δυνατόν για να φτάσει αυτή η δραματική μαρτυρία εκτός Ιράκ.

Είπαν επίσης την ώρα που αποχωρούσαν από τον κινηματογράφο και αγκάλιαζαν τους συναδέλφους τους, ότι καμιά παραπληροφόρηση, καμμιά λογοκρισία, κανένα μεταφραστικό λάθος δεν θα μπορέσει να σταματήσει αυτή την έκκληση.

Έξω από τον κινηματογράφο είναι ήδη νύχτα. Τα βοητά από τις βόμβες και τους πυραύλους ξανάρχισαν να μας ξεκουφαίνουν.

Κάποιοι έχουν να κάνουν πολύ δρόμο με τα πόδια, τρέχοντας σχεδόν και ακολουθώντας τις οδηγίες που

τους δίνουν τα παιδιά της Βαγδάτης. Αυτό το βράδυ δεν θα μείνουν μαζί, θα χωριστούν προσπαθώντας να βρουν ένα τηλέφωνο για να δοκιμάσουν, να ξαναδοκιμάσουν να πιάσουν μια γραμμή, να στείλουν επιτέλους ένα μήνυμα, ένα e-mail. Για να διαδώσουν το συντομότερο δυνατό, σ' όσους πιο πολλούς γίνεται, την έκκληση των ιρακινών συναδέλφων τους.

Μακάρι η νύχτα να είναι ήρεμη.

#42

Δευτέρα 31 Μάρτη 2003, 7:21 μμ

Σατζίνα

Οι βόμβες που πέφτουν, που συνεχίζουν να πέφτουν στην Βαγδάτη, δεν διαφέρουν από τις χθεσινές, ούτε από κείνες των περασμένων ημερών. Και επιπλέον δεν είναι αλήθεια ότι τις τελευταίες 24 ώρες έπεφταν με μικρότερη ή μεγαλύτερη ένταση.

Η αλήθεια είναι πως εδώ και σχεδόν μια μέρα άρχισαν να πέφτουν στην πόλη βόμβες εκκωφαντικής ισχύος, που προκαλούν όχι απλώς «αλώλειες», αλλά κυριολεκτικά ερημώνουν τα πάντα.

Αυτές, με γεωμετρική ακρίβεια αφανίζουν οτιδήποτε βρίσκεται σε ακτίνα μεγαλύτερη από 2. 000/3. 000 μ². Πέφτουν από ψηλά και το ωστικό κύμα αναποδογυρίζει αυτοκίνητα, φορτηγά, ξεριζώνει δέντρα, ξεσκίζει τις τέντες των καταστημάτων, σηκώνει την ασφαλτο ίσαμε τις στέγες των σπιτιών. Προκαλείται ένας καυτός και δυνατός αέρας, που χώνεται στους δρόμους και στα δρομάκια και καταδιώκει όποιον προσπαθεί να ξεφύγει, τον σαρώνει και μετά τον σωριάζει πάνω σε δέκα, ίσως και σε εκατό ανθρώπους.

Κι όποιος έχει ακόμη την δύναμη να κοιτάξει, να σηκώσει τα μάτια, βλέπει έκπληκτος αυτό το τεράστιο μανιτάρι, γκριζο και μαύρο να εκρηγνυται τινάζοντας ψηλά στον αέρα τα πάντα. Κι ύστερα πέφτει προς τα κάτω μαζί με εκατομμύρια μικροσκοπικά θραύσματα κάθε είδους, που σχεδόν τα εισπνέεις.

Αλλά ανάσα στην Βαγδάτη δεν υπάρχει πια. Ούτε και δύναμη να ξεφύγεις. Βάζουμε το κεφάλι στα χέρια, ξαπλώνουμε στην γη, παίρνοντας την μοιραία στάση, το πηγούνι κόντρα στο στήθος, οι αγκώνες να πιέζουν την μέση. Κι έτσι περιμένουμε. Έπειτα έρχεται το χτύπημα, οι θόρυβοι που τρυπούν τα αυτιά, που εμποδίζουν την καρδιά να χτυπά, που ανεμίζουν τα ρούχα, που κάνουν τους άντρες και τις γυναίκες να στριφογυρίζουν σαν εκείνα τα μικρά μαύρα έντομα που όταν κάτι τα ακουμπά μαζεύονται/διπλώνονται και κλεινόνται σαν σε μπάλα. Μπορείς να τα πάρεις στο χέρι, να τα αγγίξεις, αλλά δεν ανοίγουν. Τόσο τρομοκρατημένα είναι.

Μετά την χθεσινή συγκέντρωση στο σινεμά με τους ιρακινούς συναδέλφους, βαριά απογοήτευση πλάκωσε τους ανεξάρτητους δημοσιογράφους επειδή η διεθνής κοινότητα δεν ανταποκρίθηκε στην έκκληση τους να δημιουργηθεί τουλάχιστον μια γέφυρα ανθρωπιστικής βοήθειας με την πρωτεύουσα για να φτάσουν τρόφιμα, φάρμακα, ιατρικός εξοπλισμός και ίσως και κάποιο παιχνίδι για τα παιδιά όπως μου είπε μια ευρωπαϊά δημοσιογράφος που δεν σταματά να σκέφτεται τα παιδιά της Βαγδάτης.

Μόνο σήμερα, τα θύματα θα πρέπει να έφτασαν τα 30. Και ποιος ξέρει πόσοι είναι οι τραυματίες. Μα πού είναι ο Ερυθρός Σταυρός, πού είναι τα Ηνωμένα Έθνη; συνεχίζει να μου επαναλαμβάνει η δημοσιογράφος. Μα είναι δυνατόν να μην καταφέρει να σταματήσει κανείς αυτό το πράγμα για μια μέρα;

Μα τι θέλουν επιτέλους; Ίσως κανένα εκατομμύριο απελπισμένους πολίτες, οργισμένους, που καθώς δεν θα έχουν τίποτα πια να χάσουν, με γυμνά χέρια, με δίκανα, με μαστούνια, να πέφτουν πάνω στα αγγλοαμερικανικά στρατεύματα, όταν αυτά μπαίνουν στην πόλη; Για να τους δώσουν έτσι την ευκαιρία να τους εξοντώσουν, δηλώνοντας μετά στον κόσμο ότι είχαν δίκιο για τις «ομάδες τρομοκρατών» του Saddam ;

Η δημοσιογράφος είναι ταραγμένη. Η φωνή που μου τα αναφέρει αυτά, μου μιλάει για κάποιες αγροϊκές κοντά στα νοτιοανατολικά προάστια της πόλης, που τις χτύπησαν επίτηδες με πυραύλους σκοτώνοντας 12 ή 15 παιδιά. Φρίττει όταν μου αναφέρει αυτήν την είδηση. Μα γιατί τις αγροϊκές, συνεχίζει να μου

επαναλαμβάνει. Γιατί?

Η δημοσιογράφος, εδώ και δυο βδομάδες περίπου, μένει σ' ένα μικρό ξενοδοχείο κοντά στο κέντρο της πόλης, όχι πολύ μακριά από το Υπουργείο Πληροφοριών. Μοιράζεται το δωμάτιο της με μια δημοσιογράφο «έγκυρου» ΜΜΕ, που όμως προτίμησε να ξεφύγει από την κάπως κλειστοφοβική και αυτοαναφορική ατμόσφαιρα του ξενοδοχείου των δημοσιογράφων, του «Palestine». Γνωρίστηκαν τυχαία σε κάποια πλατεία, σε κάποιο δρόμο της Βαγδάτης.

Στο ξενοδοχείο τους δεν υπάρχουν άλλοι ένοικοι εκτός από αυτές τις δυο. Ο ιδιοκτήτης είναι ευγενικός, τους εξυπηρετεί αμέσως σ' ότι του ζητήσουν, και έχει μεταφέρει εκεί όλη του την οικογένειά αφού η κάπως οχρωμένη θέση του ξενοδοχείου το έκανε πιο ασφαλές σε σχέση με το σπίτι του που βρισκόταν κοντά σε ένα από τα παλάτια της εξουσίας.

Αλλά «είχε μεταφέρει» δεν θα πει τίποτα. Μια αληθινή και κανονική μετακόμιση: με όλα τα ντουλάπια, τα κρεβάτια, τις πολυθρόνες, τα χαλιά, τους πίνακες. Θέλησε να ξαναδημιουργήσει έτσι την ίδια οικεία ατμόσφαιρα του σπιτιού, και δεν ήθελε να αναγκάσει την οικογένειά του να ζήσει την προσωρινότητα που ζει κανείς στα ξενοδοχεία.

Η δημοσιογράφος χρειάστηκε κάποιες μέρες μέχρι να μάθει την σύνθεση αυτής της οικογένειας – πέντε παιδιά, όλα θηλυκά. Αλλά δυο από αυτά ήταν πολύ κοντά σε ηλικία για να' ναι αδελφές και δεν έμοιαζαν για δίδυμες.

Η Σατζίντα ήταν όντως 14 ετών και δεν ήταν κόρη του Αχμέτ, του ιδιοκτήτη του ξενοδοχείου. Την Σατζίντα την υιοθέτησε ο Αχμέτ και η γυναίκα του όταν, πριν κλείσει τα έξι, την έφεραν να δουλέψει στο ξενοδοχείο. Ουσιαστικά, μια από αυτές τις υιοθεσίες χωρίς ιδιαίτερες τυπικότητες -πιστοποιητικά και αποδεικτικά έγγραφα- που συνηθίζονταν εδώ στην Βαγδάτη, ώστε να μπορέσει κάποιος να εξασφαλίσει φθηνά εργατικά χέρια με αντάλλαγμα τροφή και κατάλυμα.

Αλλά η Σατζίντα ήταν με τον τρόπο της τυχερή. Στις υποχρεώσεις της ήταν η μπουγάδα του ξενοδοχείου – να πλένει πετσέτες και σεντόνια στο χέρι και να τα σιδερώνει στην τρίχα με ένα τεράστιο σίδερο ατμού γερμανικής κατασκευής.

Ο Αχμέτ δεν την έχει προσβάλλει ποτέ, ούτε και την εκμεταλλεύτηκε, όπως συμβαίνει με τ' άλλα παιδιά που βρίσκονται στην κατάσταση της Σατζίντα και είναι αναγκασμένα να πλένουν χαλιά σε μεγάλες πέτρινες στέρνες, να καθαρίζουν όλη μέρα μπρούντζους με κρέμες υψηλής τοξικότητας που πλήγιαζαν φριχτά τα χέρια τους, ή να σκαρφαλώνουν ανεβασμένα στα 6, 8, και 10 ακόμη μέτρα χωρίς κανένα μέτρο προστασίας, για να βοηθούν τ' αφεντικό τους στην κατασκευή του σπιτιού ή του μαγαζιού του.

Η Σατζίντα έζησε πάντα στο ξενοδοχείο, σε ένα δωμάτιο ολόδικό της στο τέρμα της σκάλας που οδηγεί στο πλυσταριό. Ένα μεγάλο δωμάτιο, φαρδύ με ένα αληθινό κρεβάτι, σεντόνια πάντα καθαρά και σιδερωμένα, και ένα χαλάκι πάνω στο οποίο καθόταν και διάβαζε και που τόσο της αρέσει.

Ένα βράδυ, η δημοσιογράφος, προσποιούμενη ότι έκανε λάθος στη σκάλα που βγάζει στην πίσω έξοδο έφτασε στο δωμάτιο της Σατζίντα, χτύπησε την πόρτα και μπήκε μέσα. Κάθισε στο κρεβάτι και είδε ότι η Σατζίντα είχε φυλαγμένες πολλές εφημερίδες και περιοδικά από το μισό σχεδόν κόσμο, που τα μάζευε όταν καθάριζε τα δωμάτια των πελατών, μετά την αναχώρησή τους. Η επαφή με τους πελάτες του ξενοδοχείου είχε κάνει την Σατζίντα μια μικρή πολύγλωσση, σε βαθμό που να καταλαβαίνει και να την καταλαβαίνουν όταν μιλούσε αγγλικά, γερμανικά, ακόμη - ακόμη και λίγα ισπανικά.

Αυτά τα περιοδικά ήταν ο κόσμος της φαντασίας της Σατζίντα που, τις νύχτες πριν τον πόλεμο, έμπαινε σε κάποιο άδειο δωμάτιο και παρακολουθούσε δορυφορική τηλεόραση που της έδινε τη δυνατότητα να κάνει έναν φανταστικό γύρο του κόσμου. Και έμενε έκπληκτη και μαγεμένη από τις εικόνες που πρόβλαλλαν οι αμερικανικές, αγγλικές, γιαπωνέζικες τηλεοράσεις.

Η Σατζίντα δεν ξέρει πολλά για τις αιτίες αυτού του πολέμου, ενός πολέμου που μοιάζει να μην έφτασε ποτέ ως το χωρίς παράθυρα δωμάτιό της. Αλλά είναι σίγουρη ότι ο πιο όμορφος άντρας του κόσμου είναι ο Τομ Κρουζ και ότι οι αμερικανοί όταν θα φτάσουν στην Βαγδάτη θα την πάρουν πίσω μαζί τους, γιατί το όνειρο της Σατζίντα είναι μόνο η Η. Π. Α, μια άσπρη βίλα με γρασιδί μπροστά, περιποιημένο και κουρεμένο, όπως στο Χόλλυγουντ.

Πάντα καθισμένες στο κρεβάτι, τρώγοντας μαζί αυτό το είδος στρόντελ με γέμιση ξερών καρπών και σύκων που ο Αχμέτ και η γυναίκα του πάντα της προσφέρουν, η δημοσιογράφος δεν μίλησε με την Σατζίντα για τον πόλεμο και τους αμερικανούς, αλλά με αποφασιστικότητα και ότι μέσο είχε στη διάθεση της,

δοκίμασε (μάτια όμως) να την κάνει να αλλάξει ιδέα μόνο για ένα πράγμα: ότι πιο ωραίος άνδρας στον κόσμο δεν ήταν ο Τομ Κρουζ αλλά ο Μπραντ Πιτ.

Ας είναι ήσυχη η νύχτα...

#43

Τρίτη 1 Απρίλη 2003, 2:42 μ.μ.

Ανθρώπινη ασπίδα

Σήμερα, στην Ιορδανία, αργά το πρωί, δύο αμερικανικοί πύραυλοι χτύπησαν δύο λεωφορεία στα οποία επέβαιναν μέλη των «ανθρώπινων ασπίδων» και κατευθυνόντουσαν προς τα ιρακινά σύνορα. Η επίθεση έγινε στη Rala, κοντά στα σύνορα. Υπάρχουν σίγουρα τραυματίες, από τους οποίους δύο είναι σε σοβαρή κατάσταση. Πιθανόν να υπάρχουν και θύματα. Αυτή τη στιγμή δεν γνωρίζουμε περισσότερα.

Είναι αδύνατο να επικοινωνήσω με την Ιορδανία, αν κι έχω έχω τα τηλέφωνα του ξενοδοχείου στο Αμάν, εκεί όπου έδιναν τις αναφορές τους τα μέλη της «ανθρώπινης ασπίδας» και οι ανεξάρτητοι δημοσιογράφοι όταν έμπαιναν κι όταν έβγαιναν από το Ιράκ. Προσπαθώ να επικοινωνήσω μέσω e-mail με έναν γνωστό μου στο Αμάν που έχει επαφή με το ξενοδοχείο. Μόλις έχω νεότερα και περισσότερες λεπτομέρειες θα τις μεταδώσω.

Τα νέα είναι ότι αμερικάνικα αεροπλάνα χτύπησαν επίτηδες έξω από το Ιράκ, μέσα σε ιορδανικό έδαφος. Μία χώρα που δεν έχει αναμειχθεί στον πόλεμο. Αυτό είναι αντικειμενικά ένα απίστευτα σοβαρό γεγονός.

Περιμένω την ανακοίνωση των Γενικών Επιτελείων των άγγλο-αμερικανικών δυνάμεων που σίγουρα θα πουν ότι πρόκειται για «τραγικό σφάλμα», και ότι «πέρασαν τα λεωφορεία και τους επιβάτες τους για Άραβες καμικάζι».

Γ.

#44

Τρίτη 1 Απρίλη 2003, 10:00 μ. μ

Κηδείες στην Βαγδάτη

Στ' αλήθεια, μοιάζει απίστευτο, δύο λεωφορεία ανεξάρτητων δημοσιογράφων και «ανθρώπινων ασπίδων» χτυπήθηκαν από δύο πυραύλους της αμερικανικής αεροπορίας, ενώ ήταν ακόμη στο έδαφος της Ιορδανίας. Κοντά στα σύνορα με το Ιράκ.

Στα ίδια σύνορα όπου εδώ και τρεις μέρες δύο ελληνικές νταλικές γεμάτες τρόφιμα και φάρμακα για τα νοσοκομεία της Βαγδάτης, μπλοκαρίστηκαν ακριβώς στο σημείο των συνόρων από τους ίδιους αμερικάνους κυνηγούς που δεν δίστασαν να τσιπυροβολούν κάθε που πήγαιναν να περάσουν τα σύνορα. Κι αυτή την ώρα παραμένουν εκεί, σταματημένες με το πολύτιμο φορτίο τους να πηγαίνει χαμένο αν και τα κουβούκλια τους είναι οφθαλμοφανώς καλυμμένα με τεράστιες επιγραφές και ανθρωπιστικά πανό στα αραβικά και στα αγγλικά.

Η επαφή που κατάφερα να αποκαταστήσω σήμερα με την Βαγδάτη δύσκολη, όπως πάντα, και το άτομο με το οποίο μίλησα δεν γνώριζε τίποτα απ'όσα συνέβησαν στα σύνορα με την Ιορδανία. Και δεν μου έκανε καρδιά να αποκαλύψω εγώ μια είδηση που θα μπορούσε να αποδειχθεί οδυνηρή και τρομερή.

Πολλοί άνθρωποι, ραδιόφωνα, μέσα ανεξάρτητης πληροφόρησης, και για να τα λέμε όλα, ακόμη και δημοσιογράφοι μεγάλων καθημερινών εθνικών εφημερίδων, δούλεψαν όλη μέρα για να έλθουν σ'επαφή με το Αμμάν, στην Ιορδανία, με το ξενοδοχείο που χρησιμοποιούν συνήθως οι ανεξάρτητοι δημοσιογράφοι,

ευρωπαϊοί και αμερικανοί, κατά την άφιξή τους και κατά την αναχώρησή τους για το Ιράκ. Αλλά δεν μπορώ να καταλάβω γιατί δεν τα κατάφεραν παρ'ότι η επικοινωνία με την Ιορδανία σε γενικές γραμμές είναι επιτυχή, ούτε καν μέσω της διεθνούς απευθείας κλήσης.

Η επίθεση θα πρέπει να έγινε στην Ράφφα, και στο νοσοκομείο αυτής της πόλης θα πρέπει να βρίσκονται το λιγότερο πέντε ευρωπαϊοί και δυο αμερικανοί τραυματίες. Από τους άλλους δεν υπάρχει καμία ειδήση. Συνολικά, σύμφωνα με πηγές που δεν έχουν ακόμη επιβεβαιωθεί απόλυτα αλλά είναι αξιόπιστες, θα πρέπει να ήταν δώδεκα άτομα και στα δυο πούλμαν. Τα τελευταία νέα που κατάφερα να μάθω μιλούν για ένα μικρό λεωφορείο στην έξοδο από την Ιορδανία προς το Ιράκ, και ένα άλλο με την αντίθετη κατεύθυνση, που μετέφερε στο Αμμάν μερικούς ανεξάρτητους δημοσιογράφους μετά από μία παραμονή λίγων εβδομάδων σε διάφορες περιοχές του Ιράκ.

Σε ακτίνα ενός περίπου χιλιομέτρου χτυπήθηκαν με πύραυλο και τα δυο λεωφορεία. Πρώτα το ένα και αμέσως μετά και τ' άλλο. Έχω μπροστά στα μάτια μου τα νούμερα του τηλεφώνου στο ξενοδοχείο του Αμμάν και το μέγλι μας επαφής, που έστειλα σήμερα στην Ιορδανική πρωτεύουσα. Το μέγλι γυρνά πίσω και το τηλέφωνο παραμένει βουβό.

Αν μάθω κάτι σίγουρο, επιβεβαιωμένο και ελεγχόμενο θα το γράψω αμέσως.

Η επαφή μου στην Βαγδάτη μου, μου είπε ότι σήμερα στο Σάαμπ εκεί όπου οι βόμβες και οι πύραυλοι σκότωσαν στην αγορά δεκάδες και δεν ξέρω κι εγώ πόσους τραυμάτισαν, θα γίνουν οι κηδείες κάποιων από τους πολίτες που χτυπήθηκαν και θάφτηκαν από τις βόμβες.

«Απλοί άνθρωποι» της πρωτεύουσας: μικροέμποροι, ιδιοκτήτες περιπτερών και πάγκων λαχανικών, πωλητές χαλιών και χειροτεχνημάτων από ξύλο και μπρούντζο.

Ακόμα κι έναν γητευτή φιδιών, που για πενταροδεκάρες παρουσίαζε ένα σόου με τα ερπετά του προκαλώντας την έκπληξη αλλά και τα χαχανητά των πελατών της αγοράς.

Αλλά μια κηδεία κάτω από τις βόμβες, δεν είναι μια κηδεία σαν τις άλλες

Δεν μπορεί κανείς να συνοδέψει τον φίλο του ή τον συγγενή με τάξη και σαν ομάδα.

Δεν υπάρχουν νεκροφόρες, ούτε και φέρετρα

Έξι τάβλες καρφωμένες κακήν κακώς και στα πλάγια, το όνομα του εκλιπόντος γραμμένο με βερνίκι.

Το σώμα του θύματος δεν είναι τακτοποιημένο όπως γίνεται πάντα στις κηδείες, αλλά εκτεθειμένο και ορατό με τα μπράτσα και τα πόδια αφημένα με τέτοιο τρόπο, σαν να τον είχε παρατήρει εκεί κάποιος πολύ βιαστικός.

Να λοιπόν, η βιασύνη είναι το χαρακτηριστικό αυτών των κηδείων του δρόμου και του πόνου, μια βιασύνη που υπαγορεύεται από τις βόμβες και τους πυραύλους που σκάνε σε απόσταση λίγων μόλις μέτρων από εκεί που βρίσκεσαι.

Ίδου λοιπόν, ο πόνος είναι η εικόνα που προβάλλει μέσα από τα γεγονότα, ένας πόνος που κραυγάζει, που ουρλιάζει με τα χέρια να χτυπούν συνεχώς τα πρόσωπο συγγενών και φίλων, για να μην βλέπουν τα διαλυμένα και ακόμη γεμάτα αίμα σώματα, με τα μαλλιά ανακατωμένα, με τα ρούχα σκονισμένα και στραπατσαρισμένα σαν φωτογραφία της στιγμής που η βόμβα τους πήρε την ώρα ακριβώς που δούλευαν, που ήταν με την οικογένεια τους, που ζούσαν.

Να λοιπόν δεν υπάρχει ζωή σ' αυτές τις κηδείες. Μια ζωή που συνεχίζεται ακόμη και για τους στενότερους συγγενείς του θύματος στις κηδείες που γίνονται σε καιρό ειρήνης. Συνεχίζεται μεσ' τις μικρές χειρονομίες, μέσα στα μάτια που φέγγουν από τον πόνο. Αλλά συνεχίζεται. Όχι, στην Βαγδάτη η ζωή δεν συνεχίζεται. Δεν κλαίνε στην Βαγδάτη, ουρλιάζουν, καταριούνται αυτόν τον πόλεμο. Όλοι καταλαβαίνουν ότι αυτές οι κηδείες κουβαλάνε ακόμη ένα πράγμα τρομερό και συμβολικό: το τέλος της ζωής τους όπως την είχαν ζήσει μέχρι τότε.

Μία γηραιά κυρία, γηραιά ποιος ξέρει πόσο, μπορεί και 80 χρόνων- ίσως και παραπάνω, ογκώδης, τόσο ογκώδης που δεν μπορεί πια να κατέβει από την μαύρη Μερσεντές που την πήγε μέχρι εκεί, γηραιά και ογκώδης κι αυτή σαν την κυρά της. Βρίσκονται όλοι δίπλα της της συμπεριφέρονται με στοργή, προσπαθούν να την παρηγορήσουν, της προσφέρουν νερό. Οι γυναίκες δοκιμάζουν με τρόπο, χωρίς όμως να τα καταφέρουν να της καλύψουν το κεφάλι με το πέπλο που συνεχώς πέφτει στο λαμόμι της σε κάθε της αναστεναγμό, σε κάθε αναπάντεχο τράνταγμα, σαν νευρόσπαστο που το κουνά κάποιος.

Ξαφνικά, το μικρό πλήθος που περιτριγυρίζει τη μερσεντές κάνει χώρο για να περάσει ένα ξύλινο φέρετρο και το ακουμπάει κάτω ακριβώς μπροστά στην κυρία. Πρόκειται για την κηδεία ενός νεαρού

άνδρα με μακριά και κατάμαυρη γενειάδα και φόρμα παραλλαγής. Ίσως να πρόκειται για κάποιον ανιψιό της, κάποιο μικρανίψι. Η κυρία πέφτει στα χέρια του νεαρού τα σηκώνει και τα φέρνει στο πρόσωπό της και με ορμή τα ακουμπά στα μάγουλα της. Ένα τελευταίο χάδι που αυτός ο λίγο στρατιωτικά, λίγο πολιτικά ντυμένος, δεν είχε προλάβει να της δώσει έγκαιρα

Ο σύνδεσμός μου, μου διηγείται ότι συνέχισε να τραβά φωτογραφίες, προσπαθώντας να καταλάβει αυτό που έβλεπε, πριν ακόμη το μεταφέρει σαν κανονική εικόνα. Ήταν όμως τόσο κοντά σε αυτήν την γηραιά κυρία που μόλις απομάκρυναν αυτό το φέρετρο με το ανοιχτόχρωμο ξύλο από κοντά της , την βρήκε μπροστά στον φακό. Αυτός και εκείνη, για μια στιγμή, ο ένας απέναντι απ'τον άλλο. Η κυρία άπλωσε το δεξί της χέρι , κάνοντας έτσι να κουδουνίσει ένα βραχιόλι από χρυσό γεμάτο καμπανάκια που έβγαине από το μανίκι του βαριού μούρου φορέματός της , και χωρίς να σκεφτεί ούτε στιγμή χάιδεψε το πρόσωπο του φωτογράφου, Αυτός σε ανταπόκριση της χάιδεψε το χέρι. Η γηραιά κυρία δεν είπε τίποτα. Με λεπτότητα τρεις ή τέσσερις νεαροί τοποθέτησαν τα μεγάλα πόδια της στο αυτοκίνητο και έκλεισαν την πόρτα.

Με βιασύνη , πάντα με βιασύνη κάτω από τις βόμβες , η παλιά, χωρίς πινακίδες, μαύρη Μερσεντές έφυγε σαν να γλιστρούσε πάνω στα χαλάσματα του βομβαρδισμού που γέμιζαν ακόμη την πλατεία του Σααμπ.

Ακριβώς εκείνη την στιγμή που βρέθηκαν ο ένας τόσο κοντά στον άλλο, ο ένας απέναντι στην Άλλη, ο φωτογράφος δεν χρησιμοποίησε την ψηφιακή του μηχανή.

Θα θυμάται όμως για πάντα αυτό το τόσο μεγάλο πρόσωπο και αυτή την τόσο λεπτή τρυφερότητα.

Ας είναι ήσυχη η νύχτα.

#45

Τετάρτη 2 Απριλίου 2003, 8:09 μμ

“Baraka”

Τι τύχη, σκέφτηκα, ακούγοντας τον ήχο της κλήσης χωρίς άλλες παρεμβολές στην τηλεφωνική γραμμή , μετά από είκοσι μόνο λεπτά άκαρπων προσπαθειών.

Τύχη!Ντρέπομαι και μόνο που το σκέφτομαι.

Μου απαντά μία λεπτή και καθαρή φωνή, πρώτα στα αραβικά κι αμέσως μετά μ'ένα καθαρό «hallo». Ζήτησα τον σύνδεσμό μου, και σε δευτερόλεπτα ήρθε στο τηλέφωνο. Μα, ήταν η Σατζίντα, ρώτησα; Ναι, μου απάντησε ο σύνδεσμός μου, η δημοσιογράφος και κινηματογραφίστρια που προχθές το βράδυ μου είχε διηγηθεί την ιστορία της μικρής καμαριέρας του ξενοδοχείου, στο οποίο έμενε εδώ και μερικές εβδομάδες. Ναι, ήταν η Σατζίντα που τώρα είναι στο δωμάτιο και με βοηθάει να διορθώσω το φερμουάρ ενός παντελονιού. Ευτυχώς, μου λέει που η Σατζίντα έχει κάτι σαν χρυσωρυχείο στις βαλίτσες κάτω από το κρεβάτι της. Και τελικά εκεί μέσα ανακαλύψαμε πως υπήρχε ένα φερμουάρ που ταίριαζε μια χαρά στο παντελόνι μου.

Τύχη.

Το ξέρω ήδη, με διακόπτει ενώ της διαβάζω όσο πιο γρήγορα γίνεται το δελτίο πολέμου με το οποίο μας ενημερώνουν εδώ στην Ευρώπη, χτύπησαν το μαιευτήριο. Αυτό που διευθύνει η «Ερυθρά Ημισέληνος». Αυτό του Σαϊντ.

Η ίδια πήγε κάμποσες φορές σ' αυτό το μαιευτήριο, γύρισε ώρες αμέτρητες με κινηματογραφικό υλικό ανάμεσα στις γυναίκες που περίμεναν να γεννήσουν, ή που μόλις είχαν φέρει στον κόσμο το μωρό τους. Και είχε γνωρίσει τον Σαϊντ, που σπούδασε Ιατρική στο Κάιρο και ειδικεύτηκε στην γυναικολογία στο Λονδίνο.

Οι μέρες ήταν γεμάτες ένταση και φόβο από τις πρώτες κιόλας μέρες του πολέμου. Ήταν οι μέρες τρόμου των πρώτων βομβαρδισμών.

Και ήταν πάντα μαζί της ο Σαϊντ. Όχι νέος , γύρω στα εξήντα, καλοστεκούμενος, γεροδεμένος, γκριζα μαλλιά και με μεγάλα μουστάκια που σχεδόν κάλυπταν τα χείλη του. Είναι εργένης ο Σαϊντ, πράγμα σπάνιο

στον αραβικό κόσμο. Έξυπνος, ιδιοφυής, γεμάτος αίσθηση του χιούμορ. Η ευχέρεια του στα αγγλικά, και ίσως η γοητεία του, είχαν πείσει την δημοσιογράφο να δεχτεί δύο φορές να δειπνήσει στο σπίτι του. Ένα σπίτι όχι μεγάλο, αλλά όμορφο, φωτεινό, γεμάτο βιβλία, σε μια σύγχρονη συνοικία με κατοικίες. Και είχαν γελάσει κι οι δύο όταν ο Σάιντ της μετέφρασε το χειρόγραφο φύλλο που είχε κολλήσει (όταν πλέον οι βομβαρδισμοί έγιναν αισθητοί σε όλη την πόλη) στην πόρτα του σπιτιού του : «Εδώ ζει (και σήμερα, εφόσον οι βόμβες το επιτρέψουν) ο δόκτωρ Σάιντ. » Στην ζωή χρειάζεται και μια γερή δόση «μπαράκα» (τύχης) - είπε.

Τύχη.

Και ξημέρωσαν τρώγοντας ξερά φρούτα, κάνοντας ζάππινγκ στην δορυφορική και πίνοντας μερικά ξεγυρισμένα ποτήρια δυνατού ιρλανδέζικου ουίσκι.

Όταν εκείνο το πρωί, η ρεπόρτερ, έμαθε πως το μαιευτήριο χτυπήθηκε από πυραύλους και βόμβες, βγήκε από το ξενοδοχείο και έπιασε να τρέχει σαν χαμένη στους δρόμους και στα στενά , χωρίς χαρτιά χωρίς τίποτα, αφηφώντας τα αυτοκίνητα, απρόσεκτη ακόμη και με τα φορητά.

Όσο πλησίαζε, τόσο μπορούσε να δει τον καπνό που έκρυβε την παραμόρφωση της μιας χτυπημένης και καταστρεμμένης, πλευράς της κλινικής. Είχε γίνει κομμάτια.

Έξω υπήρχαν αυτοκίνητα φαινομενικά απείραχτα αλλά καμένα. Και μέσα τους, οι ιδιοκτήτες τους απανθρακωμένοι και με τα χέρια ακόμη στο τιμόνι.

Φλόγες, φλόγες παντού, τραυματίες, κονιορτοποιημένα ιατρικά μηχανήματα , ένα χαλί από γυαλιά, κρεβάτια, κρεβάτια. Κουβέρτες και σεντόνια που κουνιόντουσαν πέρα δώθε στα ερείπια του πρώτου και δευτέρου ορόφου. .

Κι ύστερα εκείνα τα ουρλιαχτά, εκείνες οι σκηνές απόγνωσης τις οποίες είναι αδύνατον να συνηθίσεις. Αλλά αυτή την φορά είναι χειρότερο, σκέφτηκε. Είναι το χειρότερο απ' όλα. Αυτό είναι μαιευτήριο, όπου βρίσκονται μόνο γυναίκες, παιδιά , γιατροί και νοσοκόμες.

Μπροστά στα μάτια της η πρώτη νεκρή- βρισκόταν κάτω από μια βαριά τσιμεντόπλακα, κι όλες αυτές τις μπετόβεργες (που έβγαιναν παραμορφωμένες μέσα από το τσιμέντο) ακουμπούσαν τους μαλακούς της αστραγάλους και τα πέλματα, που ήσαν ακόμη ντυμένα με παντόφλες από λευκό λάστιχο, αυτές που φορούν οι νοσοκόμοι όλου του κόσμου.

Έψαχνε τον Σάιντ. Ήξερε, ήταν σίγουρη ότι ήταν εκεί. Το ήξερε και το ένοιωθε.

Δεκάδες κι ύστερα εκατοντάδες ανθρώπων έσκαβαν με τα χέρια γυμνά για να νικήσουν αυτά τα συντρίμια, για να ξεθάψουν αυτούς που έκλαιγαν και βογκούσαν. Μερικοί προχωρούσαν μέσα στα ρήγματα που είχαν ανοίξει οι βόμβες, και με σκοπό να σκαρφαλώσουν στους ψηλότερους ορόφους γραπωνόντουσαν σε κομμάτια σκάλας που ακόμη έμοιαζαν σταθερά.

Έψαχνε τον Σάιντ . Που σίγουρα ήταν εκεί, μα δεν τον έβρισκε.

Ξεμάκρυνε από την φρενίτιδα των «διασωστών», κοίταζε μέσα στα αυτοκίνητα που σαν ασθενοφόρα μετέφεραν τους τραυματίες σε κάποιο άλλο νοσοκομείο. Έψαχνε να τον διακρίνει, να μαντέψει κάτω από την λευκή σκόνη ασβεστόλιθου που κάλυπτε σαν αλεύρι τους διασωθέντες.

Τους τραυματίες , όλοι τους σχεδόν γιατροί και νοσοκόμες της κλινικής, τους ξάπλωναν έξω, στο χώμα, τον ένα δίπλα στον άλλο. Σχεδόν όλες οι γυναίκες, χτυπημένες οι περισσότερες από τα χιλιάδες θραύσματα γυαλιού που κάνουν όλο το σώμα να αιμορραγεί. Μία, μόνο μία, είχε μια τεράστια κοιλιά , και ανέπνεε με κόπο.

Για μια στιγμή βλέποντας αυτήν την κοιλιά, της ήρθε στον νου ξανά αυτή η λέξη, τύχη . Ίσως να τα κατάφερε, και μαζί της να τα κατάφερε και το μωρό της.

Τύχη.

Παρατήρησε ότι δίπλα σε ένα παλιό ψυγείο πεσμένο στην γη, που η έκρηξη των βομβών είχε εκσφενδονίσει ποιος ξέρει από πού και από ποιο ύψος, υπήρχε ένας ηλικιωμένος με λευκά μαλλιά γονατισμένος και με τα χέρια προτεταμένα.

Κοιτάζει καλύτερα, σαν να εστιάζει σε αυτήν την εικόνα που είχε κάτι το οικείο.

Πλησιάζει και βλέπει τον Σάιντ. Προσευχόταν, με ένα μικρό Κοράνιο στα χέρια. Δεν ήξερε ότι ήταν θρήσκος, τόσο θρήσκος ώστε να κουβαλά μαζί του ένα Κοράνιο. Τον σκουίντησε στα πλευρά και ο Σάιντ γύρισε προς το μέρος της. Έκλαιγε, έκλαιγε με αναφιλητά Ξαφνικά είχε γεράσει, τα χείλια και η γλώσσα του παστωμένα με ασβέστη και σκόνη- κι έκλαιγε.

Τι τύχη, σκέφτηκε, είναι ζωντανός.
Τύχη.

Μα ο Σαΐντ δεν έβρισκε γαλήνη. Δεν μπορούσε να βρει. Και συνέχισε να κλαίει με δάκρυα που ανακατεύονταν με την ασβεστόσκονη και τον έκαναν αγνώριστο. Και αυτή παρέμεινε λίγα λεπτά καθισμένη χάρω, δίπλα του. Βουβή, ψάχνοντας να γαληνέψει, χαϊδεύοντας του την πλάτη, αυτό το γέρικο κορμί, που τρανταζόταν από απελπισία.

Μα πόσοι ήσαν οι νεκροί στο μαιευτήριο; Και οι τραυματίες; Και πόσοι να 'ταν σήμερα όλοι οι νεκροί; Πού να 'χαν κτυπήσει, πού πήγαν άραγε κι έσκασαν οι πύραυλοι και οι βόμβες που συνέχιζαν να πέφτουν χωρίς σταμάτημα; Άραγε τι χειρότερο θα μπορούσε να συμβεί, από βόμβες σε ένα μαιευτήριο;

«Μπαράκα», τι τύχη που ο Σαΐντ είναι εδώ. Θα ηρεμήσει, θα τον βοηθήσω, θα κάνω οτιδήποτε γι αυτόν.
Είναι ζωντανός.

Τύχη.

Ο Σαΐντ ηρέμησε και σηκώθηκε, σαν να ξαναβρήκε την συνείδηση και τον αυτοελεγχό του. Περιπάτησε δίπλα της και κοιτούσαν γύρω τους. Έδειξε με το χέρι την μακριά σειρά των ξαπλωμένων στο χόμα τραυματιών, και επιτάχυνε το βήμα του. Είναι γιατρός και ξέρει καλά τη δουλειά του. Τώρα έχει πολλή δουλειά- να φροντίσει τους τραυματίες που μέχρι πριν μια ώρα ήταν οι ασθενείς του, οι συνάδελφοί του και οι νοσοκόμες του. Της λέει ότι από τύχη πολλές ετοιμόγεννες είχαν μεταφερθεί τις προηγούμενες δυο μέρες σε άλλα μικρότερα νοσηλευτήρια, για περισσότερη ασφάλεια, και μαζί τους οι γυναίκες που μόλις είχαν γεννήσει (με τα μωρά τους)

Τύχη.

Αλλά δεν καταφέραμε να τις μεταφέρουμε όλες. Είχαμε αφήσει τους γιατρούς και τις νοσοκόμες να συνεχίσουν την μεταφορά και να βοηθήσουν όσες ακόμη παρέμεναν εδώ. Ορίστε τώρα, και δείχνει τους τραυματίες.

Ξέρεις, είναι φορές στ' αλήθεια, που στην ζωή χρειάζεται και λίγη τύχη, επιβεβαιώνει αφού άγγιξε με τα χέρια την κοιλιά αυτής της γυναίκας. Είναι καλά, λέει - και το παιδί της είναι καλά.

Baraka

Ας είναι ήσυχη η νύχτα.

#46

Πέμπτη 3 Απρίλη 2003, 8:15 μμ.

Ανθρωπιστική Βοήθεια

Σήμερα για πρώτη φορά, από τότε που ξεκίνησα τις ανταποκρίσεις, ήταν σχεδόν αδύνατο να επικοινωνήσω με την Βαγδάτη. Λέω σχεδόν, γιατί κατάφερα να πιάσω γραμμή πολλές φορές, αλλά μόνο για καμιά εικοσαριά δευτερόλεπτα κάθε φορά, κι ενώ προσπαθούσα από τις 7 το πρωί μέχρι τις 10 το βράδυ.

Λόγια βιαστικά, σκέψεις ανολοκλήρωτες: Οι βόμβες εξακολουθούν να πέφτουν Η αγορά του Nahrwan χτυπήθηκε, . Κι άλλα θύματα, πολλά θύματα και παντού στρατιώτες Χαρακώματα ανοιγμένα στους δρόμους και τις πλατείες Στο ξενοδοχείο μου αντικατέστησαν τα τζάμια στα παράθυρα, βάλανε ξύλινες τάβλες Οπλισμένοι πολίτες στους δρόμους Δεν έχουμε πια φως Όλοι οι μη στρατιωτικοί στόχοι έχουν χτυπηθεί (σε κάθε περίπτωση όλοι όσοι φυλάσσονταν από τις «ανθρώπινες ασπίδες») Είναι αδύνατον να εγκαταλείψει κανείς την πόλη

Ακολουθούν ερωτήσεις στις οποίες δεν κατάφερα να απαντήσω, ερωτήσεις που βρίσκονταν στο μυαλό μου πριν τις ακούσω να βγαίνουν από τα στόματα των συνομιλητών μου: Σε τι απόσταση από την πόλη βρίσκονται οι Αμερικάνοι, τελικά; Τι συμβαίνει στην υπόλοιπη χώρα; Τι λένε τα CNN, SkyNews; Είναι ανοιχτός ο δρόμος για την Ιορδανία; Πείτε σ όλους να μην έρθουν εδώ, είναι αδύνατο να μπει κανείς στην πόλη! Τα πάντα είναι κλειστά Όλα τα προάστια φλέγονται από τις βόμβες και τα πυρά. Πότε θα φτάσει βοήθεια για τον άμαχο πληθυσμό; Είναι ανοιχτοί οι δρόμοι για την ανθρωπιστική βοήθεια; Και τα φάρμακα; Εδώ εξακολουθούμε να μην έχουμε νερό!

Την ίδια στιγμή στην άλλη πλευρά του κόσμου, στην Γενεύη, έφτανε η απάντηση σε ένα από τα ερωτήματα που είχα προλάβει ν' ακούσω, αλλά όχι να απαντήσω.

Ο Ross Mountain, ο διευθυντής του γραφείου του ΟΗΕ που συντονίζει όλες τις ανθρωπιστικές βοήθειες και που βρισκόταν στην ελβετική πόλη για να συντονίσει το πρόβλημα της βοήθειας στους αμάχους του κατεστραμμένου από τον πόλεμο και την αγγλο-αμερικάνικη κατοχή, Ιράκ, έκανε στα ΜΜΕ μια ασυνήθιστα έντονη δήλωση για κάποιον που έχει συνηθίσει να χρησιμοποιεί την εκλεπτυσμένη γλώσσα των διπλωματών:

«Δεκάδες τόνοι ανθρωπιστικής βοήθειας, υλικοτεχνική υποδομή για την οργάνωση προσφυγικών καταυλισμών, αποθέματα εμβολίων και φαρμάκων κατά της χολέρας, της παιδικής διάρροιας, όπως και αποστειρωτικά εργαλεία για τις χειρουργικές αιθουσες είναι μπλοκαρισμένα στα σύνορα της Τουρκίας, της Συρίας, της Ιορδανίας, του Ιράν και του Κουβέιτ.

Τα στρατηγεία των Ηνωμένων Πολιτειών και της Μεγάλης Βρετανίας εμποδίζουν την είσοδο στο Ιράκ αυτής της βοήθειας αρνούμενοι να ανοίξουν «ανθρωπιστικούς διαδρόμους» προς τις πόλεις και τα χωριά όπου παρουσιάζονται τα περισσότερα προβλήματα για τον άμαχο πληθυσμό. Και δεν έχουν καν την πρόθεση να βοηθήσουν την κυκλοφορία των ανθρωπιστικών αποστολών με ασφαλή τρόπο»

Στην συνέχεια ο Ross Mountain, επιθετικός, παρουσίασε με ακρίβεια ένα μέρος της ανθρωπιστικής βοήθειας που μπλοκάρει από τους αγγλοαμερικάνους:

-25. 000 τόνοι παιδικών τροφών, ξηράς και αποξηραμένης τροφής, αλευριού.

-15. 000 σκηνές για την δημιουργία των πρώτων προσφυγικών καταυλισμών.

-100. 000 μάλλινες κουβέρτες.

-25. 000 συσκευασμένα κιβώτια με εμφιαλωμένο νερό.

-15. 000 εμβόλια ενάντια στην χολέρα και τον τύφο.

-350. 000 παιδικές πάνες και γυναικείες σερβιέτες

Όλο και πιο οργισμένος ο Mountain ανεβάζει τους τόνους με μία τραγική αλλά απλή προφητεία: «Σ' αυτό το σημείο, αισθάνομαι αδύναμος απέναντι στην αυθεντική ανθρωπιστική καταστροφή που συντελείται αυτή την στιγμή στο Ιράκ»

Το απόγευμα έφτασε και η καταγγελία του Mark Vergara, υπεύθυνου της ανθρωπιστικής βοήθειας της Unicef που κατηγορεί τις ρίψεις τροφίμων που κάνουν τα αμερικάνικα αεροπλάνα, προς τον άμαχο πληθυσμό του νότιου Ιράκ, για καθαρά προπαγανδιστικούς λόγους.

«Προσοχή», προειδοποιεί ο Vergara, «τα τρόφιμα αυτά βρίσκονται στο εσωτερικό ημίσκληρων συσκευασιών κίτρινου χρώματος, και θα μπορούσαν να μεπρεδέψουν αυτούς που τις χρειάζονται: Οι συσκευασίες τους είναι σχεδόν ολόιδιες εξωτερικά με κάποιες νάρκες που είναι διασκορπισμένες στην ίδια περιοχή, σχεδόν τελείως έξω από το χρώμα. Τις συνέπειες ενός τέτοιου λάθους είναι εύκολο να τις φανταστεί κανείς.»

Οι τηλεφωνικές γραμμές δεν δουλεύουν, τα e-mails επιστρέφουν πίσω. Το αίσθημα του ότι «είσαι αδύναμος» τείνει να με κυριέψει, να νικήσει αυτά που πρέπει να κάνω. Αλλά τι να κάνω; Συνεχίζω να δοκιμάζω και να ξαναδοκιμάζω τα ίδια τηλέφωνα, που τα χω μάθει πια απ έξω. Και θα συνεχίσω να κάνω το ίδιο πράγμα όλο το βράδυ. Μέχρι την στιγμή που αυτό το καταραμένο σήμα θα φτάσει καθαρό και τότε ελεύθερος θα ακούσω την φωνή ενός από τις «επαφές» μου.

Θα συνεχίσω όλη την νύχτα.

Ας είναι ήσυχη η νύχτα.

Γ.

#47

Παρασκευή 4 Απριλίου, 2003, 7:15μμ.

Είναι για σήμερα το βράδυ:

Αυτή η ημέρα στη Βαγδάτη δεν είναι σαν τις άλλες. Η αίσθηση ότι πρόκειται να συμβεί κάτι μοιραίο δεν αποτυπώνεται μόνο στα πρόσωπα των ιρακινών, στους δρόμους. Μπορεί να την αγγίξει κάποιος και με τα

ίδια του τα χέρια, είναι σχεδόν ορατή.

Η τηλεφωνική σύνδεση που επανήλθε μετά από πολλές ώρες, τόσο που έπαψα πια να ελπίζω, μου μεταφέρει την εικόνα μιας ετοιμοθάνατης Βαγδάτης. Η κοντά σε μια νέα αρχή που θα σημαδεύει για πάντα την πόλη και τους κατοίκους της.

Τώρα, χιλιάδες στρατιωτές στοιβάζονται στα βόρεια και νότια προάστια της πρωτεύουσας. Τη νύχτα, ξαναεμφανίστηκαν τα ανοικτά καμινία γεμάτα με ένστολους πολιτοφύλακες που τρέχουν από τη μια όχθη του ποταμού στην άλλη.

Οι βόμβες και οι πύραυλοι συνέχισαν να πέφτουν χωρίς σταματημό, να σκάνε, να καίνε και να καταστρέφουν ολόκληρα οικοδομικά τετράγωνα με κατοικίες, δεντροφυτεμένες λεοφόρους, το πανεπιστήμιο και μια πτέρυγα του εθνικού μουσείου.

Κι όμως, το προηγούμενο βράδυ, η πόλη ήταν γεμάτη από κόσμο που βάδιζε και έτρεχε κατά μήκος των αναχωμάτων των ποταμών ακόμη και πάνω στις στέγες της παλιάς πόλης. Η παλιά πόλη κι ολόκληρη η πόλη μαζί με τα περιχώρα βρίσκεται στο σκοτάδι, ένα πηχτό σκοτάδι που σε κάνει να φοβάσαι.

Ο συνομιλητής μου ετοιμάζει τα πράγματα του, κλείνει το σακίδιο του και τις τσάντες του για να μετακομίσει αλλού. Τον φοβίζει πλέον η παραμονή του σε μικρά ξενοδοχεία, προτιμούν να μαζευτούν σ' ένα μέρος όλοι μαζί. Και για λόγους ασφάλειας αλλά και για να χαλαρώσουν λίγο από την ένταση και το φόβο που τους σφίγγει το λαιμό.

Νωρίς το πρωί, οι ένοπλοι πολίτες που συνήθως περιπολούσαν τη νύχτα στους δρόμους του κέντρου της πόλης, εμφανίστηκαν εξοπλισμένοι με αντιασφυξιογόνες μάσκες περασμένες στη μέση τους. Δεν είχαν όλοι τους. Μου είπαν όμως ότι τους έκανε φοβερή εντύπωση.

Το σπίτι όπου είχαν μαζευτεί οι επαφές μου, δεν βρίσκεται μακριά από το Σαάμπ όπου βρισκόταν η αγορά που διέλυσαν οι αμερικάνικοι πύραυλοι.

Τα σπασμένα τζάμια των παραθύρων τα αντικατέστησαν με σανίδες ξύλου και όλα τα πράγματα που δεν ήταν στεριωμένα και κινδύνευαν να σπάσουν, τα τοποθέτησαν στο πάτωμα.

Στο ισόγειο του σπιτιού βρίσκεται ένα μεγάλο εργαστήριο γεμάτο με αποξηραμένα σταφύλια, απ' όπου αναδύεται ένα σχεδόν μεθυστικό άρωμα που φτάνει ως τα δωμάτια του σπιτιού. Ο ιδιοκτήτης του μόλις χτες κατάφερε να βγάλει απ' την πόλη την οικογένειά του και να την φυγαδεύσει στο κτήμα του αδελφού του, λίγο έξω από τη Βαγδάτη. Πιστεύει ότι εκεί θα είναι πιο ασφαλείς. Αυτός όμως δεν εγκαταλείπει το σπίτι και το εργαστήριο στο οποίο ξεραίνει και επεξεργάζεται τα σταφύλια που τα αναμειγνύει με άλλα αποξηραμένα φρούτα και τα πουλάει στα ζαχαροπλαστεία.

Φτιάχνει το γλυκό «μακεδονία» (Στμ:φιλοκομμένα διαφορετικά φρούτα-σταφύλι, μήλο, πορτοκάλι, μπανάνα, κλπ. -όπως ήταν δηλαδή παλιά, πληθυσμιακά, η Μακεδονία) και το συσκευάζει σε βαζάκια, αλλά φτιάχνει και μια πολύ ωραία ρακή κάτι που τυπικά, τουλάχιστον, απαγορεύεται.

Από στόμα σε στόμα μεταδίδονται τα νέα της μεγάλης μάχης στο αεροδρόμιο που κράτησε όλη τη νύχτα και δεν έχει ακόμη τελειώσει. Νέα, ορισμένες φορές, γεμάτα από ευφορία, «τους διώξαμε τους αμερικάνους», τις περισσότερες όμως «100 νεκροί, τι λέω, 300, από τις βόμβες των εισβολέων».

Η μάχη στο αεροδρόμιο έφτασε ως μέσα στην πόλη. Την ακούσαμε και την είδαμε, από τις βόμβες που τώρα δεν έσκαγαν στη γη, αλλά δέκα, δεκαπέντε μέτρα ψηλότερα, πάνω στα κτίρια και τις εγκαταστάσεις υποδομής της πόλης. Ήταν σαν οι βόμβες και οι πύραυλοι να έσκαγαν εκπέμποντας ένα κίτρινο πράσινο εκτυπωτικό φως που φώτιζε τα πάντα σε ακτίνα χιλιομέτρων. Κι έκαναν ένα τέτοιο θόρυβο, ένα τέτοιο κρότο, ένα τέτοιο βουητό που σαν κι αυτόν δεν είχαμε ποτέ μέχρι τώρα ακούσει. Τόσο δυνατός ήταν.

Για λόγους επαγγελματικών ο ιδιοκτήτης του σπιτιού είχε μαζέψει σε κάτι μεγάλα σιδερένια ντεπόζιτα και σε άλλα πέτρινα, μεγάλη ποσότητα νερού. Αυτό το νερό το χρησιμοποιούσε μέχρι πριν από δύο ημέρες, για να μαγειρεύει, να πίνει αφού πρώτα το έβραζε, ακόμη και για να πλένεται. Σήμερα το πρωί το έδειξε στους ρεπόρτερς που μένουν μαζί του και τους έδωσε ένα σαπούνι και καθαρές πετσέτες που μοσχομύριζαν. Αυτοί δεν περίμεναν να τους το πει δεύτερη φορά και βοηθώντας ο ένας τον άλλο έκαναν ντους, με ένα κουβά.

Η Βαγδάτη μοιάζει σαν ένα «οχυρό», ένα χαράκωμα, σαν ένα σημείο που βρίσκεται στην πρώτη γραμμή,

όπου είναι μαζεμένοι πέντε εκατομμύρια έντρομοι πολίτες. Που δεν ασχολούνται τώρα με το καθάρισμα των πεζοδρομίων και των εισόδων των σπιτιών τους από τα μπάζα που προκάλεσαν οι καταστροφές από τις βόμβες και τους πυραύλους, αλλά στοιβάζουν μεγάλα και μικρά σακιά άμμου, το ένα πάνω στο άλλο, σαν στοιχειώδη μέτρα προφύλαξης από τον πόλεμο που τώρα έφτανε μέσα στα σπίτια τους, στα σοκάκια και στις λεωφόρους της πρωτεύουσας. Μέτρα ολόκληρα αυτοκόλλητης ταινίας να σχηματίζει το γράμμα Χ στα τζάμια των μαγαζιών και των σπιτιών. Και σε ορισμένες περιπτώσεις απ'ότι μου λένε, έφτασαν στο σημείο ακόμη και να κτίσουν, κυριολεκτικά τις εισόδους των κατοικιών όπου κατέφυγαν πάρα πολλές οικογένειες, φυλακισμένες στο ίδιο τους το σπίτι, με τα τελευταία αποθέματα τροφών και νερού, περιμένοντας τη νύχτα που έρχεται. Μια νύχτα πολύ μεγάλη.

Το εσωτερικό του σπιτιού που μένουν οι ρεπόρτερς, μοιάζει σαν να έχει «μετακομίσει». Μοιάζει πιο πολύ σαν ένας αρκετά ασφαλής χώρος παρατήρησης και αναμονής. Τα κρεβάτια αναποδογυρισμένα με τα στρώματα και τα μαξιλάρια των καναπέδων στο πάτωμα, σε σχήμα χιαστί, να σχηματίζουν ένα μεγάλο κρεβάτι σαν κι'αυτό που κάνουν τα παιδιά όταν παίζουν ή όταν φοβούνται.

Τα χαλιά του Φαχέζ, αυτό είναι το όνομα του ιδιοκτήτη του σπιτιού, στο πάτωμα, το ένα πάνω στο άλλο κι αυτά, στο πιο μεγάλο δωμάτιο, για να μπορούμε να τρώμε και να ακούμε καθισμένοι η μισοξαπλωμένοι στα μαλακά, από το ραδιόφωνο τα δελτία ειδήσεων.

Τυρί κασικίσιο, κρέας από αρνί και κοτόπουλο ψημένο στο τηγάνι, με μπαχαρικά και χορταρικά. Η αποθήκη του Φαχέζ ήταν γεμάτη, αλλά τώρα που η οικογένεια του είναι ασφαλής θέλει να μοιραστεί τα τρόφιμα με αυτούς τους ξένους που τους θεωρεί λίγο τρελούς αφού συνεχίζουν να μένουν ακόμη εκεί στη Βαγδάτη για να διηγηθούν ένα πόλεμο που τώρα βρίσκεται πλέον κοντά. Ξαν να μην έφτανε ο βομβαρδισμός με βόμβες και πυραύλους που συνεχίζουν να τρυπούν την πόλη.

Τώρα ο πόλεμος έχει πλησιάσει πολύ. Ο πόλεμος με τον ήχο των κανονιών, των τουφεκιών, των ερπυστριών των τεθωρακισμένων, με το αίμα στους δρόμους. Ο πόλεμος της αντίστασης των πολιτών, του πληθυσμού κατά των εισβολέων.

Αλλά θα έχουμε πόλεμο σήμερα το βράδυ; Ρωτάει επίμονα ο Φαχέζ τους ρεπόρτερς, την ώρα που αυτοί καθαρίζουν χόρτα κι αυτοί δεν ξέρουν τι να του πουν. Σήμερα το βράδυ; Κοιτάει ο ένας τον άλλο και δεν καταφέρνουν να βρουν ούτε τις λέξεις για να του απαντήσουν.

Ας είναι ήσυχη η νύχτα.

Γ.

#48

Τρίτη 8 Απρίλη 2003, 10:56 μ.μ.

Rosarita από την Ιορδανία

Μόλις πριν λίγα λεπτά έλαβα αυτές τις ειδήσεις από την Ιορδανία. Τις έγραψε μια ανεξάρτητη ρεπόρτερ που βρίσκεται τώρα στην Ιορδανία, στο Shafa Bardan, όχι μακριά από το Αμμάν. Το ύφος της είναι λιτό, ίσως λίγο «τραχύ», αλλά δίνει πολύ καλά το πνεύμα, με το οποίο η αραβική κοινή γνώμη ζει αυτό το σκληρό και παράνομο πόλεμο ενάντια στο Ιράκ.

Επιπλέον, η Rosarita Catani, προφανώς ιταλικής καταγωγής, μας περιγράφει τις εικόνες που μεταδίδονται από την αραβική τηλεόραση. Εικόνες που στην Ιταλία επικρίνονται, παραλείπονται, περικόπτονται εξαιτίας της συμπαιγνίας που υπάρχει μεταξύ των εθνικών τηλεοπτικών δικτύων και την προπαγάνδα των άγγλο-αμερικανών Γενικών Επιτελείων.

Άλλη εξήγηση δεν υπάρχει, για το ότι οι τηλεοπτικές εικόνες που η Rai, η Mediaset και η TV7 μας μεταδίδουν, αναμεταδίδοντας τες από τα αραβικά κανάλια, είναι όλες ίδιες και στο πνεύμα των αρχών του «δίκαιου πολέμου».

Ευχαριστώ τη Rosarita, που με πολύ κουράγιο και ευγένεια πνεύματος συμφώνησε με το αίτημα μου να μιλήσει δημόσια. Όπως πρέπει να κάνει μια γνήσια δημοσιογράφος.

Η Rosarita, με την οποία βρίσκομαι σε επαφή καθημερινά, θα μου στείλει κι άλλες ανταποκρίσεις, κι έτσι όπως αυτή θα τις γράφει, χωρίς λογοκρισία ή παρεμβάσεις, θα τις μεταφέρω εδώ.

Από αυτό τη σημαντική περιοχή παρατήρησης που είναι η Ιορδανία.

Γ.

της Rosarita Catani από το Shafan Badran, Αμμαν, Ιορδανία:

« 4. 4. 03. - Ο βασιλιάς Abdallah της Ιορδανίας ζήτησε από την αμερικάνικη κυβέρνηση να επιτρέψει την είσοδο των τροφίμων που βρίσκονται στα σύνορα Ιορδανίας – Ιράκ. Οι υπεύθυνοι αρνήθηκαν την είσοδο αυτών και μέχρι σήμερα αυτά βρίσκονται ακόμα στα σύνορα. Σύμφωνα με τοπικές πηγές, οι Αμερικάνοι ήθελαν να διανεμούν αυτοί τα τρόφιμα για να μην τα δώσουν σε όλο τον πληθυσμό που τα έχει ανάγκη. Εδώ αρχίζει να κάνει ζέστη. Στο Αμμαν σήμερα είχαμε 30ο, ενώ στο Ιράκ έφθαναν τους 35ο, οπότε όλα τα τρόφιμα και τα φάρμακα που βρίσκονται στα σύνορα κινδυνεύουν να αλλοιωθούν .

Η αραβική τηλεόραση αναφέρει ότι περίπου 1. 500. 000 του ιρακινού πληθυσμού είναι χωρίς τροφή, χωρίς νερό. Σήμερα στο Αμμαν κατέβηκαν στην Πλατεία περίπου 15. 000 άτομα για να διαδηλώσουν ενάντια στον πόλεμο.

Μια γυναίκα ιρακινή, με τον πόνο ζωγραφισμένο στο πρόσωπο της, δίχως πια δάκρυα στα μάτια της για μπορέσει να κλάψει τους νεκρούς της, αφηγούνταν ότι είχε χάσει τα παιδιά της και ότι τα άλλα δυο ήταν στο Ιράκ. Λέει: “Inshallah” (εάν θέλει ο Θεός) ο Saddam να διώξει τους Αμερικάνους έξω από την γη μας. Μια άλλη γυναίκα φωνάζει, ελπίζουμε (inshallah), ο Μπους να κοπεί στα δυο και οι Αμερικάνοι να φύγουν από αυτά τα εδάφη! Ένας άντρας, κλαίει: «Φτάνει!», λέει ουρλιάζοντας, «σκοτώνουν τα παιδιά μας».

Η αραβική τηλεόραση συνεχίζει να μεταδίδει εικόνες και τα νέα διαδέχονται το ένα το άλλο. Οι Αμερικάνοι έφτασαν στο αεροδρόμιο «Saddam Hussein» στη Βαγδάτη. Ο Saddam Hussein βγάζει μια ανακοίνωση μέσω της τηλεόρασης και δηλώνει την επιθυμία του να βομβαρδίσει το αεροδρόμιο προκειμένου να μην το αφήσει στα χέρια των Αμερικάνων. Άλλοι βομβαρδισμοί πάνω στο Ιράκ. Οι βόμβες πέφτουν πάνω στον κόσμο, πάνω σε δημόσια κτίρια. Οι εικόνες που βλέπουμε είναι φοβερές. Μια έγκυος γυναίκα, πέθανε, ενώ πήγαινε με το αυτοκίνητο στο νοσοκομείο για να γεννήσει, λόγω του βομβαρδισμού. Ένας τραυματισμένος νεαρός κινδυνεύει να χάσει το πόδι του. Οι ειδήσεις εναλλάσσονται, η μια μετά την άλλη.

Η σύμβαση της Γενεύης για τους Αμερικάνους δεν ισχύει. Δεν σέβονται τα ανθρώπινα δικαιώματα.

Στη Naief, ένα μικρό κέντρο, βλέπεις Αμερικάνους στρατιώτες να σταματούν ένα αμάξι στο οποίο επιβαίνουν δυο Ιρακινί πολίτες. Τους καλούν να κατεβούν. Μετά τους κακομεταχειρίζονται, τους σπρώχνουν με τη βία και τους γονατίζουν κάτω, χτυπώντας τους στο κεφάλι, κάνοντας τους σωματική εργασία. Οι έρευνες συνεχίζονται στα σπίτια. Αρπάζουν τους ανθρώπους σαν αρνιά και τους μεταφέρουν σε φορτηγά. Η κατάσταση είναι πιο σοβαρή στη Basra (Βασόρα) όπου λείπουν νερό, ηλεκτρικό ρεύμα, φάρμακα. Υπάρχει μεγάλος κίνδυνος επιδημιών. Τα παιδιά, κυρίως, δεν θα καταφέρουν να επιζήσουν. Ιδιαίτερα, τα μικρότερα που πάσχουν από σοβαρές μορφές δυσεντερίας και δεν υπάρχουν φάρμακα για να τα θεραπεύσουν. Στα νοσοκομεία λείπουν τα πάντα. Λείπουν αναισθητικά φάρμακα, αντισηπτικά. Αντί για επιδέσμους κόβουν κομμάτια υφάσματος.

Τα παιδιά, τι άσχημο να βλέπεις αυτά τα κορμάκια τα βασανισμένα. Ένα μικρό παιδάκι, θα ήταν περίπου 3 ετών, με το στομάχι ανοιχτό και το χέρι κομματιασμένο. Δεν κλαίει, δεν χύνει ούτε ένα δάκρυ, δεν φωνάζει και δεν ζητά τη μαμά του, δεν έχει πεθάνει, είναι ξύπνιο και κοιτάζει γύρω του. Οι γιατροί κάνουν τα πάντα για να το σώσουν. Δίχως γάντια, τα χέρια τους ματωμένα, να προσπαθούν να κλείσουν τις πληγές, να θεραπεύσουν.

Δεν μπορώ να βλέπω αυτές τις εικόνες. »

της Rosarita Catani από το Shafan Badran, Αμμαν, Ιορδανία

49

Σάββατο 5 Απριλή 2003, 8. 33 μ.μ.

Η πολιορκία

Η λεπτή κόκκινη γραμμή που χωρίζει τους πολίτες της Βαγδάτης από τους οπλισμένους αγγλοαμερικανούς περνά αμέσως μετά το πανεπιστήμιο και, σαν τη ροή ενός ποταμού, διασχίζει την περιοχή του Διεθνούς αεροδρομίου Saddam και φτάνει μέχρι τα οχυρά εκπαίδευσης της Προεδρικής Φρουράς στην νότια περιοχή της πρωτεύουσας.

Η φωνή στο τηλέφωνο φτάνει στ' αυτιά μου καθαρή, ξερή, χωρίς διακυμάνσεις που μπορούν να εκληφθούν σαν φόβος ή ταραχή. Μία φωνή που μου μιλάει για τον πόλεμο. Μία φωνή από το μέτωπο του πολέμου.

Μου ζήτησε να μεταφέρω αυτήν την είδηση: "Αυτή τη στιγμή στη Βαγδάτη είμαστε έξι άτομα, και έχουμε επικοινωνία μεταξύ μας. Αντιλαμβανόμαστε πολύ καλά τους κινδύνους που πρόκειται να αντιμετωπίσουμε, αλλά είμαστε οργανωμένοι και ξέρουμε επίγνωση πώς πρέπει να κινηθούμε. Τα σημεία αναφοράς που δώσαμε, είναι κατά σειρά: το ξενοδοχείο "Palestine", το ξενοδοχείο "Seraton", τα γραφεία της ρωσικής πρεσβείας, και η Επισκοπή των Καθολικών. Όλοι τους πρόσβασιμοι και χώροι όπου μπορούμε να βρούμε καταφύγιο και βοήθεια, στην περίπτωση που δεν θα μπορούσαμε να εξασφαλίσουμε κάποιες ελάχιστες συνθήκες ασφαλείας για να βγάλουμε την νύχτα ή ν' αντιμετωπίσουμε τα όσα μπορεί να συμβούν μέσα στις επόμενες μέρες.

Η πόλη από σήμερα το πρωί βρίσκεται υπό τον απόλυτο έλεγχο του στρατού. Χιλιάδες στρατιώτες είναι σκορπισμένοι στις πλατείες και κατά μήκος των κεντρικών δρόμων. Κανόνια διαφορετικού διαμετρήματος φορτώνονται σε φορτηγά, θωρακισμένα αυτοκίνητα και σε μικρά και ευκίνητα 4x4 αυτοκίνητα. Χαρακώματα έχουν σκαφτεί κατά μήκος του ποταμού Τίγρη. Ακόμη και στις πολλών κτιρίων μπορεί κανείς να δει στρατιώτες και όπλα.

Συστοιχίες πυραύλων, φορτωμένες σε στρατιωτικά οχήματα, κινούνται αργά στο εσωτερικό της πόλης. Αδύνατον να φτάσεις στο πανεπιστήμιο, το οποίο μπορείς να δεις μόνο από μακριά και μόνο το μέρος των κτιρίων που παρέμεινε άθικτο από τους βομβαρδισμούς των προηγούμενων ημερών. Τοποθετημένοι σε μπλόκα, ανάκατα αστυνομία και στρατός, κλείνουν όλους τους δρόμους, ακόμη και τα στενά που συχνά χρησιμοποιούσαν οι ανεξάρτητοι δημοσιογράφοι για να κινούνται χωρίς προβλήματα.

Ομάδες πολιτών, (πιθανόν Φενταγίν) οργανωμένοι σε ομάδες των πενήντα ανθρώπων η καθεμία τους περιπολούν πάνω-κάτω τις κύριες αρτηρίες της πόλης και συχνά ενώνονται με τους στρατιωτικούς, για να απομακρυνθούν αμέσως μετά.

Σε όλη την πόλη λείπει το φως- ακόμη και τα μικρά παζάρια που μέχρι χθες έμεναν ανοιχτά, σήμερα είναι κλειστά. Αμπαρωμένα, καλυμμένα με επιφάνειες ξύλου και φύλλα λαμαρίνας καρφωμένα στις πόρτες και τις βιτρίνες.

Δύο φάλαγγες αυτοκινήτων, φορτηγάκια και ημιφορτηγά κατευθύνονται προς τον νότο, προσπαθώντας να φτάσουν τους μεγάλους αυτοκινητόδρομους που καταλήγουν στην Ιορδανία και την Συρία.

Ολόκληρες οικογένειες, 6-8 ακόμη και 10 ατόμων, από άνδρες, γυναίκες, παιδιά και ηλικιωμένους είναι δεμένοι, στοιβαγμένοι ο ένας πάνω στον άλλο στο εσωτερικό των οχημάτων. Στην οροφή τους, δεμένα με σκοινιά, πιασμένα στο πίσω μέρος της οροφής, οτιδήποτε κατάφεραν να πάρουν μαζί τους.

Βαλίτσες, χαλιά, στρώματα, πινάκες, πιιάτα και κατσαρόλες, ρούχα. Και ακόμη τηλεοράσεις, βίντεο, ραδιόφωνα και ανεμιστήρες.

Πάνω σε ένα ημιφορτηγό Τογιότα, στην κορυφή ενός σωρού ρούχων και αντικειμένων, μία κουβέρτα διακοσμημένη με έντονα χρώματα καλύπτει ένα μεγάλο κλουβί από ξύλο και σίδηρο γεμάτο με πολύχρωμους παπαγάλους.

Μια μεγάλη φάλαγγα Ιρακινών κινείται προς την ίδια κατεύθυνση της αυτοκινητοπομπής, αλλά με τα πόδια- η πλάτη τους να γέρνει διπλωμένο από το βάρος ενός αφύσικου φορτίου που κάνει τα χέρια τους να αιωρούνται μπρος πίσω σαν να ψάχνουν αέρα και χώρο. Πιασμένα από το χέρι, παιδιά -πολλά παιδιά έκπληκτα και τρομαγμένα.

Κανείς τους δεν ξέρει που πηγαίνουν ακριβώς, ποια κατεύθυνση να πάρουν, αν και πού θα καταφέρουν

ποτέ ν'ακουμπήσουν αυτό το φοβερό φορτίο το δεμένο με σκοινιά και σπάγκους, στο ίδιο τους το σώμα.

Στις 19. 15, ώρα Ιταλίας, μου αναφέρουν ότι δεν έχει εισβάλλει και επομένως δεν βρίσκεται στο εσωτερικό της Βαγδάτης, ούτε ένας αγγλοαμερικανός στρατιώτης ή κάποιο στρατιωτικό μέσο των δυνάμεων κατοχής. Την μάχη του αεροδρομίου την νύχτα και σήμερα το πρωί την ακολούθησαν φήμες ανεξέλεγκτες. Πολλοί πολίτες μιλούσαν για πάνω από εκατό στρατιώτες εισβολείς σκοτωμένους από τους Ιρακινούς στην περιοχή του αεροδρομίου. Οι ειδήσεις που φτάνουν στην πόλη ισχυρίζονται ότι το Διεθνές Αεροδρόμιο Saddam βρίσκεται συνεχώς υπό τον έλεγχο του Ιρακινού στρατού.

Κανένας ανθρωπιστικός διάδρομος δεν ανοίχτηκε για να βοηθήσει τον πληθυσμό: τον πληθυσμό που έχει τραπεί σε φυγή, τις χιλιάδες των ανθρώπων που τους άφησαν στην τύχη τους, αλλά και την συντριπτική πλειοψηφία των πέντε εκατομμυρίων των κατοίκων της πρωτεύουσας, τους κλεισμένους, τους στριμωγμένους στα σπίτια τους με πρόχειρες οχυρώσεις, που μοιράζονται τις τροφές και το νερό που απόμεινε στα κελάρια τους.

Στα νοσοκομεία οι ασθενείς συγκεντρώθηκαν στους κάτω ορόφους και στα υπόγεια, χωρίς φάρμακα και ιατρική περίθαλψη, με το φως μόνο των λυχναριών και τη βοήθεια μόνο των Ιρακινών γιατρών και νοσοκόμων.

Είναι η δεύτερη νύχτα αυτής της πολιορκίας που η Βαγδάτη αναγκάζεται να την αντιμετωπίσει χωρίς καμιά Κυβέρνηση ή Συμβούλιο Ασφαλείας των Ηνωμένων Εθνών, ή Ενωμένη Ευρώπη, ή Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο να υψώσει ένα δάχτυλο, μία κραυγή, να σημάνει συναγερμό ή να κάνει μια συγκεκριμένη έκκληση για να βοηθήσει τους Ιρακινούς, για να σωθούν τα εκατομμύρια των ανδρών, των γυναικών και των παιδιών που παγιδεύτηκαν από έναν στρατό εισβολής που κήρυξε μονομερώς έναν παράνομο, άδικο και σκληρό πόλεμο.

Και με αυτήν την φράση, που άκουσα στα τελευταία δευτερόλεπτα της τηλεφωνικής επικοινωνίας πριν αυτή διακοπεί, αντιλήφθηκα πως η σταθερή και στεγνή φωνή, που άκουγα λίγα λεπτά πριν, έσπασε κι ένα ρίγος περιφρόνησης και φρίκης την διαπέρασε. Αλλά και φόβου. Ενός φόβου μοιρασμένου και βιωμένου μαζί με όλους τους πολίτες της Βαγδάτης μέσα σ' αυτή τη μακριά νύχτα της πολιορκίας.

Ας είναι ήσυχη η νύχτα.

#50

Τρίτη 8 Απριλίου 2003, 3:21 μ. μ

Η αραβική τηλεόραση. Χωρίς λογοκρισία.

Ακόμα μια πολύ δυνατή ανταπόκριση της Rosarita Catani, που μου γράφει από το Αμμαν της Ιορδανίας. Αυτές που περιγράφει είναι οι εικόνες, δίχως λογοκρισία, που μεταδίδονται αυτό το βράδυ από την τηλεόραση της Ιορδανίας. Και, πραγματικά, δεν χρειάζεται να προστεθεί οποιοδήποτε σχόλιο για να καταλάβει κανείς τι συμβαίνει αυτές τις ώρες στη Βαγδάτη και στο Ιράκ. Υπάρχει λόγος τελικά, που η Rai, η Mediaset και η TV 7 δεν τις μεταδίδουν. Και το λόγο τον ξέρουμε ήδη.

Γ.

5.4.03. «Αεροδρόμιο της Βαγδάτης»

της Rosarita Catani από το Shafa Bardan (Αμμαν), Ιορδανία

Το αεροδρόμιο της Βαγδάτης βρίσκεται εκ νέου στα χέρια των Ιρακινών στο τέλος μιας επιχειρήσεως που έγινε από τους «fedayn». Μπήκαν στο αεροδρόμιο φορτωμένοι με εκρηκτικές ύλες και τινάχτηκαν στον αέρα. Φαίνονται οι εικόνες από τα κατεστραμμένα αμερικανικά άρματα μάχης. Οι άνθρωποι κατεβαίνουν στο δρόμο, πηδάνε πάνω στα τεθωρακισμένα αμερικανικά άρματα και τραγουδούν ύμνους νίκης.

Οι Αμερικανοί βρίσκονται στο Abu Greb, 40 χλμ. έξω από τη Βαγδάτη.

Βλέπω τις εικόνες της ιρακινής πρωτεύουσας. Δρόμοι κατεστραμμένοι, σπίτια κατεστραμμένα. «Κοιτάτε, κοιτάτε – φωνάζει ένας άντρας στους δημοσιογράφους – μου κατέστρεψαν το σπίτι, αυτή ήταν η μόνη μου περιουσία. » Ένας άλλος, λέει σε μια συνέντευξη: «Αυτοί – οι Αμερικανοί – λένε ότι εμείς δεν τους αγαπάμε, εγώ θα σας πω και το λόγο. Το γιατί είναι προφανές, μας δολοφόνησαν τα παιδιά μας, σκότωσαν την ιστορία μας και τώρα θέλουν να πάρουν και τη γη μας».

Ακόμα βομβαρδισμοί.

Στο Al Musal, κοντά στη Βαγδάτη δεν έχει γίνει ακόμα γνωστός ο αριθμός των νεκρών. Φαίνεται ο μαύρος καπνός. Πέφτει βροχή από στάχτη.

Στη Βασόρα νέοι βομβαρδισμοί, χτυπήθηκαν 8 σπίτια, 51 είναι οι νεκροί.

Στις πύλες της πόλης φαίνονται Αμερικανοί στρατιώτες που κάνουν σωματική έρευνα σε άντρες και γυναίκες. Ένας άντρας κλαίει! Βλέπει να ψάχνουν την γυναίκα και την κόρη του. Είναι ντυμένες με παραδοσιακό τρόπο. Οι στρατιώτες βάζουν χέρι στο εσωτερικό των ρούχων τους, αγγίζουν τα πιο απόκρυφα τους μέρη. Αυτός αισθάνεται ανίσχυρος μπροστά σε αυτή τη σκηνή και φωνάζει «Kalas» – Φτάνει, φτάνει!

Αν για μια γυναίκα ευρωπαϊά αυτό είναι ταπεινωτικό, για μια μουσουλμάνα πρόκειται για πρωτοφανή βία.

Και πάλι έφοδοι . Γκρεμίζουν τις πόρτες των σπιτιών με κλωτσιές. Μπαίνουν μέσα, διώχνουν τους ανθρώπους έξω από το σπίτι .

Θεέ μου, δεν ξέρω αν αυτό είναι επιτρεπτό.

Μπήκαν σε ένα σπίτι. Οι άνθρωποι κοιμόντουσαν. Πήραν τους άντρες, τους σκέπασαν το κεφάλι με πλαστικές σακούλες. Τους έδεσαν χειροπόδαρα. Τους πετάνε έξω με τις κλωτσιές και τους σημαδεύουν με το όπλο στο κεφάλι.

Αισθάνομαι κι εγώ ανίσχυρη μπροστά σε όλο αυτό.

Η αραβική τηλεόραση δεν κάνει τίποτα άλλο από το να κάνει εκκλήσεις για ανθρωπιστική βοήθεια στο Ιράκ. Ρίχνουν σπορ κάθε πέντε λεπτά. Έχουν ανάγκη από αίμα και φάρμακα το συντομότερο.

#51

Τρίτη 8 του Απριλή 2003, 11:08 μ. μ

Αυτός είναι ο πόλεμος:

Το τζιπ Χάμμερ σκονισμένο και λασπωμένο, με την ένδειξη “UsArmy” προπορεύεται αργά, ακριβώς πίσω από το Πανεπιστήμιο. Πίσω του μία φάλαγγα τουλάχιστον 15 ακόμη “ελαφρών” στρατιωτικών οχημάτων.

Πάνω στο καθένα είναι φορτωμένο ένα βαρύ πολυβόλο όπλο, αυτά με τα, μεγάλα όσο ένα δάκτυλο βλήματα και την ταινία να βγαίνει απ’τις δύο άκρες του γεμιστήρα
Τρεις άνδρες, τρεις αμερικανοί στρατιώτες με κράνη καλυμμένα με καμουφλάζ, ένα βαρύ μπεζ αλεξίσφαιρο, από το οποίο βγαίνουν μικρά νήματα και καλώδια που ξετυλιγόνται και καταλήγουν στα ακουστικά και στα συστήματα επικοινωνίας. Ο στρατιώτης που κρατά την λαβή του πυροβόλου ακίνητος, συγκεντρωμένος στο ηλεκτρονικό σκόπευτρο του όπλου.

Η φάλαγγα προχωρά μέσα σε μια εξωπραγματική σιωπή- που την διακόπτουν αργά και που εντυπωσιακοί ξεροί κρότοι των βλημάτων που ρίχνουν, λίγους δρόμους πιο κάτω, τα τανκς του στρατού εισβολής.

Ξαφνικά και χωρίς κανένα λόγο το πολυβόλο γυρίζει την κάνη του προς μία κλειστή κατοικία, στον πρώτο όροφο ενός μικρού λευκού κτιρίου και ρίχνει μια ριπή. Δέκα , εκατό βλήματα που σκάζουν πάνω στα αδύναμα από ξύλο και σιδερένια κάγκελα των παραθύρων, τινάζοντας παντού κομμάτια σοβά και ξύλου. Σπάζοντας τις πήλινες γλάστρες γεμάτες με λουλούδια που στόλιζαν το μικρό μπαλκόνι. Το σιδερένιο κικκλίδωμα που προστάτευε την πόρτα του σπιτιού πέφτει με θόρυβο κάτω και οι ρόδες του μεγάλου τζιπ

που συνεχίζει την πορεία του, περνούει από πάνω του

Ξαπλωμένος στο πάτωμα, πίσω από ένα κλειστό παράθυρο σκεπασμένο με χαρτί εφημερίδας, μόλις πενήντα μέτρα μακριά από την περίπολο των εισβολέων, ένας ανεξάρτητος δημοσιογράφος είναι ο άμεσος μάρτυρας της σκηνής που μου περιέγραψε με μεγάλη συγκίνηση.

Τώρα βρίσκεται σε ένα πολυσύχναστο ξενοδοχείο της πρωτεύουσας, πολύ πιο σίγουρο, αλλά δύσκολα θα μπορούσε να ξεχάσει αυτό που είδε σήμερα.

Από το πρωί τα χτυπήματα, οι βόμβες, οι πύραυλοι έπληξαν την νότια περιοχή, την βόρεια και τα ανατολικά της Βαγδάτης. Στις 11. 00 όλοι πληροφορήθηκαν από τα μεγάφωνα του στρατού και της αστυνομίας για την απαγόρευση της κυκλοφορίας που θα αρχίζει στις 18. 00 και θα συνεχιζόταν το λιγότερο ως την αυγή.

Το ζήτημα συνεπώς για τον σύνδεσμό μου είναι να κινηθεί γρήγορα, με σύνεση, μέχρι να φτάσει ακριβώς στην ζώνη του Πανεπιστημίου, αυτή που έχει δοκιμαστεί περισσότερο απ'όλη την πρωτεύουσα, εκεί όπου έχει δώσει ραντεβού με δύο άλλους συναδέλφους.

Το κέντρο της πόλης βρίσκεται υπό τον απόλυτο έλεγχο του ιρακινού στρατού και μεγάλου αριθμού Φενταγίν που, ντυμένοι με πολιτικά και οπλισμένοι, περπατούν νευρικά πάνω-κάτω στους δρόμους. Η κυκλοφορία έχει σχεδόν διακοπή, η κίνηση των αυτοκινήτων, στο ελάχιστο. Μόνο η τύχη φέρνει μπροστά στον δημοσιογράφο ένα παλιό λεωφορείο που κατευθύνεται προς τα νότια.

Σκαρφαλώνει χωρίς να περιμένει να σταματήσει, και με στραμμένη την προσοχή του στην διαδρομή που ακολουθεί το λεωφορείο, ώστε να μην βρεθεί σε άγνωστα σημεία της πόλης .

Στο ύψος του Υπουργείου Πληροφοριών, αντιλαμβάνεται ότι πρακτικά όλη η κατοικημένη περιοχή γύρω από την πλατεία έχει βομβαρδιστεί. Είναι ακόμη ορατά τα σημάδια του πάνω στο χώμα, μερικοί νεκροί καλυμμένοι από πέτρες- σαν να επρόκειτο για μια συνηθισμένη ταφή.

Μερικά μέτρα ακόμη, κι ύστερα αποφασίζει να κατέβει από το λεωφορείο. Καλύτερα να συνεχίσει με τα πόδια. Λίγο πιο πέρα από το κέντρο της Ιρακινής τηλεόρασης, μια παρέα ανθρώπων να συζητά με ένταση. Ένας νεαρός ψηλός και λεπτός με μια “kelah” λευκή και κόκκινη τυλιγμένη γύρω από το λαιμό του, μιλά στα αγγλικά και λέει στον δημοσιογράφο να προχωρήσει πέρα από το παρτέρι που οριοθετούσε ένα σταυροδρόμι. Εκεί βρίσκονται το λιγότερο δέκα ή δώδεκα αυτοκίνητα, τελείως απανθρακωμένα.

Σηκώνοντας το βλέμμα του, βλέπει ολόκληρη την πρόσοψη ενός κτιρίου έξι ορόφων γκρεμισμένη από κάθε μεριά. Παράθυρα ξεχαρβαλωμένα, έπιπλα και σκεύη σκορπισμένα παντού. Ο νεαρός, με σπαστά αγγλικά καταφέρει να περιγράψει αυτό που συνέβη μόλις πριν μια ώρα.

Βρισκόμαστε λίγο πριν την νότια περιφέρεια της Βαγδάτης. Μετά από αυτά τα κτίρια, κανείς δεν τολμά να προχωρήσει.

Μια φάλαγγα αμερικάνικων τεθωρακισμένων και τζιπ έφτασε ως την πλατεία, σαρώνοντας τα παρτέρια που την διαμορφώνουν και πυροβολώντας τα παλιά παρκαρισμένα αυτοκίνητα

Αφού κάλυψαν τη μισή πλατεία, παρατάχτηκαν μπροστά από αυτό το απομονωμένο κτίριο και άνοιξαν πυρ. Με σκληρότητα, σημάδεύοντας τα πάντα και τίποτα, τρυπώντας τοίχους και τα διαμερίσματα.

Μετά από λίγα λεπτά μία τουλάχιστο ομάδα ενοίκων πετάχτηκε αλαφιασμένη στο δρόμο κλαίγοντας και ουρλιάζοντας. Οι στρατιώτες έμοιαζαν σαν να τους περιέμεναν :τους κινήγησαν, τους μάζεψαν και τους έριξαν στο έδαφος. Με λευκά πλαστικά κορδόνια τους έδεσαν τα χέρια πίσω στην πλάτη.

Μετά τους έπιαναν από τα μαλλιά κι έχωναν με δύναμη τα κεφάλια τους με δύναμη μέσα σε μαύρες νάλιν κουκούλες. Τους κλωτσούσαν, τους έφτυναν, τους χτυπούσαν με τους υποκόπανους των όπλων στο κεφάλι. Τους έσυραν για καμιά δεκαριά μέτρα και τους πέταξαν πίσω από το θωρακισμένο.

Αυτή τη συμπεριφορά επιφύλαξαν σε τουλάχιστον πενήντα άοπλους πολίτες, ως επί το πλείστον γυναίκες, ηλικιωμένους και παιδιά που έμεναν σ'αυτό το κτίριο χωρίς φως, νερό και φάρμακα.

Φυλακισμένοι στο ίδιο τους το σπίτι για περισσότερο από έξι μέρες.

Έξι μέρες φόβου και αγωνίας. Που τελείωσαν αυτό το πρωί με μια αυθεντική σύλληψη ανθρώπων πολύπαθων (μου επαναλαμβάνει ο σύνδεσμός μου), άοπλων πολιτών .

Όταν τελείωσε η “στρατιωτική επιχείρηση”, η φάλαγγα των αμερικανικών οχημάτων ολοκλήρωσε τον γύρο της πλατείας και εξαφανίστηκε στους σκονισμένους δρόμους που οδηγούσαν στο αεροδρόμιο.

Ο νεαρός ιρακινός αντιλαμβάνεται την δυσφορία του ευρωπαίου δημοσιογράφου. Είναι ξένος αλλά όχι εχθρός, και τον προσκαλεί να πλησιάσει σ' ένα γκαράζ, κρυμμένο σχεδόν από τα ερείπια ενός βομβαρδισμού των προηγούμενων ημερών.

Αυτός είναι ο πόλεμος; Ρωτά χωρίς να παίρνει απάντηση. Αυτοί είναι οι αμερικάνοι που θέλουν να μας ελευθερώσουν; Οι άνθρωποι που θα πρέπει να σεβαστούμε επειδή ήρθαν να προστατεύσουν τα ανθρώπινα δικαιώματά μας;

Εσύ τι θα έκανες αν ήταν μέλη της δικής σου οικογένειας αυτοί που ποδοπατήθηκαν, δέθηκαν και απήχθηκαν από ξένους στρατιώτες;

Ο δημοσιογράφος δεν ξέρει τι να απαντήσει- σκέφτεται το ραντεβού που οφείλει να σεβαστεί, την απαγόρευση κυκλοφορίας που πλησιάζει, τι θα συναντήσει πηγαίνοντας πέρα από αυτά τα κτίρια.

Αλλά ο ιρακινός τον κυνηγά: πες μου, εσύ που είσαι ευρωπαίος, τι σκέφτονται οι πολίτες της Ενωμένης Ευρώπης γι αυτόν τον πόλεμο;

Έλα να δεις το σπίτι μου, είναι ακριβώς εδώ πάνω.

Οι δυο τους ανεβαίνουν βιαστικά την σκάλα, και φτάνουν μπροστά σε μια ξύλινη πόρτα όπου ο Φειζάλ, έτσι λέγεται ο νεαρός, με δυο χτυπήματα των ποδιών, την κάνει να ανοίξει. Ο δημοσιογράφος μπαίνει και βρίσκει τουλάχιστον δέκα ανθρώπους, την οικογένεια του Φειζάλ, στο πάτωμα- άλλοι ξαπλωμένοι, άλλοι καθισμένοι. Τους κάνουν νόημα να μην μιλήσουν, να καθίσουν, χωρίς να βγάλουν άχνα. Ο τρόμος είναι αποτυπωμένος πάνω σε αυτά τα πρόσωπα με τις μακριές γενειάδες, σε αυτά τα γυναικεία πρόσωπα τα καλυμμένα μ' ένα πέπλο.

Μετά επίθεση, εκ νέου, ο θόρυβος των στρατιωτικών οχημάτων. Ο Φειζάλ κρυφοκοιτάζει πίσω από τις εφημερίδες που καλύπτουν τα τζάμια του παραθύρου.

Οι αμερικανοί, οι αμερικανοί -ουρλιάζει σχεδόν, και όλοι πέφτουν στο πάτωμα. Ο Φειζάλ οδηγεί τον δημοσιογράφο στο άλλο μοναδικό δωμάτιο του σπιτιού και τον καλεί να κοιτάξει έξω.

Μία φάλαγγα από δεκαπέντε τζιπ Χάμμερ. Με την ένδειξη «UsArmy». Αυτοί που άνοιξαν πυρ εναντίον του μπαλκονιού του πρώτου ορόφου όπου ακόμα βρίσκονταν πηλίνες γλάστρες γεμάτες λουλούδια.

Αυτός είναι ο πόλεμος; Ρωτά ξανά ο Φειζάλ.

Μα, αυτός είναι ο πόλεμος;

Όταν μετά από μισή ώρα περίπου ο Φειζάλ έμαθε το σημείο του ραντεβού του δημοσιογράφου με τους συναδέλφους του, προσφέρθηκε να τον πάει με το αυτοκίνητο. . Αλλά όχι μέχρι το ξενοδοχείο- θα ήταν πολύ επικίνδυνο για τον Φειζάλ να γυρίσει πίσω.

Κατεβαίνουν ξανά στον δρόμο και αφού συνεννοήθηκε στα αραβικά με δύο άλλα παιδιά, ο Φειζάλ κατέφτασε με ένα παλιό Ρενώ κι άλλους δυο νεαρούς επιβάτες. Ο δημοσιογράφος ανεβαίνει με το σακίδιο στα γόνατα. Οι συνεπιβάτες, για να κάνουν χώρο, είναι υποχρεωμένοι να μετακινήσουν από τη θέση τους δύο πολυβόλα και δύο ντουφέκια, και σκεπάζουν με την «kah» το πρόσωπο τους.

Δέκα λεπτά οδήγησης μέσα από απίθανους δρόμους, τάφρους και χωράφια, περνάνε μέσα από εγκαταλελειμμένες αποθήκες, και τέλος το αυτοκίνητο σταματά. Ο δημοσιογράφος κατεβαίνει, και χαιρετάει με ένα νεύμα τον Φειζάλ και τους άλλους.

Κοίτα, του λέει ο Φειζάλ, είμαστε Φεγαντί, ίσως σε μια ώρα, αύριο ή σε μερικές μέρες να έχουμε σκοτωθεί πολεμώντας. Τι θα πουν τότε οι εφημερίδες στην χώρα σου; Ότι είμαστε «καμικάζι», ότι έχουμε σκοτώσει εν ψυχρώ τύπους από το Κολοράντο ή την Καλιφόρνια που ήρθαν να μας απελευθερώσουν, να υπερασπιστούν τα δικαιώματά μας; Ανάμεσα στους πολίτες που τους πέρασαν στο κεφάλι μια κουκούλα και τους κακοποίησαν, και που δεν ξέρουμε πού τους πήγαν, ούτε για ποιο λόγο καταστράφηκε το σπίτι τους, ούτε γιατί αιχμαλωτίστηκαν ήταν οι γονείς του Σαούλ.

Και δείχνει τον νεαρό με τα μακριά μαύρα μαλλιά στο τιμόνι του αυτοκινήτου.

Αυτός είναι ο πόλεμος;

Ρωτά μια τελευταία φορά ο Φειζάλ πριν ανεβεί στο αυτοκίνητο και να απομακρυνθεί μέσα σε ένα σύννεφο από πέτρες που τινάζονται από τις ρόδες του αυτοκινήτου.

Ας είναι ήσυχη η νύχτα.

#51

Τρίτη 8 Απρίλη 2003, 4:24μ.μ.

Ορίστε οι ανταποκρίσεις της Rosarita Catani που φτάνουν από το Αμμαν, και που παρακολούθησε τις ειδήσεις των 19:00 και των 23:30 (ώρα Ιορδανίας) από το δορυφορικό κανάλι «Al Jazeera» και την ιορδανική τηλεόραση.

της Rosarita Catani από το Shafan Bardan (Αμμαν), Ιορδανία

6. 4. 2003 – ώρα 19:00

Ο ουρανός της Βαγδάτης είναι μαύρος. Δεν υπάρχει ουρανός στη Βαγδάτη. Είναι μέρα μεσημέρι αλλά μοιάζει προχωρημένη νύχτα. Κάνει ζέστη! Η ατμόσφαιρα είναι ακόμα πιο αποπνικτική λόγω του καπνού και της ζέστης.

Ακούω τη βοή των αεροπλάνων. Οι πύραυλοι πέφτουν βροχή. Νάτος! Τον βλέπω. Να, ακόμα ένας χτυπάει ένα σπίτι. Φαίνονται τα θραύσματα που πετάγονται στον αέρα. Ο δημοσιογράφος του Al Jazeera σχολιάζει τις εικόνες. Ενώ σχολιάζει κοιτά τριγύρω του. Αναπηδά σε κάθε έκρηξη.

Κοιτώ τις εικόνες και νιώθω το φόβο. Ένα φόβο που μεταδίδεται μέσω του βίντεο. Τον αισθάνομαι πάνω μου.

Ο δημοσιογράφος γυρίζει το κεφάλι μόλις ακούει τη βοή ενός αεροπλάνου. Το βλέμμα του είναι σκοτεινό. Ακούω τις εκρήξεις των βομβών. Μοιάζει να σκάνε εδώ, στο σπίτι. Φοβάμαι και εγώ τώρα.

Η πόλη είναι έρημη. Φαίνεται μόνο αυτό το σύννεφο καπνού και η φωτιά. Σήμερα οι βομβαρδισμοί είναι ακόμα πιο ισχυροί, πιο λυσσαλέοι. Βομβαρδίζουν τα πάντα, πλέον. Δεν στοχεύουν πια συγκεκριμένα στόχους.

Οι εικόνες μεταφέρονται στη Βασόρα. Βίαιες μάχες ιρακινού στρατού και βρετανών. Μια φάλαγγα από βρετανικά άρματα μάχης κατευθύνεται προς τη Βασόρα. Έφτασαν στις πύλες τις πόλης.

Χτυπούν με τα πυροβόλα Χτυπούν κατοικημένες περιοχές. Μπαίνουν στην πόλη με τα dhabbah τους (άρματα μάχης).

Η πόλη έχει υποστεί μεγάλη δοκιμασία. Η αραβική τηλεόραση μεταδίδει ότι είναι πολύ πιθανό οι feddayn να δράσουν αυτό το βράδυ και να χτυπήσουν τους βρετανούς στρατιώτες.

6. 4. 03 – ειδήσεις των 23:30, ώρα τοπική

Οι βομβαρδισμοί μαινόνται. Δίχως σταματημό.

Τα νοσοκομεία είναι γεμάτα. Δεν υπάρχει πια θέση σ'αυτά. Δεν είναι ακόμα γνωστός, ούτε ο αριθμός των ζημιών, ούτε των θυμάτων. Βλέπω το αίμα να κυλά στα νοσοκομεία. Οσμίζομαι τη μυρωδιά του θανάτου. Είναι αισθητή η μυρωδιά του θανάτου.

Παιδιά. Τα παιδιά τι κρίμα. Φέρνουν ένα παιδάκι τραυματισμένο, τι μικρό, είναι δεν είναι 2 ετών! Είναι χτυπημένο στο κεφάλι. Δεν υπάρχει χώρος. Βάζουν τους τραυματίες στο πάτωμα. Βλέπω τους γιατρούς να τρέχουν από τη μια μεριά στην άλλη.

Μια κυρία κλαίει: «Ο Bush δεν θέλει την ειρήνη. Εμείς ζητάμε ειρήνη, αυτός δεν ξέρει καν τι σημαίνει Ειρήνη. Ένα από τα παιδιά μου δεν ξέρω καν που βρίσκεται, ενώ το άλλο είναι στο νοσοκομείο με ένα πόδι σπασμένο». Ουρλιάζει! Είναι η κραυγή απελπισίας μιας μάνας. Σκουπίζει τα δάκρυα της με το ishar της και φεύγει. Μια άλλη μάνα βγάζει όλο της τον πόνο και λέει: « Αφήστε τα παιδιά μας να μεγαλώσουν. Αφήστε τα να ζήσουν και να γίνουν μεγάλα».

Αυτή η νύχτα δεν θα τελειώσει ποτέ. Οι βόμβες συνεχίζουν να πέφτουν.

Δεν ξέρω αν θα καταφέρω να κοιμηθώ απόψε. Μπροστά στα μάτια μου υπάρχει μόνο καταστροφή και θάνατος.

52

Τρίτη 8 του Απριλίου 2003, 5:52 μ.μ.

Οι αριθμοί του πολέμου.

Οι αριθμοί του πολέμου δεν έχουν καμία σχέση με τον πόλεμο των αριθμών.

Οι αριθμοί του πολέμου έχουν όνομα και πρόσωπο- εντυπωσιάζουν επειδή έχουν το βάρος της αλήθειας, επειδή μέσα τους υπάρχουν τα βάσανα των ανδρών και των γυναικών, των παιδιών και των ηλικιωμένων. Οι αριθμοί του πολέμου φέρνουν σε πρώτο πλάνο (μας κοιτούν κατάφατσα, χωρίς ενδιάμεσο) τον πόλεμο τον ίδιο.

Οι πληροφορίες που μεταφέρω, έφτασαν σε μένα μέσω μέλη από τον συγγενή ενός δημοσιογράφου που βρίσκεται στην Βαγδάτη και με τον οποίο δεν κατάφερα να επικοινωνήσω τηλεφωνικά. Μοιάζει να είναι μία από κείνες τις πολύ δύσκολες ημέρες για τηλεφωνικές συνδέσεις.

Χθες, μετά από μια συνάντηση με δύο ιρακινούς γιατρούς, έφτασε σε ένα ασφαλές μέρος (ούτε σε νοσοκομείο, ούτε σε κάποιο ξενοδοχείο) και κατάφερε να στείλει από εκεί μία σειρά από μέλη σε συγγενείς του. Ένα από αυτά περιλαμβάνει και τις ειδήσεις που δημοσιεύω.

Τα στοιχεία έφτασαν σε μένα επεξεργασμένα (θα έλεγα αθροισμένα απλώς το ένα με το άλλο) και λένε ότι:

5 εκατομμύρια ανθρώπων χωρίς φως, χωρίς νερό και χωρίς φάρμακα πολιορκούνται στην Βαγδάτη.

2 εκατομμύρια πολίτες δεν έχουν πια με τι να τραφούν.

400. 000 από αυτούς είναι παιδιά, κακοσιτιζμένα, και υποσιτισμένα, από τότε που ξεκίνησε ο πόλεμος.

100. 000 υποφέρουν από διάρροια, τύφο και αναπνευστικά νοσήματα χωρίς να είναι δυνατή η περιθαλψή τους εξαιτίας της απόλυτης έλλειψης φαρμάκων και ιατρικού εξοπλισμού.

5. 000 άνθρωποι νοσηλεύονται στα νοσοκομεία της πόλης που ακόμη λειτουργούν. Παρά το ότι τα διαθέσιμα κρεβάτια είναι μόλις 500.

Η συντριπτική τους πλειοψηφία είναι σε βάρια κατάσταση- με κατάγματα, μέλη ακρωτηριασμένα και πληγωμένα, και προχωρημένες μολύνσεις.

1. 000 τα θύματα, μόνο στην Βαγδάτη. 500 τα επίσημα, επειδή πεθαίνουν στα νοσοκομεία ή υπό την παρουσία μαρτύρων ή γιατρών.

2. 000 οι τραυματίες, τις τελευταίες τρεις μέρες, που δεν μπορούν να έχουν καμία ιατρική βοήθεια τόσο γιατί τα νοσοκομεία είναι γεμάτα, όσο και επειδή λείπουν τα φάρμακα.

Οι πρώτες μη λογοκριμένες ειδήσεις, που έφτασαν χθες το βράδυ στην Βαγδάτη, τονίζουν ότι σε άλλες περιοχές του Ιράκ η κατάσταση είναι ακόμη πιο δραματική.

Βασόρα :

1, 3 εκατομμύρια άνθρωποι εδώ και μια βδομάδα δεν έχουν φως ούτε νερό. Το 70% των κατοίκων είναι αναγκασμένο να χρησιμοποιεί νερό από το ποτάμι για να πιει, να πλυθεί και να μαγειρέψει. Όλες οι σταθμοί ηλεκτροπρωτισμού της πόλης έχουν βομβαρδιστεί και καταστραφεί. Η ηλεκτρική ενέργεια εξασφάλισε την άντληση του νερού. Οι γεννήτριες έκτακτης ανάγκης τέθηκαν αμέσως σε λειτουργία, αλλά χτυπήθηκαν ακόμη κι αυτές.

100. 000 παιδιά από την Βασόρα βρίσκονται στην ίδια δραματική κατάσταση με τους συνομηλικούς τους στην Βαγδάτη.

Ερμπίλ :

Οι εντατικοί βομβαρδισμοί και η καταστροφή της πόλης που προκλήθηκε από την επέμβαση των άγγλο-αμερικάνων, ανάγκασε τον πληθυσμό να καταφύγει στο κοντινότερο βουνό (χαμηλότερες θερμοκρασίες). Χωρίς τροφή, κουβέρτες ή άλλα είδη θαλπωρής.

Ουμ Κασρ:

Η πόλη είναι βαριά βομβαρδισμένη. Εκατό θύματα . Έξω από το λιμάνι ένα καράβι που μεταφέρει πόσιμο νερό και φάρμακα, δεν μπαίνει στο λιμάνι επειδή οι αγγλικές και οι αμερικανικές δυνάμεις το θεωρούν «ως ύποπτο μεταφοράς τρομοκρατών».

Μου αναφέρουν ότι από απόψε τα σύνορα με την Συρία, Ιορδανία, Τουρκία και Ιράν όπου βρίσκονται παραταγμένα τα αμερικανικά στρατεύματα ξηράς που εμποδίζουν ακόμη και τους πρόσφυγες στην φυγή τους από τον πόλεμο και την καταφυγή τους στους βιαστικά σπημμένους καταυλισμούς στην Ακνούρ, έκλεισαν και προς τις δύο κατευθύνσεις. Αυτό αφορά και τον πολύ οργανωμένο καταυλισμό στο Ελ Χολ, στη Συρία , στον οποίο οι ιρακινοί πρόσφυγες δεν μπορούν να φθάσουν.

Οι άγγλο-αμερικανοί, ανακοινώνουν στους δημοσιογράφους των μεγάλων τηλεοπτικών δικτύων που είναι ακόμη παρόντες στο ξενοδοχείο «Palestine» μαζί με πολλούς άλλους, να μην φύγουν από το ξενοδοχείο για κανένα λόγο.

Μεταξύ των «επισήμων» δημοσιογράφων κυκλοφορεί μια λίστα με ιρακινούς «εγκληματίες πολέμου» (τυπωμένη σε φέιγ-βολάν, γραμμένη στα αγγλικά και στα αραβικά) που, εκτός του Saddam Hussein, περιλαμβάνει και τους:

Ουντά Hussein, πρωτότοκος του Saddam
 Κουσάι Hussein, δευτερότοκος του Saddam
 Αλή Χασσάν, Στρατηγός της Προεδρικής Φρουράς
 Τερέκ Αζίζ, Αντιπρόεδρος της Κυβέρνησης
 (στην λίστα παρουσιάζεται με το πραγματικό του όνομα: Μικαήλ Γιουχάνα)
 Ιζάτ Ιμπράιμ αλ-Ντουρί, Αντιπρόεδρος του Κόμματος Μπάαθ
 Χανί αλ-Λατίφ Τουλφάν, Υπουργός Εσωτερικών
 Αζίζ Σαλί Νουμάν, Γραμματέας του Κόμματος Μπάαθ
 Αμπεντ Χαμούντ αλ-Τικριτί (υποδεικνυόμενος ως βοηθός του Saddam)
 Ταχά Γιασσίμ Ραμαντάμ, Αντιπρόεδρος του Ιράκ

Αυτά είναι όσα μου γνωστοποιήθηκαν μέχρι τώρα.

Θα συνεχίσω όπως πάντα να είμαι κοντά στο τηλέφωνο, και να περιμένω την αναφορά της Ροζαρίτα Κατάνι από το Αμμάν.

Τα λέμε αργότερα.

Γ.

#53

Τρίτη 8 Απρίλη 2003, 10:35 μ.μ.

Από το Αμμάν

Είναι αδύνατον να σταθεροποιήσω μια τηλεφωνική επαφή με την Βαγδάτη, εδώ και 24 ώρες. Αυτή είναι η τελευταία ανταπόκριση που μου έστειλε η Ροζαρίτα Κατάνι η οποία αναφέρει όσα μεταδίδει η Ιορδανική τηλεόραση και τα αραβικά τηλεοπτικά δίκτυα που παρακολουθούν τον πόλεμο.

Γ.

8. 04. 03 , ώρα 11. 30.

Απόψε δεν κατάφερα να κοιμηθώ. Άκουγα ακόμη τον βόμβο των αεροπλάνων και τον θόρυβο των βομβών. Ξύπνησα με την αίσθηση μιας αγωνίας να με βαραίνει.

Σήμερα οι αγγλοαμερικανοί είναι στην Βαγδάτη.

Οι βομβαρδισμοί συνεχίζονται. Η πόλη καίγεται.

Βλέπω τα καμένα σπίτια. Υπάρχει φωτιά παντού στους δρόμους.

Αίμα που κυλά. Βλέπω το κομμάτι ενός ποδιού , δεν υπάρχει το σώμα- μόνο ένα μέλος συνθλιμμένο από το γόνατο ως το πέλμα. Άνθρωποι που τρέπονται σε φυγή.

Να και τα τεθωρακισμένα, βρίσκονται σε μια κωμόπολη λίγα χιλιόμετρα από την Βαγδάτη. Σταματούν, Οι στρατιώτες κατεβαίνουν. Μπαίνουν στην αυλή μιας κατοικίας. Την έχω ξαναδεί αυτήν την σκηνή; Όχι! Δεν είναι μια εικόνα του ρεπερτορίου.

Κλωτσούν την πόρτα. Ανοίγει ένας άνδρας.

Ακούω την φωνή που στα αγγλικά επαναλαμβάνει «Go out». «Go out. »

Ο άντρας από μέσα κάνει νόημα με τα χέρια, του λέει να περιμένει. Μην πυροβολείτε, μην πυροβολείτε. Φωνάζει κάποιον που βρίσκεται στο εσωτερικό του σπιτιού. Βγαίνει! Είναι μια γυναίκα μαζί του, ίσως η σύζυγος. Ναι, είναι η σύζυγος. Είναι μια οικογένεια όπως τόσες. Βλέπω μία κοπελίτσα (θά'ναι δε θα'ναι, δεκαπέντε χρόνων), έναν νεαρό λίγο πιο μεγάλο. Υπάρχουν επίσης δύο μικρά παιδιά, τεσσάρων ή πέντε χρόνων.

Τους υποχρεώνουν να γονατίσουν και να σηκώσουν τα χέρια ψηλά. Η γυναίκα κλαίει και φέρνει τα χέρια της στο στόμα. Η κόρη την πλησιάζει και κλαίει μαζί της. Φοβούνται. Οι στρατιώτες τους σημαδεύουν με τα «baguda» τα όπλα, στο κεφάλι.

Τα μικρά σηκώνουν κι εκείνα τα χεράκια τους. Είναι κουλουριασμένα στο πάτωμα. Συγκρατούν το κλάμα. Ο φακός της τηλεκάμερας τους καθάρει. Στα μεγάλα μαύρα τους μάτια φαίνεται ο τρόμος.

Τα κοιτάζω και σκέφτομαι τον γιο μου. Μου 'ρχεται να κλάψω.

Οι αγγλοαμερικανικές δυνάμεις αιχμαλώτισαν μέχρι σήμερα 3. 700 ανθρώπους. Ανάμεσά τους υπάρχουν πάρα πολλοί πολίτες.

Οι αμερικανοί σχημάτισαν σημεία ελέγχου γύρω από την Βαγδάτη. Δεν βρίσκονται ακόμη στο κέντρο της πόλης.

Βλέπω τους δρόμους. Χτύπησαν μέχρι και δύο προεδρικά μέγαρα.

Φαίνεται ένα χτυπημένο σπίτι. Στο εσωτερικό της κρεβατοκάμαρας στην οροφή, μια τεράστια τρύπα, κι άλλη μία στον εσωτερικό τοίχο του σπιτιού. Το υπόλοιπο του τοίχου, στο κρεβάτι και στο πάτωμα. Ένας άντρας μαζεύει το κοράνι, το ξεσκονίζει και το φιλά.

Μια ολόκληρη έπαιλη ισοπεδωμένη.

Οι άνθρωποι σκάβουν στα ερείπια με τα χέρια.. Υπάρχει ένας σωρός πάνω στο χώμα. Μία γυναίκα δακρυσιμένη λέει πως όλοι πέθαναν. Είναι νεκροί όλοι οι δικοί μου. Μου έμεινε μόνο ο ανιψιός μου, δύο χρόνων.

Ο Ιρακινός Υπουργός Πληροφοριών βγάζει μία ανακοίνωση και λέει ότι δεν πιστεύει στην αμερικανική προπαγάνδα. Βλέπετε, λέει, οι αμερικανοί λέγανε ότι κατέλαβαν το Υπουργείο Πληροφοριών. Να! το μέγαρο είναι ακριβώς πίσω μου.

Νοσοκομείο της Βαγδάτης. Τις τελευταίες τρεις μέρες υπάρχει ένας μέσος όρος 100 τραυματιών την ώρα. Μόνο σήμερα στην πόλη της Βαγδάτης μετράνε για την ώρα 31 νεκρούς αλλά ο αριθμός αυτός μάλλον θ' αυξηθεί.

Τα κρεβάτιά του είναι γεμάτα με παιδιά. Είναι όλα μικρά, από δεκαοκτώ μηνών μέχρι έξι μηνών. Ένα πληγήθηκε στο κεφάλι, άλλο στην κοιλιά, άλλο στο πρόσωπο. Ένας πιστιρικός έχει χάσει το ένα του πόδι.

Ο κατάλογος είναι μακρύς και ατελείωτος.

Αναρωτιέμαι, πότε θα φτάσει η ανθρωπιστική βοήθεια;

Η κωμόπολη του Αλ Μουζάλ έχει κι αυτή βομβαρδιστεί. Εδώ η ζωή συνεχίζεται. Το κέντρο της πόλης είναι γεμάτο ανθρώπους. Μια γυναίκα, την ώρα της συνέντευξης, λέει : «Αυτό είναι το σπίτι μου. Δεν κουνιέμαι από δω, δεν φοβάμαι γι'αυτό και δεν φεύγω. Δεν θα με διώξουν. Αυτό είναι το σπίτι μου!»

Ο δημοσιογράφος σχολιάζει ότι κατά τη γνώμη του οι ιρακινοί είναι σίγουροι ότι ο πόλεμος θα αρχίσει όταν οι αμερικανοί θα μπουκώσουν στο κέντρο της πόλης και τότε αυτοί θα οργανώσουν την αντίσταση

#54

Τρίτη 8 Απρίλη 2003, 10:14 μ.μ.

Να είσαι δημοσιογράφος στην Βαγδάτη

Εδώ και δύο μέρες δεν καταφέρνω να επικοινωνήσω με τη Βαγδάτη 48 ώρες στις οποίες συνέβησαν πολλά. Αυξήθηκε ο αριθμός των τραυματιών, όπως και των νεκρών. Βομβαρδίστηκε μέχρι και το ξενοδοχείο «Palestine».

Γι αυτήν ακριβώς την επίθεση στο ξενοδοχείο όπου μένουν οι δημοσιογράφοι των τηλεοπτικών καναλιών, μιλά στην αποψινή της ανταπόκρισή, η Ροζαρίτα Κατάνι.

Για το πώς χειρίστηκε την είδηση η αραβική τηλεόραση, για τους νεκρούς συναδέλφους, για την αγανάκτηση που προκάλεσε αυτή η ενέργεια.

Δεν σταματάω να παίρνω τηλέφωνο. Κι ας περάσει έτσι όλη η νύχτα.

robdinz

της Rosarita Catani/ Σάφα Μπαντράν
Αμμάν, Ιορδανία

Ο άνθρωπος σε αυτήν την φωτογραφία είναι ένας δημοσιογράφος του Ρώυτερ. Χτυπημένος στο πρόσωπο. Αυτή η εικόνα δεν χρειάζεται κανένα άλλο σχόλιο.

Σήμερα η αραβική τηλεόραση αφιέρωσε σχεδόν ολόκληρο το πρόγραμμά της στην επίθεση στους δημοσιογράφους.

Αυτός που βλέπετε στην φωτογραφία είναι ο δημοσιογράφος του Αλ Τζαζίρα, Ιορδανικής εθνικότητας-ονομάζεται Ταρέκ Αγιούμπ.

Είχε μόλις φτάσει από το Αμμάν, ήταν 35 ετών. Αφήνει πίσω του μία γυναίκα και μια μικρή κόρη ενός έτος και δύο μνηών. Φορούσε ένα αλεξίσφαιρο γιλέκο και ένα κράνος για να προστατευτεί από τα χτυπήματα.

Καθόταν κάτω, στην ταράτσα του κτιρίου του Αλ Τζαζίρα στην Βαγδάτη, και πίσω του ένας σωρός σάκων για στρατιωτική χρήση.

Εκείνη την ώρα σχολίαζε- όσα συνέβαιναν γύρω του. Κοίταξε τριγύρω. Σε μια συγκεκριμένη στιγμή είπε στον συνομιλητή του : «περίμενε, ακούω τον βόμβο των αεροπλάνων. Περίμενε μια στιγμή, ακούω τα αεροπλάνα που πλησιάζουν». Ήταν η τελευταία του φράση.

Ένα αμερικανικό αεροπλάνο άφησε τις βόμβες του ακριβώς πάνω από το κτίριο του αραβικού τηλεοπτικού σταθμού (στμ. του Αλ Τζαζίρα)

Βλέπω τους άλλους δημοσιογράφους να τρέχουν προς τον συνάδελφο τους και να μαζεύουν ό, τι απέμεινε από το σώμα του μέσα σε ένα σεντόνι. Έτσι πέθανε ο Ταρέκ Αγιούμπ.

Ένας κάμεραμαν της αραβικής τηλεόρασης ABUDABI αναλαμβάνει να καταγράψει αυτές τις εικόνες.

Μοιάζει με ταινία, ένα άλλο αεροπλάνο γυρνά και χτυπά το κτίριο του σταθμού. 4 δημοσιογράφοι τραυματίζονται βαριά. Το πρόβλημα είναι ότι στα νοσοκομεία δεν έχουν φάρμακα για να τους περιθάλψουν. Η ένταση έχει ανέβει πάρα πολύ.

Ένας ισπανός δημοσιογράφος, ψηλά στο ξενοδοχείο «Παλαιστίνη» βιντεοσκοπεί και φωτογραφίζει τις εικόνες της σύγκρουσης μεταξύ φενταγίν και αμερικάνικων ταγκς στην γέφυρα της Βαγδάτης. Ίσως είδε κάτι που δεν έπρεπε να δει διότι ένα ταγκ τον εντοπίζει, στρέφει το πυροβόλο του, τον σημαδεύει και ρίχνει προς την κατεύθυνση του ξενοδοχείου. Το «Palestine» βομβαρδίστηκε, συγχρόνως, και από τον αέρα.

Ο ισπανός φωτογράφος χτυπήθηκε στο πρόσωπο. Έχασε το ένα του πόδι. Θα πεθάνει αμέσως μετά , στο νοσοκομείο. Μία δημοσιογράφος του Ρώτερ χτυπήθηκε στην κοιλιά- θα πεθάνει κι αυτή λίγο αργότερα στο νοσοκομείο. Μία άλλη συνάδελφος της, που την μεταφέρουν με αυτοκίνητο, είναι βαριά τραυματισμένη. Σκεπάζει με τα ματωμένα χέρια το πρόσωπο της και κλαίει.

Ο απεσταλμένος της αραβικής τηλεόρασης των Ηνωμένων Αραβικών Εμιράτων «ABUDABI» κάνει μία έκκληση βοήθειας. Απηύθυνε έκκληση στις ανθρωπιστικές οργανώσεις και στα ΜΜΕ για σωθεί μία ομάδα δημοσιογράφων. Οι ίδιοι βρίσκονται στα Κεντρικά του τηλεοπτικού πομπού στη Βαγδάτη.

Ο δημοσιογράφος (το όνομά του είναι Σάρεκ Χαμέντ) που μιλούσε σε απευθείας σύνδεση δήλωσε ότι 25 άνθρωποι που ανήκουν στον εν λόγω τηλεοπτικό σταθμό, συν κάποιοι οπερατέρ του Αλ Τζαζίρα, δεν μπορούν να μετακινηθούν και είναι περικυκλωμένοι εξαιτίας των συγκρούσεων που γίνονται κοντά στο γραφείο τους.

Στο μεταξύ, έξω από το ξενοδοχείο «Palestine», οι δημοσιογράφοι συγκεντρώνονται. Ανάβουν κεριά στην μνήμη των συναδέλφων τους. Κάνουν μία έκκληση. Ζητούν κατηγορηματικά να μην γίνει καμιά επίθεση στα μέσα ενημέρωσης.

Στο Αμμάν μπροστά από τα γραφεία του σταθμού Αλ Τζαζίρα έγινε μια μικρή διαδήλωση. Διαδήλωση εκούσια και αυθόρμητη απλών ανθρώπων και δημοσιογράφων που φώναζαν : «Έξω οι Αμερικάνοι».

55

Τετάρτη 9 Απριλη 2003, 6:30 μ.μ.

Γιορτή στην Βαγδάτη

Στην Βαγδάτη γιορτάζουν. Έφτασαν οι απελευθερωτές.

Μπροστά στο «Palestine» και στο «Seraton» τα άρματα μάχης και τα τεθωρακισμένα (στυλ. : μεταφοράς προσωπικού) των ΗΠΑ έφτασαν σαν σε αγώνα δρόμου, παίρνοντας θέσης, ακόμα και στα παρτέρια του παρκινγκ. Οι στρατιώτες κατέβηκαν ταχύτατα και παρατάχτηκαν με τα όπλα τους και τις βιντεοκάμερες. Δυσκολεύτηκαν να μουν στο χώλ, να περάσουν τις μεγάλες γυάλινες πόρτες που οδηγούσαν στο εσωτερικό.

Οι δημοσιογράφοι των τηλεοπτικών δικτύων τους απώθησαν . Προσπάθησαν να τους απωθήσουν. Δεν ήθελαν να πάρουν μέρος στο πανηγύρι. Φώναζαν τα ονόματα των συναδέλφων τους που σκοτώθηκαν χθες, χτυπημένοι από αυτές τις κότες που εσκεμμένα έβαλαν κατά του 14ου και 15ου ορόφου.

Μπήκαν λοιπόν, με τη βία. Το έκαναν για να γιορτάσουν.

Η φωνή του συνδέσμου μου φτάνει σε μένα διαυγέστατη, οι τηλεπικοινωνίες σαν από θαύμα αποκαταστάθηκαν αμέσως, εδώ και μια ώρα.

Δεν κάνει λόγο για γιορτές και πανηγύρια. Οι πολίτες της Βαγδάτης δεν έλαβαν καμιά πρόσκληση για καμιά γιορτή.

Παρά το ότι τα αμερικανικά στρατεύματα αναπτύσσονται στο εσωτερικό της πόλης τσακίζοντας την αντίσταση των Φενταγίν και φτάνουν ως το κέντρο των λαϊκών συνοικιών χτυπώντας και καταστρέφοντας τις αστικές κατοικίες.

Καταδιώκουν του Ιρακινούς που δεν ξέρουν ότι στην πόλη γίνεται γιορτή.

Εκατοντάδες είναι τα πτώματα με τα σπλάχνα έξω, με τις μύγες γύρω από τις κόχες των ματιών. Πού είναι οι τηλεοράσεις;

Αυτή είναι η πρώτη μέρα χωρίς βόμβες και πυραύλους και πολλοί, πάρα πολλοί, μα πάρα πολλοί βγήκαν ξημερώματα από τα σπίτια τους, από τα αυτοσχέδια καταφύγια όπου έμεναν για πολλές μέρες. Χωρίς τροφή πια, χωρίς νερό πηγαίνουν προς το κέντρο της Βαγδάτης. Μπροστά από τα καταστήματα τροφίμων (που ακόμη κρύβουν προμήθειες) οι πιο νέοι και δυνατοί σπάζουν τις σιδεριές και παίρνουν όσα τους χρειάζονται. Και μετά, λίγο πιο κάτω προς τις συνοικίες της άρχουσας τάξης με τις λευκές βίλες, μέσα σε

κήπους γεμάτους μπανανιές.

Ακόμη κι εκεί σκαρφαλώνουν στους τοίχους, γκρεμίζουν τις πόρτες και τα παράθυρα με σίδερα που τα χρησιμοποιούν σαν πολιορκητικούς κριούς, ποδοπατούν τα πολύτιμα χαλιά των σαλονιών, ρίχνουν καταγής τις πόρτες των δωματίων και παίρνουν τα τρόφιμα. Αλλά και ανεμιστήρες, τηλεοράσεις και ραδιόφωνα. Μετά φεύγουν όλοι τρέχοντας.

Ούτε και στα νοσοκομεία έμαθαν ότι η πόλη γιορτάζει. Οι χιλιάδες τραυματίες που βρίσκονται οπουδήποτε άλλου εκτός των κρεβατιών (γιατί δεν υπάρχουν πλέον άλλα), συνεχίζουν να μην μπορούν να γιατρευτούν, οι εγχειρήσεις συνεχίζουν να διεξάγονται χωρίς αναισθησία. Συνεχίζουν να ουρλιάζουν από πόνο στα νοσοκομεία, να κλαίνε. Να πεθαίνουν.

Τουλάχιστον 3.000 οι νεκροί των τελευταίων τριών ημερών και ακόμη περισσότεροι οι τραυματίες. Η Βαγδάτη πόλη νεκρή. Χωρίς ατμόσφαιρα γιορτής.

Εκατομμύρια ανθρώπων, ανδρών, γυναικών, γέρων και παιδιών (μακριά από τις κάμερες της τηλεόρασης) απελπισμένοι ικετεύουν τους απελευθερωτές να μην καταστρέψουν τα σπίτια τους. Αλλά καταλήγουν χτυπημένοι, σκεπασμένοι με κουκούλες, δεμένοι και πεταμένοι σαν σκουπίδια ανάμεσα στα ερείπια και τα πτώματα των θυμάτων.

Όχι, όχι, εδώ δεν υπάρχει καμία γιορτή- μου θυμίζει ο σύνδεσμός μου. Ακούγονται πυροβολισμοί, η αντίσταση είναι ακόμη μεγάλη. Δεν ξέρω, στ' αλήθεια, τι μπορεί να συμβεί απόψε.

Είμαστε πάντα στην Βαγδάτη, μετά από βδομάδες βομβών και πυραύλων, χιλιάδων νεκρών που κανείς ποτέ δεν δήλωσε, τουλάχιστον το ένα τέτατο των αστικών κατοικιών έχει καταστραφεί, δεν υπάρχει πόσιμο νερό, δεκάδες χιλιάδων πολιτών υποφέρουν από μολύνσεις, τύφο, διάρροια. Η απειλή της χολέρας είναι πολύ πραγματική και ανησυχητική. Για να μην μιλήσουμε για τις άλλες ζώνες του Ιράκ για τις οποίες δεν έχουμε ασφαλείς και ανεξάρτητες πληροφορίες.

Ναι, το υπόλοιπο της χώρας.

Τα αμερικανικά στρατεύματα σκηνοθετούν ένα είδος διαφημιστικού σπότ μπροστά στα ξενοδοχεία των δημοσιογράφων για να δώσουν σε όλον τον κόσμο μια εικόνα της απελευθερωμένης Βαγδάτης. Αλλά δεν είναι έτσι, μου λέει με έξαψη ο σύνδεσμός μου- αυτή είναι μία πόλη 5 εκατομμυρίων ανθρώπων, ποιος μπορεί να πιστέψει τις εικόνες που δείχνουν μέσω δορυφορικού κυκλώματος και δείχνουν 150 ιρακινούς να χορεύουν και να τραγουδούν μπροστά σε άρματα μάχης;

Ναι, ποιος;

Αυτή η νύχτα θα είναι άλλη μια νύχτα μαρτυρίου, όπου οι τραυματίες δεν θα γιατρεύονται, όπου θα καλούνται με το όνομα τους οι ζωντανοί για να μετρηθούν οι νεκροί. Άλλη μια νύχτα αναγκαστικής ησυχίας, ποταμίσιου νερού για να πιούν και να πλύνουν τα χόρτα. Άλλη μια νύχτα φόβου ότι οι απελευθερωτές μπορεί να φτάσουν ως την πόρτα και γκρεμίζοντάς την να επιτεθούν και να καταστρέψουν ό, τι βρίσκεται στο εσωτερικό του σπιτιού. Μα για ποια γιορτή μιλάμε;

Ναι, ποια γιορτή;

Έμαθα να εξοικειώνομαι με αυτές τις νύχτες στην Βαγδάτη, μου λέει ο σύνδεσμός μου, είναι νύχτες που δεν τελειώνουν ποτέ, που κανείς δεν κοιμάται. Ξαπλώνουν ντυμένοι όπου βρουν, τα λίγα χρήματα κρυμμένα στις τσέπες, τα λίγα χρυσά κομμάτια (που κάθε οικογένεια κατέχει) ραμμένα στους ποδόγυρους των φορεμάτων των γυναικών, τα παιδιά στην αγκαλιά. Και ενώ παντού τριγύρω πέφτουν βόμβες και πυραυλοι, ή ακούγονται κανονιοβολισμοί, γίνεται μια απόλυτη σιωπή. Λες και η παραμικρή-τόση δα ανάσα θα μπορούσε να προδώσει ότι υπάρχει ζωή σε αυτό το σπίτι. Νύχτες τρομερές και αξέχαστες σε αυτά τα σπίτια της πόλης. Νύχτες να τις περνάς με τα χέρια σφιχτά πάνω στο πρόσωπο.

Ναι, η νύχτα.

Ας είναι ήσυχη η νύχτα.

Γ.

Υστερόγραφο:

Ενώ έγραφα αυτήν την ανταπόκριση, ένας (ιδιαίτερος πολύτιμός μου) σύνδεσμος μου έστειλε αυτές τις σύντομες σημειώσεις του Τσαρλς Κλόβερ, απεσταλμένου των Φαϊνάνσιαλ Τάιμς, που βρίσκεται στην Ναζάφ και παρακολουθεί σε απευθείας μετάδοση στο «Αλ Τζαζίρα» όσα συμβαίνουν στο κέντρο της Βαγδάτης και

μπροστά στο ξενοδοχείο “Palestine”.
Τις δημοσιεύω έτσι όπως μου στάλθηκαν.

Ποια γιορτή στην Βαγδάτη;
του Charles Clover
“Financial Times” in Najaf Iraq

Αυτήν την στιγμή παρακολουθώ το Αλ Τζαζίρα λάιβ. Βαγδάτη. Πανοραμικό πλάνο από ψηλά. Βλέπω τα άρματα μάχης αλλά δεν βλέπω τις χαρές και τα πανηγύρια. Μάλιστα, δεν βλέπω χαρές κανενός είδους. Μόνο μικρές ομάδες. Κάποιοι έχουν ένα πανό με την επιγραφή «να φύγουν οι ανθρωπίνες ασπίδες». Άλλοι ρίχνουν κάτω ένα άγαλμα του Saddam . Ναι, βέβαια- όλοι ξέρουμε ότι αυτή είναι η πρώτη έγνοια των πολιτών μιας μαρτυρικής πόλης! Συνεργάτες; Πουλημένοι στα χρήματα των αμερικανών, η νέα εθνοφρουρά πληρωμένη από τις ΗΠΑ που θα κλείσει συμφωνίες στο όνομα «του λαού της Βαγδάτης»;

***

Τετάρτη 9 Απριλίου, 2003 στις 3. 34 μ.μ.

αμερικανικά στρατεύματα επιτίθενται στο ξενοδοχείο «Palestine» ψάχνοντας ίσως ελεύθερους σκοπευτές, πανικός στους ανθρώπους στο ξενοδοχείο, γυναίκες και παιδιά που τρέμουνε και κλαίνε από φόβο, άνδρες ουρλιάζουν βλαστήμιες και διαταγές.

Οι βιντεοκάμερες των στρατευμάτων εστιάζουν σε πορτραίτα του Saddam στο εσωτερικό, σαν για να δικαιολογήσουν την εισβολή.

Διαμαρτυρίες δημοσιογράφων που υποδέχονται τους στρατιώτες φωνάζοντας “fuck USA” και “Yankees go home”.

#56

Πέμπτη 10 Απριλίου, 2003, 12:04 π.μ.

Η γιορτή τελείωσε.

Η γιορτή τελείωσε. Οι «απελευθερωτές» επέτρεψαν στα τανκς, στα τεθωρακισμένα. Τα τζιπ «Χάμμερ» ξανάρχισαν να κάνουν περιπολίες στους δρόμους της πόλης.

Οι 150-200 ιρακίνοι νεαροί που είχαν χρησιμοποιηθεί σαν κομπάρσοι στη φιέστα που μεταδόθηκε σ'ολόκληρο τον κόσμο από την Πλατεία Παραδείσου, έχουν εξαφανιστεί. Επέστρεψαν στα σπίτια τους που δεν έχουν ούτε φως ούτε και νερό. Αλλά με τα πακέτα τροφών που τους δώρισαν οι στρατιώτες της αμερικάνικης αρμάδας.

Και οι μάχες ξανάρχισαν:στη Saddam Σίτυ, γύρω από την Σχασμπ, στις δύο όχθες του Τίγρη, γύρω απ'ότι έχει απομείνει από το Υπουργείο Πληροφοριών. Μάχες σκληρές και άνισες. Οι πεζοναύτες αντιμετωπίζουν άντρες και παιδιά που κρατάνε ελαφρύ οπλισμό, ακόμα και βόμβες μολδοτοφ.

Τα κανόνια και τα πολυβόλα απαντούν εκτοξεύοντας στις όψεις των σπιτιών χιλιάδες βλήματα που κομματιάζουν τοίχους και παράθυρα, διαλύουν τα τζάμια που τα έχουν ενισχύσει άδικα με αδιαφανείς ταινίες.

Κι άλλο αίμα, τραυματίες και θύματα που φαίνεται σαν να μην ενδιαφέρουν πια κανέναν. Βέβαια ενδιαφέρουν και φοβίζουν εκείνους τους δημοσιογράφους που μένουν στο «Palestine» και που δεν υποδέχτηκε ως «απελευθερωτές» τους στρατιώτες που εισέβαλλαν βίαια στο ξενοδοχείο, φωνάζοντας δυνατά και με ρυθμό τα ονόματα των νεκρών συναδέλφων τους που σκοτώθηκαν από τα φιλικά πυρά των «απελευθερωτών».

Η Σάρα, είναι μια νεαρή ευρωπαϊά φωτογράφος, βρίσκεται στη Βαγδάτη με ένα συμβόλαιο εκ μέρους ενός μεγάλου πρακτορείου τύπου. Η Σάρα που ακολουθούσε πάντα με ακρίβεια τις οδηγίες που της δίνονταν

από τους εκπροσώπους του Υπουργείου Πληροφοριών και που διαθέτει όλες τις βίζες τα πάσα και τις απαραίτητες διαπιστεύσεις για να εργάζεται «νόμιμα» στην πρωτεύουσα.

Επί δύο εβδομάδες η Σάρα παρέμεινε στο δωμάτιο του ξενοδοχείου με το φακό της μηχανής στραμμένο προς τα έξω.

Έτοιμη να τρέξει έξω κάθε φορά που της παρουσιάζοταν μια ευκαιρία να κυκλοφορήσει με τα πούλμαν που είχαν διαθέσει οι ιρακινές αρχές για να πάει στα μέρη όπου οι υπεύθυνοι του Υπουργείου είχαν αποφασίσει να μεταφέρουν τους δημοσιογράφους.

Κι έτσι περνούσαν οι μέρες για τη Σάρα μια νεαρή φωτογράφο στην πρώτη της εμπειρία ως πολεμικής ανταποκρίτριας στην κόλαση της Βαγδάτης. Μέχρι σήμερα. Μέχρι τον ερχομό των «απελευθερωτών». Μόλις πέρασε ο ενθουσιασμός από την πτώση του λίγο γελοίου και λίγο τραγικού αγάλματος του Saddam Hussein, η Σάρα σκέφτηκε ότι η Βαγδάτη είχε στ' αλήθεια «απελευθερωθεί». Έτσι λοιπόν τι να καθίσει να κάνει εκεί στη μέση της πλατείας που «γιόρταζε»;

Η Σάρα, με τα πόδια, πήρε τους δρόμους που βρίσκονται ακριβώς πίσω από το «Παλαιστίνη» και το «Seraton».

Τα τεθωρακισμένα οχήματα και τα τανκς ήταν τοποθετημένα κάθετα και σημάδευαν με τα όπλα τους κατά των εκατοντάδων πολιτών που δεν είχαν καμιά απολύτως διάθεση να συμμετάσχουν στους «πανηγυρισμούς». Λίγο μετά η Σάρα βρέθηκε μπροστά στις πρώτες ένοπλες συγκρούσεις: αμερικανοί στρατιώτες που κυνηγούσαν άντρες και γυναίκες πυροβολώντας με αυτόματα, τανκς που ανέβαιναν και κατέβαιναν πεζοδρόμια λιώνοντας κάτω από τις ερπύστριες τους ό, τι έβρισκαν μπροστά τους όπως αυτοκίνητα, ποδήλατα, ξύλινα κάρα.

Και μετά οι κανονιοβολισμοί, ξεροί, που έκαναν ερείπια τις προσόψεις των σπιτιών, με τον πληθυσμό να βγαίνει έξω κλαίγοντας, τρομαγμένος.

Η Σάρα φοβάται. Σταματάει. Τραβάει τη μια μετά την άλλη μια σειρά από φωτογραφίες.

Δεν πιστεύει στα μάτια της η Σάρα. Μα πως γίνεται, σκέφτεται, η Βαγδάτη δεν έχει «απελευθερωθεί»;

Ένα τζιπ με πεζοναύτες μέσα την πλησιάζει από πίσω, κατεβαίνουν τρεις στρατιώτες ενώ ένας παραμένει στο τιμόνι. Της ζητούν τα χαρτιά της, τα πάσα και τις διαπιστεύσεις. Αυτή, που τα έχει όλα, τους τα δείχνει χωρίς φόβο. Κατόπιν της λένε ότι δεν μπορούσε να τραβήξει φωτογραφίες, διότι αυτή είναι πολεμική ζώνη.

«Μα είμαστε 150 μέτρα από τα ξενοδοχεία των δημοσιογράφων», προσπαθεί να δικαιολογηθεί. Της κατάσχουν το φιλμ κι αφού της τραβούν από το λαιμό μια από τις διαπιστεύσεις, την διατάζουν να φύγει, να επιστρέψει στο ξενοδοχείο.

Η Σάρα με την έγνοια να σώσει τις φωτογραφικές της μηχανές, επιστρέφει πίσω.

Ακόμη μια ριπή, ακόμα πυροβολισμοί, ακόμα ουρλιαχτά, κλάματα κι άλλοι ήχοι τοίχων και τζαμιών να διαλύονται.

Κι άλλα ουρλιαχτά, κλάματα, εκείνοι οι ήχοι.

Γυρνώντας στην πλατεία, το μεγάλο άγαλμα του Saddam είναι στο έδαφος. Αποκεφαλισμένο. Στην τιμεντένια του βάση οι μπρούτζινες μπότες του Ραΐς μοιάζουν σαν διπλωμένο χαρτόνι.

Η γιορτή τέλειωσε. Μόνο τακς και στρατιώτες. Όμως στη σιωπή που έχει επιστρέψει ακούγονται, ακριβώς εκεί, δυο βήματα πιο πίσω κι άλλες ριπές κι άλλοι πυροβολισμοί κι άλλα ουρλιαχτά και κλάματα κι εκείνοι οι ήχοι από τζάμια που τινάζονται στον αέρα.

Ας είναι ήρεμη η νύχτα .

Γ.

Από το Σάφα Μπαντράν (Αμάν)
Ροζαρίτα Κατάνι

Ειδήσεις των 19. 30 της ιορδανικής Τv

9-4-03-Οι αμερικανοί στρατιώτες μπαίνουν στο αεροδρόμιο «Saddam » στη Βαγδάτη μετά τον τερματισμό μιας επιχείρησης στην ιρακινή πρωτεύουσα. Γύρω από το αεροδρόμιο βρίσκονται 6. 000

αμερικάνοι στρατιώτες. Όλα τα μέλη της ιρακινής κυβέρνησης έχουν φύγει από την πόλη. Κανείς δεν γνωρίζει που βρίσκονται ακριβώς. Το γαλλικό πρακτορείο ειδήσεων, δήλωσε, ότι σήμερα το πρωί, ο αμερικάνικος στρατός μπήκε στις βορειοανατολικές συνοικίες της Βαγδάτης μετά από μάχες με το στρατό των ιρακινών. Κάποιοι μάρτυρες είπαν ότι οι αμερικάνοι στρατιώτες μπήκαν στον σιίτικο τομέα βόρεια της Βαγδάτης χωρίς να βρουν αντίσταση. Οι ξένες τηλεοράσεις έδειξαν την εικόνα μερικών ιρακινών που εκδηλώναν τη χαρά τους για την είσοδο των αμερικάνων.

Μέσα στην πόλη εκδηλώθηκαν πράξεις ληλασίας από την μεριά των ιρακινών. Άνθρωποι που μπαίνουν τρέχοντας στο εσωτερικό κτιρίων και παίρνουν μαζί τους όλα όσα βρίσκουν εκεί:καρέκλες, ντιβάνια, σκεύη. Μπαινοβγαίνουν πολύ γρήγορα από το κτίριο μεταφέροντας όσα περισσότερα μπορούν. Έξω από το κτίριο, ένοπλοι ελέγχουν το δρόμο. Ένας απ'αυτούς σκίζει τη φωτογραφία του ιρακινού προέδρου. Λίγο πιο κει άλλοι άνθρωποι φορτώνουν όσα βρίσκουν σε μικρά φορτηγά και ουρλιάζουν «Αμερικάνοι go out!». Πάρτε το Saddam και πάρτε δρόμο.

Τα γραφεία του ΟΗΕ λεηλατήθηκαν και αυτά. Από τις αμερικάνικες δυνάμεις κατελήφθη και η γενέτειρα του Saddam , η Tikrit.

Οι αμερικάνοι στρατιώτες συνεχίζουν να επιτίθενται στο Προεδρικό Μέγαρο που βρίσκεται στην καρδιά της πόλης. Στα νοσοκομεία συνεχίζουν να καταφθάνουν τραυματίες. Η κατάσταση για τους πολίτες συνεχώς επιδεινώνεται. Ένα κοριτσάκι είναι ξαπλωμένο στο κρεβάτι του νοσοκομείου. Τα ρούχα του μέσα στο κόκκινο. Το κόκκινο του αίματος. Νεκρό. Ο πατέρας κλαίει. Σκεπάζει το πρόσωπο του με τα χέρια του. Πλησιάζει στο κρεβατάκι θέλει να το πάρει στην αγκαλιά του. Τον σταματούν και τον απομακρύνουν από αυτό το κορμί.

Μια μάννα κλαίει ενώ γιατρεύουν το παιδί της «Χαράμ» λέει, αυτός ο πόλεμος δεν στρέφεται κατά του Saddam , στρέφεται κατά του λαού μας και των παιδιών μας. «Χαράμ, Γαλλάχ Χαράμ»

Η συλλογή πληροφοριών αρχίζει να γίνεται μια πολύ δύσκολη δουλειά. Πολλοί δημοσιογράφοι εγκατέλειψαν την πόλη. Κι όσοι έμειναν, φοβούνται. Αυτή τη στιγμή-ώρα πέντε το απόγευμα-φαίνονται οι εικόνες ενός σταματημένου στην πλατεία της Βαγδάτης αμερικάνικου ταγκ, στο κέντρο της οποίας βρίσκεται το άγαλμα του Saddam και πάνω και γύρω από το ταγκ ιρακίνοί πολίτες αντίθετοι με το καθεστώς. Κάποιοι ιρακινός σκαρφαλώνει στο άγαλμα και τινάζει ένα σκονί. Προσπαθούν να το καταρρίψουν.

Η κατάσταση είναι πράγματι δραματική. Τα είδη πρώτης ανάγκης και τα φάρμακα βρίσκονται ακόμη στα σύνορα. Η διανομή τους είναι πολύ πιθανόν να γίνει από τους ίδιους τους αμερικάνους στρατιώτες. Το πιθανότερο που θα συμβεί είναι να μη καταλήξουν σε όσους έχουν πράγματι ανάγκη από φάρμακα και τρόφιμα.

#57

Πέμπτη 10 Απριλη 2003, 7:05 μ.μ.

Ο Τζιμ Μόρισσον στην Βαγδάτη.

Δεν ήταν ήσυχη η νύχτα στην Βαγδάτη.

Μία νύχτα βριαία και σκοτεινή κάτω από τις βόμβες, τους πυραύλους και τις εκκαθαριστικές επιχειρήσεις των αμερικανικών στρατευμάτων.

Μία νύχτα που οι ιρακίνοί την πέρασαν στριμωγμένοι ο ένας δίπλα στον άλλο στα σπίτια τους και σε αυτοσχέδια καταφύγια. Κάποιοι μάλιστα, κρυμμένοι στα ερείπια αυτού που κάποτε ήταν το σπίτι τους. Μία νύχτα πεινάς και φόβου που πέρασε με τον εφιάλτη της άφιξης των πεζοναυτών : τα πυρά του πεζικού πάνω στην πρόσωση του σπιτιού, οι ριπές των πολυβόλων να οργώνουν και να λιανίζουν πόρτες και παράθυρα. Και μετά τους πυροβολισμούς τα χτυπήματα, το τσουβάλι στα κεφάλια των αιχμαλώτων.

Όχι, δεν άλλαξαν οι νύχτες στην Βαγδάτη.

Οι βόμβες συνεχίζουν να πέφτουν - αυτές οι ολέθριες βόμβες που προκαλούν κρατήρες βάθους μερικών μέτρων, που σαρώνουν πέρα για πέρα ένα κτίριο σαν να 'ταν κτισμένο με Λεγγο-τουβλάκια που δέχτηκαν το πλήγμα ενός ασάλινου σφυριού.

Εν τούτοις, ήταν μια νύχτα όπου μπορούσες να συναντήσεις πολλούς στον δρόμο- που τους ένωσαν και τους χώριζαν διαφορετικά συναισθήματα. Περιέργεια να δουν και να καταλάβουν τι συμβαίνει: αν σι' αλήθεια οι αμερικανοί βρίσκονται στην πόλη- και, αν πράγματι έφτασαν, για ποιο λόγο συνεχίζουν να βομβαρδίζουν, να πυροβολούν, να τραυματίζουν και να σκοτώνουν. Άλλοι ήταν στον δρόμο οπλισμένοι με πιστόλια και όπλα, ίσως Φενταγίν, ίσως όχι, ίσως στρατιώτες χωρίς την στολή τους. Άλλοι πάλι ήταν οι απόκληροι, οι απελπισμένοι, θύματα: πιο θύματα ακόμη κι από τα θύματα που αχνοφαίνονταν πλακωμένα ανάμεσα στα ερείπια-τάφους, στα δυσώδη θολά νερά, στους λάκκους που έσκαφαν οι βόμβες. Αυτοί που δεν έχουν πια ούτε σπίτι, ούτε άλλο μέρος για να καταφύγουν, ούτε ένα καν ένα παλιό αυτοκίνητο για να κρυφτούν μέσα του - πλαγιάζουν σε παρατημένα κάρα, βρίσκουν απάγκιο μέσα στα ερείπια, σηκώνοντας με τα χέρια ετοιμόρροπους τοίχους από πλίνθους για να κρυφτούν από τα μάτια των στρατιωτών.

Η Βαγδάτη είναι χωρίς νερό, και χωρίς φως εδώ και μία εβδομάδα. Οι επιδημικές ασθένειες αρχίζουν να αποδεκατίζουν όσους γλίτωσαν από τους βομβαρδισμούς. Τα παιδιά ζουν σε φρικτές συνθήκες. Ο τύφος, η χολέρα εκδηλώνονται σε χιλιάδες πολίτες, δημιουργώντας έτσι μια -πέρα από κάθε φαντασία- εστία μόλυνσεως.

Τα νοσοκομεία και οι νοσηλεύόμενοι αφέθηκαν στην τύχη τους: ούτε ένα φάρμακο, ούτε μια φιάλη ορού ή αναισθητικού, ούτε ένα παρασκεύασμα αντιβίωσης, ούτε καν ένα μέτρο εγχειρητικού νήματος δεν βρίσκεται πια στα φαρμακεία των νοσοκομείων. Ούτε ένας νοσοκόμος πια, μόνο λίγοι γιατροί, καταπονημένοι και αδύναμοι. Μια αταξία, γεμάτη βρωμιά και σκουπίδια- μια εμετική δυσωδία που προκαλεί ασφυξία.

Ούτε ένας αμερικανός στρατιώτης δεν παρουσιάστηκε να τους ρωτήσει αν χρειάζονται κάτι.

Οι βομβαρδισμοί στις λαϊκές και πυκνοκατοικημένες συνοικίες της Μουσούρ -μόνο ως σήμερα το πρωί- σκότωσαν 35 και τραυμάτισαν πάνω από 100 αμάχους.

Ο σύνδεσμός μου, που επέστρεψε στο ξενοδοχείο όπου πέρασε πάνω από δυο εβδομάδες μαζί με μια συνάδελφο κινηματογραφίστρια, μου αναφέρει μικρές πράξεις (στη: των εισβολέων) σκληρής θηριωδίας στις συμφορές του άμαχου πληθυσμού :

-κλωτσούσαν μια γυναίκα που κρατούσε στα χέρια μια εντυπωσιακή στοιβα κεραμικών

-κυνηγούσαν με το τζιπ για καμία εκατοστή μέτρα δύο πισσιρικάδες (όχι πάνω από 14-15 χρόνων) με μόνο σκοπό να τους τρομοκρατήσουν

-σταματούν και ερευνούν, πάνω και κάτω από τα ρούχα, άνδρες και γυναίκες γελώντας μαζί τους και διασκεδάζοντας με την αμηχανία τους και την ντροπή τους.

Ο Αλή είναι 24 χρόνων, και κατέφυγε στο ξενοδοχείο με τον φίλο του Φαέντ- είναι φίλος με τον ιδιοκτήτη του ξενοδοχείου και την οικογένειά του. Ο Αλή μιλά αγγλικά και δεν δυσκολεύτηκε να πιάσει φίλιες με τους δύο ανεξάρτητους δημοσιογράφους. Παίζει κιθάρα- οι φίλοι τον φωνάζουν «Τζιμ» επειδή αγαπάει με υπερβολικό πάθος την ροκ μουσική- τον Τζιμ Μόρισσον και τους Doors ειδικότερα. Εξομολογείται ότι μεγάλο μέρος των καλών αγγλικών που μιλά, το οφείλει στους στίχους των τραγουδιών που απομνημόνευε από τις τηλεοπτικές εκπομπές των δρομοφορικών μουσικών καναλιών που παρακολουθούσε κάθε βράδυ, σαν υπνωτισμένος.

Ο Αλή ούτε που ξέρει πια τι κάνει η οικογένειά του, οι γονείς και οι αδελφές του, αλλά διαισθάνεται ότι είναι καλά, είναι βέβαιος, χωρίς να έχει καμιά απόδειξη, ότι βρήκαν καταφύγιο έξω από την Βαγδάτη, στην αγροικία κάποιου θείου του.

Το σπίτι του Αλή γκρεμίστηκε μετά από ένα βομβαρδισμό- πιστεύει ότι είναι ζωντανός από θαύμα, διότι εκείνη ακριβώς την στιγμή είχε πεταχτεί ως το ποτάμι για να πάρει δύο κουβάδες νερό (βρώμικο νερό) που χρειαζόταν η μητέρα του για να βράσει τα λαχανικά, τα ρεβίθια και τις πατάτες.

Άκουσε την βοή, είδε τις φλόγες, τον καπνό. Άρχισε να τρέχει σαν τρελός προς το σπίτι του- οι κουβάδες στον αέρα, όλο τον νερό καταγής, αλλά ο Αλή έτρεχε, έτρεχε σαν τρελός.

Μετά, η θέα των χαλασμάτων, οι κραυγές των τραυματιών , ο τρόμος στα πρόσωπα και στα μάτια αυτών που επέζησαν. Και σαν σε όνειρο, ή μάλλον σαν σε εφιάλη, καθώς διαλυόταν ο κουρνιαχτός από τα ερείπια είδε την οικογένειά του. Όλοι ζωντανοί. Βρώμικοι, με τα ρούχα κουρέλια, αλλά ζωντανοί. Κι αυτή

ήταν η τελευταία φορά που τους είδε. Δεν τους ακολούθησε στο σπίτι του θείου, έξω από την πόλη. Θέλησε να μείνει με τους φίλους του, στην πόλη.

Ο Αλή μένει σιωπηλός για μια στιγμή, και μετά κλαίει. Οι δημοσιογράφοι δεν ξέρουν πώς να τον παρηγορήσουν, πώς να απαλύνουν τον πόνο του. Του υπενθυμίζουν ότι είναι καλά, ότι οι δικοί του σώθηκαν, ότι μέσα στην τραγικότητα της κατάστασης θα μπορούσες να τον πεις ακόμη και τυχερό, (αν αυτή η λέξη μπορεί να έχει κάποιο νόημα εδώ, στην Βαγδάτη).

Ο Αλή συνεχίζει να κλαίει και απαντά πώς ξέρει καλά ότι η δική του ζωή, των γονιών του και των αδελφών του είναι ό, τι πιο σημαντικό, και είναι ευτυχισμένος γι αυτό. Κλαίει όμως γιατί μέσα στα ερείπια του σπιτιού του έμεινε, θαμμένη, κατεστραμμένη, η κιθάρα του. Η οποία, κατά κάποιον τρόπο ήταν ένα μεγάλο μέρος της ζωής του.

Ο Αλή κλαίει, και το κλάμα του δεν σταματά. Ένας από τους δυο δημοσιογράφους βάζει το χέρι του στο σακίδιο του και τραβά έξω μια φυσαρμόνικα και λέει στον Αλί πως είναι για αυτόν- πως είναι ένα δώρο. Ο Αλή την κοιτάζει, σηκώνει τα μάτια στους δημοσιογράφους και ρωτά: το ξέρουν, το «The End» των Doors;

Ας είναι ήσυχη η νύχτα.

Γ.

58

Παρασκευή 11 Απρίλη 2003, 6:38 μμ.

Και τα λένε κλεφτρόνια

Τα παιδιά που τρέχουν όλη μέρα από τη μια πλευρά της Βαγδάτης στην άλλη, είναι νεότατα, από 16 έως 30 χρονών. Έχουν μια ενέργεια μέσα τους που δεν θα μπορούσε να την βρει κάποιος σε άτομα σαν κι αυτά, παιδιά που ζούνε πάνω από 12 χρόνια κάτω από το σκληρότερο οικονομικό εμπάργκο που αντιμετώπισε ποτέ άμαχος πληθυσμός. Σε κάποια σαν κι αυτά που ζουν ακόμη τον εφιάλητη ενός πολέμου που για εβδομάδες βομβάρδιζε τις πόλεις τους αφήνοντας τα νηστικά, χωρίς νερό, σχολεία, πανεπιστήμια.

Τα παιδιά της Βαγδάτης, δεκάδες, ίσως και εκατοντάδες χιλιάδες, έχουν καταλάβει την πόλη. Κάνουν τρέλες στους δρόμους της Αλ-Τζουμουρίγια, στις συνοικίες των πρέσβων και των πολυτελών επαύλειων της κρατικής γραφειοκρατίας, εμφανίζονται ξαφνικά στις νότιες συνοικίες της Ντοράχ και στην άλλη πλευρά της πρωτεύουσας, στα προάστια βόρεια της Ανταμίγια και ξανά πάλι στο κέντρο γύρω από την οδό Αλ-Saddam. Δεν σταματάνε ποτέ τα παιδιά της Βαγδάτης.

Και τα λένε κλεφτρόνια.

Έχουν μαζί τους τσάντες, σάκους, βαλίτσες, σεντόνια δεμένα στις άκρες, χειροκίνητα καρότσια. Οδηγούν σαράβαλα αυτοκίνητα χωρίς πινακίδες, βαν και μικρά φορτηγά κάποια απ' αυτά ολοκαίνουργια. Χτυπούν τις κόρνες τους και τρέχουν από τη μια άκρη της πόλης στην άλλη για να πάρουν αυτά που τους αρνούνταν, αυτά που τους αφαιρέθηκαν από την αναισθησία ενός κράτους κουφού στις φωνές και τις ανάγκες τους.

Και περιφρονούν την κατάπαυση του πυρός και την παρουσία του στρατού κατοχής που σκόπευε να τους αναθέσει το ρόλο του κομπάρσου που πανηγυρίζει στο πλάι του «απελευθερωτικού στρατού»

Δεν αντέχουν πια τα παιδιά της Βαγδάτης. Δεν αντέχουν πια να τα προγραμματίζουν με τον ένα η τον άλλο τρόπο για να γίνουν κάτι που δεν είναι.

Δεν επέλεξαν ούτε τον Saddam ούτε τον Μπους και δεν θέλουν πια να λένε “μάλιστα κύριε” σε κανέναν. Σήμερα υπάρχουν, είναι τα παιδιά της Βαγδάτης. Και τίποτα άλλο.

Και τα λένε κλεφτρόνια.

Σήμερα μάλιστα, γιορτάζει η Βαγδάτη! Τρέχουν προς τις συνοικίες που μένουν οι ανώτατοι υπάλληλοι του κράτους, οι γραφειοκράτες, τα στελέχη των ενόπλων δυνάμεων. Με καθρόνια, με υλικά από οικοδομές

σπάνε τα παράθυρα και τις πόρτες αυτών των σπιτιών, των χτισμένων με αναχρονιστική και υπερφίαλη χλιδή.

Ο ανεξάρτητος δημοσιογράφος που όλο το πρωί ήταν με κάποια απ'αυτά μου μιλάει για τον Αμπντέλ, το μεγαλύτερο από τα εφτά παιδιά, όλα αγόρια, ενός πατέρα μελίχιου και ντροπαλού που κάνει τον τροχονόμο. Και μιας μάνας ράφτρας που πέρασε όλη της τη ζωή της ράβοντας γιαυτήν και τους άλλους. Που έδραβε στο χέρι χωρίς ούτε καν μια ραπτομηχανή, καθαρίζοντας και γυαλίζοντας τις βελόνες προσέχοντας μήπως και σκουριάσουν. .

Μια εξασθλωμένη οικογένεια αυτή του Αμπντέλ, μια ζωή διαλυμένη από την έλλειψη των πάντων. Το αντίστοιχο των 70 δολαρίων το μήνα και να πρέπει να καλυφθούν οι ανάγκες εννιά ανθρώπων. Όλες τις μέρες του μήνα, όλους τους μήνες του χρόνου. Κι αυτό για χρόνια. Ο πατέρας του Αμπντέλ με το ένα του πόδι χτυπημένο από την πολυομελίτιδα σε παιδική ηλικία, κι αυτό ήταν που τον γλίτωσε από τους τελευταίους τρεις πολέμους, τον ένα κατά του Ιράν, το 1991 τον πόλεμο στον Κόλπο και τον σημερινό. Τα αδέρφια του Αμπντέλ, πολύ μικρά για να πάνε στο στρατό. Όχι, όμως ο Αμπντέλ που είναι 19 χρονών , ξέρει ότι πρέπει να παρουσιαστεί, και τον προηγούμενο Σεπτέμβρη τον κάλεσαν να παρουσιαστεί. Ο Αμπντέλ, φόρεσε τη στολή αδιαμαρτύρητα μέχρι τα τέλη του περασμένου Μάρτη, όταν πια ο πόλεμος φαινόταν πραγματικά αναπόφευκτος.

Κάποια μέρα ο Αμπντέλ αρνήθηκε να υπακούσει στις διαταγές, βγαίνει από το στρατόπεδο και δεν ξαναγυρίζει. Ξεσπάει ο πόλεμος και ο Αμπντέλ καταλήγει λιποτάκτης. Στην οικογένεια, η ειδηση πέφτει σαν χαστούκι, για τον πατέρα τροχονόμο, σαν μια ντροπή.

Όμως ο Αμπντέλ δεν κάνει πίσω και χάρις της συνεχούς τραγωδίας που προκαλούν οι βομβαρδισμοί δεν δυσκολεύεται να κρυφτεί. Σκέφτεται, και με το δίκιο του, ποιος θα καθίσει ν'ασχοληθεί τώρα μαζί μου μέσα σ'αυτές τις δραματικές στιγμές;

Η οικογένεια, όπως κι άλλες οικογένειες παραμένει ενωμένη μέσα στους βομβαρδισμούς, χωρίς νερό, με ελάχιστη τροφή, χωρίς φως. Κάθε που ξανάρχεται το ηλεκτρικό, ανοίγουν το ράδιο για να καταλάβουν τι ακριβώς συμβαίνει έξω από εκείνους τους τοίχους, έξω από τη Βαγδάτη. Δεν έχουν τηλεόραση ούτε και κομπιούτερ. Ούτε καν μια ραπτομηχανή. Άλλωστε με 70 δολάρια το μήνα δεν θα μπορούσαν να επιτρέψουν στον εαυτό τους κάτι παραπάνω από το τίποτα.

Και τα λένε κλεφτρόνια τα παιδιά της Βαγδάτης. Γιατί σήμερα πήγαν να πάρουνε τα όνειρα τους.

Μπαίνουν στα άσπρα και χυδαία σπίτια της πλούσιας κρατικής αστικής τάξης, μένουν άφωνα μπροστά στα μάρμαρα, τα χαλιά, τους καθρέφτες. Κι ο Αμπντέλ είναι μαζί τους, μπαίνουν σε κάθε δωμάτιο, αναποδογυρίζουν τα πάντα, κάνουν άνω-κάτω τα σαλόνια, τα τόσο μεγάλα, που θα μπορούσαν να είναι αίθουσες χορού.

Βουτάνε τις έγχρωμες γιαπωνέζικες τηλεοράσεις, τα βίντεο, τα cd, τα κομπιούτερ. Ακόμα κι ένα playstation. Και μετά σεντόνια, κουβέρτες, ρούχα, παπούτσια. Κατεψυγμένο κρέας, μπουκάλια κρασιού, μπίρες, λάδι και αλεύρι. Παίρνουν τα πάντα, οτιδήποτε βρουν, στα σπίτια που μπαίνουν. Σαν να περνάει ηλεκτρικό ρεύμα το σώμα τους και το κεφάλι τους είναι αυτή η αδρεναλίνη που ανεβαίνει και τους παρασύρει κάθε φορά που μια πόρτα υποχωρεί κάτω απ'την πίεση είκοσι χεριών. Κάθε φορά που ανοίγει ένας καταψύκτης γεμάτος ψάρια, λαχανικά, φράουλες και γλυκά, κάθε φορά που χοροπηδάνε σαν να χορεύουν πάνω στα καλυμμένα με μεταξωτά υφάσματα, υπέρδιπλα κρεβάτια.

Και τα λένε κλεφτρόνια τα παιδιά της Βαγδάτης.

Ο Αμπντέλ μπαίνει σ'άλλο ένα σπίτι, ένα σπίτι με πυργίσκο από λευκά τούβλα. Θα'ναι δέκα, ίσως και περισσότεροι και μαζί τους και ο ανεξάρτητος δημοσιογράφος που μιλάει για κείνο το πρωινό της τρελής έντασης. Ο Αμπντέλ έχει πια μια έμμονη ιδέα. Και ψάχνει, ρίχνει παντού ματιές, ακόμα και πάνω από τους ψηλούς ξύλινους ουρανούς των κρεβατιών, στα άδεια γκαράζ, στα υπόγεια. Ακόμα και στις αποθήκες, ακόμα και στα πλυσταριά. Ένα ακόμα δωμάτιο κι άλλο ένα δωμάτιο, όταν κάτω από ένα σεντόνι βλέπει το αντικείμενο που έψαχνε με μανία από σπίτι σε σπίτι: μια ραπτομηχανή.

Μια παλιά Singer, αυτές με το έπιπλο από ξύλο και σίδηρο και τον τροχό για να ανεβοκατεβαίνει η βελόνα. Μια Singer μαύρη, όλο επίχρυσα σκαλισμάτα. Και στα συρτάρια της βελόνες, κλωστές μεταξωτές και βαμβακερές, κουμπιά, φιόγκοι και φερμουάρ, χρυσά και ασημένια στολίσματα, λάστιχα κάθε μεγέθους.

Χοροπηδάει, ουρλιάζει, γελάει ο Αμπντέλ, αγκαλιάζει τον δημοσιογράφο κι αγκαλιάζει ακόμα κι αυτή την πανέμορφη ραπτομηχανή. Τη σηκώνει από τη μια μεριά, μετά κι από την άλλη και τελικά τη φορτώνεται στην

πλάτη του και τρέχει στις σκάλες της βίβας σα να μην νιώθει καθόλου το βάρος της.

Κι ο δημοσιογράφος τον ακολουθεί τρέχοντας μέχρι το χειροκίνητο καρότσι. Μια καφέ κουβέρτα για να σκεπάσει τα πάντα και μετά δρόμο για το σπίτι του κουβαλώντας ένα όνειρο μέσα σ'ένα καρότσι.

Και τα λένε κλεφτρόνια τα παιδιά της Βαγδάτης

Ας είναι ήσυχη η νύχτα

Γ.

#59

Σάββατο 12 Απρίλη 2003, 9:33 μ.μ

Τελευταία ανταπόκριση.

Έφυγε κι ο τελευταίος ανεξάρτητος δημοσιογράφος.

Με την αναχώρηση σήμερα το πρωί για το Αμμάν και της τελευταίας μου επαφής, τελειώνουν και οι ανταποκρίσεις που ήμουν σε θέση να μεταφέρω στο Indymedia.

Χάρη στην προσπάθεια των ανεξάρτητων ρεπόρτερς που βρίσκονταν στη Βαγδάτη στη διάρκεια του πολέμου. Το σημερινό τηλεφώνημα με την Βαγδάτη είχε έναν τόνο πολύ προσωπικό και όλο συγκίνηση. Ευχήθηκα στον ρεπόρτερ καλό του ταξίδι, και μου απάντησε ότι του φαίνεται περιέργο, σχεδόν τον θλίβει, που αφήνει την πόλη μετά από 39 μέρες. Μια πόλη, που αγάπησε, φοβήθηκε, γνώρισε, μίσησε.

Ο τρόμος από τις βόμβες και τους πύραυλους, ο φόβος να σε σταματήσει η ιρακινή αστυνομία χωρίς να έχεις όλα τα απαραίτητα έγγραφα, οι διαδρομές από το ένα σημείο της πόλης στο άλλο για να πας να δεις, να συνειδητοποιήσεις ο ίδιος τις ζημιές και τις καταστροφές που έχουν προκαλέσει οι βομβαρδισμοί. Το εξαιρετικό και ισχυρό αίσθημα φιλίας που τον ένωσε με τους άλλους ρεπόρτερς, με τους κάμεραμεν και με πολλούς πολίτες της πρωτεύουσας, με τους οποίους έχει μοιραστεί νύχτες, σούπες από όστρια, κάποιες μπίρες, τα δυσεύρετα τσιγάρα.

Αυτή την ώρα θα έχει πάρει ήδη το δρόμο για το βορρά, θα βρίσκεται στην εθνική οδό που σε κάποιο σημείο της το ένα κομμάτι της πηγαίνει προς τη Συρία και το άλλο προς την Ιορδανία. Υπολογίζει να βρίσκεται στο Αμμάν αύριο, την ώρα του μεσημεριανού φαγητού. Θα βρω, επιτέλους, τσιγάρα «που να καπνίζονται», μου λέει γελώντας, αλλά, στην πραγματικότητα, υπάρχει ένα αίσθημα θλίψης στα λόγια του.

Γνωρίζει ότι αφήνει πίσω του μια πόλη κατεστραμμένη, που στην ουσία βρίσκεται ακόμα σε πόλεμο, με χιλιάδες τραυματίες και θύματα στους δρόμους, κάτω από τα ερείπια, στα εγκαταλελειμμένα νοσοκομεία.

Άλλοι ανεξάρτητοι ρεπόρτερς φθάνουν αυτές τις ώρες στη Βαγδάτη, με κανάλια επικοινωνίας διαφορετικά από τα δικά μου, για να ενημερώσουν όμως τον κόσμο χωρίς παρεμβάσεις, ούτε λογοκρισία, και απευθυνόμενοι σε όλους εκείνους που δεν θέλουν να μένουν τυφλοί και κουφοί μπροστά στην πραγματικότητα.

Απ'τη πλευρά μου θα συμμετάσχω με αγάπη και αίσθημα αλληλεγγύης στο κομβόι του "abruzzosocialforum" που θα φύγει σε λίγες μέρες για τη Βαγδάτη μεταφέροντας μια ποσότητα φαρμάκων. Και σε αυτό το σημείο, θα ήθελα να χαιρετήσω και να πω ένα απέραντο «καλή τύχη» σε εκείνο το θαυμάσιο άτομο που ονομάζεται Tusio De Julis, ο επικεφαλής του κομβόι, και στην "E-lotta" που γνώρισα και έμαθα να την εκτιμώ.

Εάν οι 59 ανταποκρίσεις που δημοσιεύτηκαν αυτές τις βδομάδες είχαν σαν μοναδικό τους αποτέλεσμα, να γνωρίσω τους Tusio και Ezio, τότε και μόνο αυτό θα ήταν για μένα πολύ θετικό.

Θα συνεχίσω να στέλνω τις αναφορές της Rosarita Catani από το Αμμάν, που θα εξακολουθήσει να μας αφηγείται, με το δικό της χαρακτηριστικό ύφος, όσα βλέπει στην αραβική τηλεόραση και αφορούν την κατάσταση στο Ιράκ. Και θα φυλάω, πάντα, τις αναφορές της.

Θα συνεχίσω την εργασία μου (ελπίζοντας ότι θα ανεχτείτε την άκομψη περιαιτολογία μου), προσπαθώντας να πραγματοποιήσω την παλιά μου εμμονή: ένα μικρό γραφείο ανεξάρτητης ανταπόκρισης στο Αμμάν της Ιορδανίας, από όπου θα διακινούνται ειδήσεις, αναφορές και ανταποκρίσεις δίχως

μεσολαβήσεις και δίχως λογοκρισία. Ένα ανεξάρτητο γραφείο που θα χρησιμεύσει για να παρακολουθεί από κοντά, από πολύ κοντά, τα γεγονότα στην Παλαιστίνη, στο Ισραήλ, στο Ιράκ, στο Λίβανο και σε όλα τα μέρη της Μέσης-Ανατολής. Και θα λειτουργήσει σαν ένα σημείο υποστήριξης για όλους τους ανεξάρτητους ρεπορτες του κόσμου που θα φτάνουν μέχρι εκεί.

Ευχαριστώ το Indymedia, (σίγουρα το πιο “δημοκρατικό ΜΜΕ” στον κόσμο), ευχαριστώ τους διαχειριστές του site, και όλους αυτούς που διάβασαν τις ανταποκρίσεις και τις σχολίασαν. Τα συγκέντρωσα όλα, και έστειλα τα αρχεία στους ανεξάρτητους συναδέλφους που βρίσκονται στη Βαγδάτη, στις «επαφές μου». Ελπίζοντας ότι κάποτε θα μπορέσουμε να τα διαβάσουμε και να τα ξαναδιαβάσουμε μαζί, ίσως κάποια μέρα, ποιος ξέρει, μπορεί και στο Αμμαν, έχοντας μπροστά μας κάνα δυο παγωμένες μπύρες και μια κούτα τσιγάρα «που να καπνίζονται».

Ας είναι ήσυχη η νύχτα.

Γ.

Οι παραπάνω ανταποκρίσεις συγκεντρώθηκαν σε ένα βιβλίο από τον εκδοτικό οίκο Falsariga και θα συνεισφέρουν στην οικονομική υποστήριξη ενός σχεδίου για ένα ανεξάρτητο ειδησεογραφικό πρακτορείο. Θα ονομάζεται Interpress Media Workers, θα αποτελείται από ένα γραφείο ανοιχτό 24 ώρες το 24ωρο, θα παρέχει δωρεάν λογιστική και επαγγελματική υποστήριξη και υγειονομική και νομική βοήθεια σε κάθε δημοσιογράφο που θα το ζητήσει. Επιπλέον, θα αποτελεί μια διαδικτυακή πύλη ειδησεογραφίας με ρεπορτάζ, συνεντεύξεις, φωτογραφίες, βίντεο, ηχητικά αρχεία, παραγόμενα από δημοσιογράφους, διανοούμενους και ερευνητές σε όλο τον κόσμο.

«Μου αρέσει όταν αναγνωρίζεται και η δουλειά του αυτοαπεσταλμένου, ο οποίος μένει έξω από το κύκλωμα του επίσημου τύπου, εκτός βέβαια, από όταν πεθαίνει. Τότε για 24 ώρες γίνεται ένα παράδειγμα σπουδαίας δημοσιογραφίας.»

Το υλικό θα διατίθεται σε τρεις γλώσσες, ιταλικά, αγγλικά και γαλλικά. Η ιστοσελίδα θα παρέχει με συνδρομή μια υπηρεσία καθημερινής ενημέρωσης, που θα απευθύνεται κυρίως στα ευρωπαϊκά μέσα.

Το Interpress Media Workers θα παρακολουθεί την πολιτική κατάσταση της περιοχής της Μέσης Ανατολής: Αίγυπτο, Ισραήλ, Παλαιστίνη, Λίβανο, Συρία, Ιορδανία και Ιράκ.

Η οικονομική του υποστήριξη θα βασιστεί στο πρότυπο του ταμείου των Δημοσιογράφων χωρίς σύνορα. Οι δημοσιογράφοι που θα δώσουν τα στοιχεία τους και θα δηλώσουν την παρουσία τους στη Μέση Ανατολή στο πρακτορείο, θα μπορούν να δηλώσουν, σε περίπτωση δυσκολίας, την αποστολή τους για λογαριασμό του Interpress Media Workers, πρακτορείου με έδρα το Αμμαν.

Οι ανταποκρίσεις δημοσιεύτηκαν κατά τη διάρκεια του πολέμου στο Ιράκ στο Ιταλικό Indymedia και μεταφράστηκαν σε δεκάδες γλώσσες.

Η μετάφραση τους στα ελληνικά έγινε την ίδια εποχή, συλλογικά από χρήστες του αθηναϊκού Indymedia όπου και πρωτοδημοσιεύτηκαν στα ελληνικά.

Η πρωτοβουλία για την συλλογή των ανταποκρίσεων και η επιμέλεια των κειμένων έγινε από την μεταφραστική ομάδα Italy News.

athens.indymedia.org

